DENISE ROBINS

Deznădejde si extaz

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA

PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Ce faci anul acesta în vacanţă, Rosemary?

Rosemary Wallace care tocmai îndosaria nişte scrisori înaintea terminării orelor de program, privi peste umăr la femeia care-i adresase întrebarea: Ida Bryant, draga de ea, secretara de încredere a directorului firmei şi şefa personalului. Ida, cu figura ei comună, cu ochelarii cu ramă de baga şi părul moale pe care refuza să-l tundă şi-l purta strâns în coc, era însă, dincolo de această înfăţişare deloc atrăgătoare, o fire cât se poate de romantică şi generoasă.

Era cea mai bună prietenă a lui Rosemary şi, desigur, o adorase încă de la angajarea acesteia ca dactilografă, în cadrul Companiei Tring şi Fiii, acum doi ani. La polul opus Idei, Rosemary, tânără, zveltă, încântătoare, semăna, după cum arăta şi numele, cu o rază.

Anul trecut, Ida îşi petrecuse vacanţa, singură ca de obicei, în sătucul Devon care era paradisul ei. O invitase şi pe

Rosemary, dar aceasta nu putuse veni deoarece plecase cu mama ei, pe atunci încă în viaţă. Dar anul acesta Rosemary rămăsese singură pe lume, după ce mama ei murise la scurt tip după Crăciun din cauza unei duble pneumonii.

Rosemary încă mai locuia în micul apartament din Hampstead care fusese căminul ei de când se ştia, dar domnişoara Bryant spera totuşi că va veni să se mute la ea.

—Draga mea Ida, e cam devreme să discutăm despre vacanţă.

Ida privi pe fereastră la soarele care apunea deasupra râului, o minge de un portocaliu palid, dincolo de un văl de praf. Privise soarele toată ziua, gândindu-se că e deja aprilie.

— Nu mai e mult până la vară, oftă ea.

— Nu ştiu ce voi face.

— Vino cu mine în Devon.

— Poate că voi veni, dar ştii că...

Rosemary tăcu şi-şi muşcă buza.

— {tiu. Vrei să mergi în străinătate. Tânjeşti după Spania. Ai o obsesie, draga mea, de când ai văzut filmul acela spaniol cu mine şi ai început să iei cursuri de spaniolă.

Rosemary se aşeză la birou, îşi scoase oglinda şi-şi pudră nasul fin. Deşi avea o figură delicată şi

fragilă, pielea aproape transparentă şi părul blond cenuşiu, era o fire pasională, năvalnică. Ura munca de rutină de la birou şi existenţa ternă, plictisitoare pe care fusese obligată să o ducă de când terminase şcoala. Era suficient să-i priveşti linia hotărâtă a buzelor şi ochii căprui cu irizări aurii ca să-ţi dai seama că liniştea pe care figura ei o degaja nu era decât aparentă.

Ida Bryant, care o cunoştea bine, se gândea de multe ori cu îngrijorare ce se va întâmpla cu Rosemary Wallace când în viaţa ei va apărea un tânăr la fel de înfocat ca şi ea. Spera din tot sufletul ca Rosemary să întâlnească bărbatul potrivit. Deocamdată, nu exista nici unul. Rosemary nu era interesată de nici unul din bărbaţii pe care avusese ocazia să-i cunoască în cadrul serviciului. Nici nu era de mirare, după cum arătau.

Dar, de unde pasiunea pentru Spania şi pentru tot ce ţinea de această ţară?

Domnişoara Bryant, o naţionalistă convinsă, foarte conservatoare, privea cu mare neîncredere orice străin şi nu manifestase niciodată nici cea mai mică dorinţă de a-şi petrece vacanţa în străinătate.

I se părea că e o nebunie din partea lui Rosemary să înveţe spaniola atât de intens, deşi, trebuia să recunoască, făcuse progrese rapide. Putea vorbi deja

surprinzător de cursiv şi chiar citi romane în spaniolă. Domnişoara Bryant privea aceasta cu admiraţie, dar şi cu o inexplicabilă nelinişte.

— Doar nu te gândeşti să mergi în Spania în vacanţă!

— Aş dori acest lucru mai mult decât orice. Dacă aş avea destui bani... dar nu cred că am. Ida, draga mea, nu-ţi poţi închipui cât de mult mă atrage Spania. Cu cât învăţ limba mai bine, cu atât îmi place mai mult.

— Un loc urât, murdar, necivilizat, plin de barbari. Păcat că au avut o regină englezoaică. Sunt absolut convinsă că nu-i un loc potrivit unde să poţi trăi. Rişti să fii împuşcat de un revoluţionar imediat ce pui piciorul în Madrid.

Rosemary izbucni într-un hohot de râs.

— Ida, scumpo, mă omori!

— Ziarele sunt pline de relatări despre revoluţie şi vărsări de sânge.

— {tiu că există unele tulburări pe plan politic, dar la cursuri am întâlnit o mulţime de persoane care au fost în Spania şi au petrecut vacanţe de vis. Spaniolii se amuză chiar de exagerările din presă.

— înseamnă că te gândeşti serios să pleci.

— Nu atât pentru a-mi petrece vacanţa, cât mai degrabă să lucrez acolo.

Rosemary nu mai rezistă şi-i împărtăşi Idei secretul.

— De fapt, am răspuns unui anunţ de mică publicitate şi am intrat în legătură cu o doamnă din Spania care căuta o doamnă de companie, englezoaică, pentru fiica ei. Condiţia era să ştie spaniola şi am reuşit să scriu o scrisoare care a fost foarte bine apreciată. De fapt, mâine, sâmbătă după-amiază, sunt chemată să susţin un interviu cu sora respectivei doamne. Dacă mă acceptă, renunţ la postul de aici şi plec în Spania la sfârşitul lunii.

Domnişoara Bryant primi vestea fără să spună un cuvânt, privindu-şi prietena lung, pe deasupra ochelarilor. Era obişnuită cu dezamăgirile, pentru că viaţa nu fusese niciodată prea blândă cu ea. Dar aceasta i se părea cea mai dură lovitură primită, deoarece pierdea nu numai o colegă de serviciu minunată, dar şi o bună prietenă care aducea un suflu de prospeţime în viaţa ei. încă de când o cunoscuse, o iubise ca pe copilul pe care şi l-ar fi dorit atât de mult. îi era foarte greu acum să suporte gândul că o va pierde definitiv. din cauza unei slujbe tocmai în ţara pe care ea se încăpăţâna s-o considere complet barbară.

Rosemary se ridică şi veni lângă Ida, cuprinzându-i umerii cu braţul.

—Te-am şocat, draga mea? Nu ţi-am spus până acum pentru că vroiam să fiu sigură că primesc postul. Ei bine, sunt aproape sigură. adică, doar dacă doamnei nu-i displace profund figura mea.

—Categoric, este un şoc. Ideea nu este că nu aş vrea să-ţi fie mai bine, sau că aş sfătui pe cineva să-şi petreacă toată viaţa într-un birou uitat de Dumnezeu, aşa cum am făcut eu, dar pur şi simplu nu-mi place faptul că te pierd.

— Şi mie îmi va fi foarte dor de tine. Ai fost foarte bună cu mine.

— Şi acum, pleci în Spania ta mult iubită şi mă vei uita total.

— Acest lucru nu se va-ntâmpla niciodată. Nu te voi uita, Ida. Vom rămâne în continuare prietene. îţi voi scrie o mulţime de scrisori. De fapt, nu cred că serviciul meu va fi de lungă durată. Poate că mai puţin de un an. Am impresia că fata căreia urmează să-i ţin companie este deja logodită, deşi nu are decât optsprezece ani. Când se va căsători, mă voi întoarce.

— Sau îţi vei lua un alt serviciu în Spania, spuse domnişoara Bryant, melancolică.

Rosemary oftă. îşi ridică braţele deasupra capului cu o graţie înnăscută pe care nici măcar nu o conştientiza. Privind-o, Ida simţi o teamă neţărmurită;

Rosemary era atât de frumoasă, încât toţi acei spanioli nesuferiţi şi negricioşi se vor îndrăgosti de ea, iar ea nu va avea pe nimeni care să-i poarte de grijă.

— Numai dacă n-ar fi fost vorba despre Spania! Să fi plecat oriunde în altă parte, dar nu în străinătate şi mai ales nu în Spania!

— Tocmai asta e senzaţia: faptul că merg în străinătate şi mai ales în Spania.

— Tu ştii mai bine.

— Pentru asta am muncit. Am trudit efectiv ca un sclav de anul trecut ca să învăţ limba spaniolă.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu acest gând, dar îmi vei lipsi îngrozitor.

Rosemary încercă să-i mai ridice moralul. Nici ea nu vroia să rupă acea prietenie atât de strânsă, dar nu putea rezista fiorului aventurii şi gândul la Spania o fascina în mod ciudat. îi plăcea tot ce era specific spaniol: dansurile, muzica, sunetul castanietelor, pieptenii înalţi si matiile de dantelă pe care le-a văzut în poze, salurile, tablourile în care erau înfăţişate curţi si balcoane, portocali si lămâi, flori, totul inundat în lumina soarelui. Chiar şi simplul nume al ţării avea pentru ea o aură romantică.

Singurul lucru care ar fi mulţumit-o acum era să meargă în Spania şi aceasta părea să fie marea ei

şansă.

Cât au mers cu autobuzul spre braseria ieftină unde luau cina împreună. Rosemary încercă să-i povestească Idei mai amănunţit despre acel post.

A doua zi urma să meargă la Hotelul Cumberland, unde avea întâlnire cu doamna a cărei soră, señora Lamanda, dăduse anunţul în ziar, prin care căuta o doamnă de companie pentru fiica ei, Mercedes.

Rosemary aflase de la un cursant la orele de spaniolă că familia Lamanda era foarte puternică şi bine cunoscută în Spania.

Aveau o avere fabuloasă care nu le fusese confiscată, ca multor altor regalişti, deoarece se aflau în termeni buni cu actualul guvern.

—In scrisoarea primită de la señora Lamanda, aceasta îmi spune că locuiesc câtva timp în Madrid şi câtva timp în Malaga, unde au o vilă situată la o distanţă de şapte sau opt mile de oraş. Urmează să merg să stau în această vilă câteva luni să-i dau lecţii de engleză lui Mercedes şi s-o însoţesc oriunde merge.

— Sună interesant, recunoscu domnişoara Bryant, dar mie tot nu-mi place.

— Ce anume nu-ţi place?

— Gândul că eşti în Spania.

—Dar ce naiba mi se poate întâmpla? Voi petrece

minunat în compania unor oameni cu bani şi influenţă.

— Nu te voi ierta niciodată dacă te căsătoreşti cu un spaniol.

— Ce prostie! Nu merg acolo să mă mărit, ci să lucrez.

— Vei pleca împreună cu această doamnă?

— Nu. Ea va sta aici toată vara. Voi pleca singură.

— Aşadar, vei călători singură, spuse domnişoara Bryant cu o figură lungă. Nu-mi place.

— Ba, mie-mi va plăcea, spuse Rosemary râzând. Va fi o aventură palpitantă. Dar, să nu ne entuziasmăm prea devreme. Sora señorei Lamanda poate să nu mă placă şi să refuze să mă angajeze.

— Exclus.

Desigur, Ida avusese dreptate. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, soarta lui Rosemary era pecetluită. întrevederea cu doamna din Spania se dovedise total satisfăcătoare. Frumoasă şi manierată, Rosemary făcuse o impresie foarte bună şi, la rândul ei, o consideră pe señora încântătoare. Dacă toţi membrii familiei Lamanda erau aşa, totul avea să fie perfect. Señora îi arătase o fotografie a nepoatei ei: cu un pieptene mare în păr şi o pelerină de dantelă, Mercedes Lamanda era uluitor de frumoasă. Auzind şi

descrierea vilei
Santa Barbara de lângă Malaga, imaginaţia lui Rosemary prinse aripi. Totul părea prea frumos pentru a fi adevărat. Visele ei cele mai dragi erau pe cale de a se îndeplini. Rosemary nu regreta pentru nimic în lume că primise postul.

Nu-i mai rămânea decât să anunţe la serviciu şi să-şi aranjeze situaţia acasă, după care era liberă să plece şi să se bucure de atmosfera însorită şi romantică a acelei ţări la care visa de atâta timp. Singurul regret era totuşi Ida. biata Ida, care ţinea enorm la ea şi se baza pe compania ei. Dar, aşa era viaţa. Nu putea fi totul perfect. Pe de altă parte, era posibil ca acest serviciu să nu dureze foarte mult şi, în acest caz, se va întoarce iar la Ida. Acum, când ştia spaniola atât de bine, era sigură că nu va fi o problemă să-şi găsească de lucru, în Londra dacă nu în străinătate.

Ida îi fusese ajutor de nădejde până în ultima clipă, o ajutase să-şi închirieze apartamentul, să se debaraseze de mobilă şi să cumpere, cu o parte din banii pe care-i avea de la mama ei, câteva articole de îmbrăcăminte. La Londra, primăvara abia începuse, dar în Malaga era cald ca vara. Señora îi recomandase să-şi ia rochii subţiri. Ii spusese că se va înota în mare, se va juca tenis, se vor face picnicuri la munte.

Era de înţeles entuziasmul cu care Rosemary îşi cumpărase câteva rochii de mătase, costume de mers la plajă, două pălării mari şi câteva rochii de seară. primele rochii elegante pe care le avea. Probându-le, părea cu totul alta. Ida, privind-o, îşi dădea seama că tânăra minunată şi elegantă din faţa ei nu va mai fi niciodată aceeaşi Rosemary pe care o ştia ea.

Deşi îi venea foarte greu să se despartă de Rosemary şi deşi Spania şi această aventură nu-i inspirau deloc încredere, Ida încerca să nu adumbrească fericirea lui Rosemary, aşa că păstra în sinea ei îndoielile.

Veni şi ziua când Ida îşi conduse prietena la gară. Pentru ea, era o dimineaţă tristă, o chinuia o îngrijorare nelămurită, ca şi cum ceva avea să i se întâmple lui Rosemary. ceva cu totul neprevăzut. Nu se putu abţine de a-i spune aceasta, chiar înainte de despărţire. Rosemary, pentru care acea dimineaţă avea un farmec deosebit, o bătu uşor pe umăr şi râse de ea, ca de obicei.

— Prostuţa mea dragă, ce poate să mi se întâmple?

— Nu ştii niciodată, nu uita că te afli într-o ţară străină şi nu numai că nu cunoşti familia Lamanda, dar oamenii aceia sunt total diferiţi faţă de noi.

— Draga mea Ida, aceasta e o prejudecată. Dar te asigur că totul va fi în regulă.

— îmi vei scrie şi-mi vei povesti totul?

— îţi dau cuvântul meu de onoare.

Domnişoara Bryant îşi mai privi o dată prietena, cu dragoste şi cu mândrie. Rosemary arăta minunat, purta un taior din tweed subţire, albastru deschis cu gri, o bluză din organdi, un pardesiu lung bleu-gri strâns cu o curea în jurul taliei subţiri şi o beretă albastră aşezată ştrengăreşte într-o parte.

Geanta din piele albastră cu monogram de argint, era cadoul de despărţire al Idei. Avea o valiză şi un cufăr vechi, dar încă în stare bună, care aparţinuse mamei ei. Bagajele purtau eticheta „Domnişoara R.Wallace, Vila Santa Barbara, Malaga”. O adresă pe cât de plină de un farmec misterios pentru Rosemary, pe atât de rău prevestitoare pentru Ida.

Rosemary mai zăbovi câteva clipe, recapitulând traseul; urma să ajungă la Paris în după-amiaza aceleiaşi zile şi să ia expresul spre Madrid, ceea ce însemna să călătorească noaptea. Ultima etapă a călătoriei va fi de la Madrid la Malaga. După cum îi spusese señora, drumul ducea printre cele două lanţuri muntoase care separau partea veche a Castiliei de cea nouă.

— Cum ajung la Malaga, îţi telefonez ca să ştii că sunt bine.

— Ai grijă de tine.

Conducătorul suflă din fluier şi Rosemary sări în vagon. Incă o îmbrăţişare, promisiuni, urări de bine,

cuvinte de rămas bun. Apoi trenul se puse în mişcare şi ieşi din gară.

Rosemary se aşeză într-un colţ, palpitând de emoţie. „Vila Santa Barbara!” murmură ea, privind cu ochi strălucitori etichetele de pe bagaje. „Mă întreb ce-mi rezervă viaţa. Oare ce mă aşteaptă în Spania?”

Nu era exclus să fie dezamăgită. Era posibil ca atmosfera din casa familiei Lamanda să fie sufocantă şi insuportabilă, Mercedes să nu fie o tovarăşă plăcută şi chiar să-i displacă Spania, după care tânjise atât.

Oftă, scoase o carte de gramatică spaniolă din valiză şi începu să mai studieze, în timp ce trenul gonea în lumina blândă de aprilie.

Orice s-ar întâmpla, tot era mai bine decât să continue viaţa monotonă pe care o ducea de câţiva ani. Se simţea nevoia unei pete de culoare în cenuşiul existentei ei.

începu să repete un verb spaniol.

Lui Rosemary, care nu mai călătorise înainte, drumul i se păru interesant de la bun început. Trecerea de la Dover la Calais nu a fost prea lină, dar Rosemary suportase bine şi chiar savurase, pe punte, briza răcoroasă care făcea să danseze apele din Canalul Mânecii.

De-abia când a trecut de punctul de vamă din Calais, simţi că începe partea minunată a aventurii.

Lăsase Anglia în urma ei. Era pe teritoriul Franţei, în expresul de Paris. Ce încărcătură romantică avea acest nume! Călătoria era cu atât mai plăcută cu cât o făcea la clasa întâi, aşa cum îi indicase señora Lamanda în scrisoarea trimisă, urmând să i se deconteze toate cheltuielile. Era ca şi cum nu numai Anglia rămăsese în urmă, ci şi Rosemary cea de altădată. Se simţea acum o persoană total diferită, aşa cum era, îmbrăcată elegant, cu bilete scumpe, cu bagajele cu destinaţia Malaga.

Apoi sosi şi clipa cea mare când luă trenul spre Hendaya, la graniţa dintre Franţa şi Spania. Târziu, în aceeaşi seară, va schimba din nou trenul, spre Madrid. Multora, o astfel de călătorie li s-ar fi putut părea obositoare, însă Rosemary, tânără şi energică, savură fiecare clipă.

Iniţial, fusese singură în compartiment, dar chiar înainte ca trenul să plece din Quai D’Orsay, un hamal intră grăbit cu trei valize mari din piele pe care erau lipite o mulţime de etichete colorate, dovadă a faptului că posesorul lor călătorise mult. Au fost aruncate un pardesiu si câteva reviste pe scaunul din faţa lui Rosemary, apoi un bărbat înalt se aşeză, dădu bacşiş hamalului si aproape imediat după aceea trenul părăsi gara.

Lui Rosemary îi păru rău că nu era singură în tot compartimentul, pentru că s-ar fi putut odihni mai

bine.

Aruncă o privire pe deasupra revistei pe care o citea şi fu surprinsă cât de bine arăta tovarăşul ei de călătorie. Era tânăr şi chiar prea frumos, ca un erou din filmele care-i plăceau Idei atât de mult.

Tânărul, care-şi scosese pălăria şi se aşezase în faţa unui ziar, era înalt şi bine proporţionat, iar părul, negru ca tăciunele şi des, pornind în onduleuri peste fruntea înaltă, îl făcea să semene cu o sculptură înfăţişând un zeu grec. Nu putea fi englez, de asta era sigură. Tenul acela măsliniu şi ochii negri cu gene lungi nu puteau fi decât ale unui spaniol, ale unuia din acei „barbari" care-i displăceau Idei atât de mult. Ceea ce o intriga puţin era faptul că purta pulover şi cravată tipic englezeşti.

„Mă întreb cine e", se gândi ea, amuzându-se, încercând să descifreze ce era scris pe etichetele de pe bagajele lui. Nu văzu decât cuvântul *Malaga.* Asta era culmea! Mergea în acelaşi loc ca şi ea.

Rosemary îşi reluă lectura revistei.

Imediat, tânărul ridică privirea şi începu s-o examineze. Se întreba şi el cine este, numai că nu se gândi să obţină informaţii de pe etichetele bagajelor ei. Se felicită doar că avea să petreacă următoarele opt ore în compania unei femei frumoase. O englezoaică, fără îndoială, după cum o recomandase bunul-gust al hainelor, stilul clasic al pantofilor, tenul

alb, părul blond.

Cu ochii versaţi de cunoscător, privi linia graţioasă a feţei, conturul delicat al gâtului, nasul şi bărbia, dar şi gura ce promitea a fi atât de pasională. „Minunată”, se gândi el, „şi foarte bogată, după toate probabilităţile. Dar, de ce singură? Poate că merge în vacanţă în Spania“ îşi propuse să afle mai multe despre ea, dar deocamdată, reveni discret la lectura ziarului.

Ocazia se ivi când un chelner de la vagonul restaurant îşi vârî capul pe uşa vagonului, întrebându-i dacă iau cina în seria întâi sau a doua.

Tânărul răspunse într-o franceză impecabilă, pe când Rosemary bâlbâia ceva, stânjenită. Imediat, tânărul i se adresă în engleză:

— Te pot ajuta?

— Da. mulţumesc. Rosemary se îmbujoră şi zâmbi. Mă tem că nu mă descurc deloc în franceză.

— Vrei să iei cina în seria a doua?

— Cred că da.

— Trece timpul mai uşor şi tot trebuie să mâncăm, zâmbi el. Poate îmi vei face onoarea de a cina cu mine.

Rosemary era puţin cam încurcată, dar îşi spuse că ar fi o prostie din partea ei să refuze o invitaţie atât de curtenitoare. îşi imagina deja expresia de

groază de pe faţa domnişoarei Bryant.

Rămaşi singuri, tânărul o privi pe Rosemary cu un zâmbet.

— Călătoriile acestea lungi sunt atât de plictisitoare.

— Mie mi se pare extrem de interesantă.

îşi ridică sprâncenele, mirat. îşi dădea seama că e tânără şi lipsită de experienţă şi faptul îl intriga foarte mult.

— Nu prea ai călătorit, nu-i aşa?

— Deloc. Aceasta este prima mea călătorie în străinătate.

— Ce bine de tine! Am călătorit pe ruta aceasta atât de des, încât cunosc fiecare centimetru de drum.

— înseamnă că ştii Spania foarte bine.

— într-adevăr. Sunt spaniol.

— Dar vorbeşti engleza perfect.

— Am urmat o şcoală engleză.

— înţeleg.

Rosemary se simţi uşurată. Nici chiar Ida n-ar putea considera acest tânăr spaniol ca fiind barbar, din moment ce avea o educaţie atât de solidă, pur englezească.

— Ajungem la Hendaya chiar înainte de miezul nopţii. Presupun că, de acolo, ai cuşetă la vagonul de dormit.

— Da.

— Vei sta în Madrid?

— Nu. Merg în Malaga.

— Aha! Şi eu.

—Merg la o familie spaniolă, voi ţine compania unei tinere care doreşte să înveţe engleza.

— Ah, da.

Coborî privirea, puţin plictisit. Era dezamăgit că această fată minunată nu era decât o tânără de companie. Pe de altă parte, era atât de tânără, proaspătă şi încântătoare. Avusese în ultima vreme o mulţime de relaţii cu femei de cu totul alt tip. Participase la prea multe cocteiluri şi petreceri, trecând de la o aventură la alta. Toate acele fete care stăteau pe scaunele înalte de la bar, în faţa unor pahare cu whisky, sifon şi gheaţă, toate versate, blazate, oferindu-şi buzele abia eliberate de sărutarea unui bărbat, altuia. Se întreba câţi bărbaţi sărutaseră gura frumoasă a fetei din faţa lui. Nu prea mulţi, în orice caz. Poate că nici unul.

— Vrei o ţigară? o întrebă el, întinzându-i tabachera.

— Mulţumesc, nu fumez.

— Ce ciudat. Te deranjează dacă eu fumez o ţigară?

— Deloc.

Aprinse ţigara şi Rosemary rămase fascinată de mâinile lui. Erau bronzate, înguste şi fine, cu degete lungi, fără astâmpăr. Şi el părea într-o continuă agitaţie. îşi trecea mâna neîncetat prin păr, ca un tic nervos. Prea multe nopţi pierdute, prea multă băutură, prea multe ţigări, prea multe pasiuni. acesta era secretul stării lui de nervozitate.

— Cred că abia aşteptţi să ajungi în acea ţară însorită.

— Mor de nerăbdare.

—Este grozav în Malaga în această perioadă. Apoi, observând cartea de gramatică pe care Rosemary o ţinea pe genunchi, zâmbi. Studiezi spaniola, limba mea?

— Da.

Ii puse o întrebare în spaniolă şi ea răspunse timid, dar cu oarecare mândrie. Deodată, o găsi încântătoare.

— A fost foarte bine. Ai un accent foarte bun. Dar, după câteva săptămâni petrecute în Spania, vei învăţa mai mult decât la orice cursuri din Londra.

— Mă fascinează. întotdeauna m-a fascinat tot ce este spaniol.

—Asta ar putea include şi un spaniol, ca mine? întrebă el cu un zâmbet care-i dezveli dinţii albi, superbi.

— Absurd, şopti ea.

— Sper să te intereseze în continuare Spania. Cred că-ţi va plăcea foarte mult această ţară: ciudată, sălbatică, frumoasă.

Rosemary începu să-l întrebe despre toate lucrurile care o fascinau, surprinzându-l cu toate acele cunoştinţe ale ei: putea discuta despre pictorii,

poeţii, muzicienii spanioli. Entuziasmul ei îl amuza şi se arătă dispus să-i ofere noi informaţii. încă înainte de ora opt, se împrieteniseră deja şi Rosemary lăsă deoparte orice urmă de timiditate, considerându-l un tovarăş de călătorie cât se poate de amuzant şi captivant.

Mergând pe coridor spre vagonul-restaurant, Rosemary se dezechilibra puţin din cauza balansului trenului, iar el întinse mâna s-o prindă. Observă inelul cu piatră de onix şi sigiliu de pe degetul mic al mâinii lui.

— încă nici n-am făcut cunoştinţă, spuse ea.

— Să nu ne formalizăm. Mă numesc Paul.

Rosemary ezită o clipă. Nu era prea intim? Dar, de ce nu, în definitiv? Viaţa oferea surpriza unei aventuri şi acest tânăr spaniol era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. O va considera demodată şi plictisitoare dacă va mai insista să păstreze convenţiile.

— Eu, Rosemary.

— Cât de tipic englezesc. un nume cu parfum de roze. Rosemarie. încântător.

Rose-Marie! Pronunţase graseind puţin, cu o uşoară inflexiune străină. Niciodată nu-i plăcuse atât de mult cum sunase numele ei ca pe buzele lui.

Cina a fost minunată. Paul comandă tot ce bănuia

că-i va plăcea să mănânce şi insistă să bea împreună cu el o sticlă cu vin alb.

Rosemary îşi aminti de cinele împreună cu Ida: ouă şi cafea cu lapte condensat, la un preţ de cinci şilingi şi, uneori, băutură cu ghimber într-un restaurant din Soho. Cu Ida nu se întâmplase niciodată nimic romantic. Acum, toate aceste amintiri păreau ca dintr-o altă existenţă, iar ceea ce i se întâmpla acum era ca un vis pe care căuta să-l savureze din plin.

Reveniţi în compartiment, el o instala cu o pernă la spate şi o-nveli cu pledul lui pe picioare.

— Dar tu?

— încă nu vreau să mă-ntind.

Se aşeză în colţul lui şi-ncepu să fumeze, potrivindu-şi mai întâi ţigara într-un ţigaret lung din onix. Avea numai lucruri scumpe, observă Rosemary, şi se purta ca un tânăr bogat, obişnuit să cheltuiască fără măsură. Cine era? Tare-ar fi dorit să-i cunoască şi numele de familie. Dar, se părea că nu e dispus să-i dea şi alte detalii despre el şi familia lui. Urmau să se limiteze la „Paul” şi „Rose-Marie”.

— Hai să vorbim în spaniolă, sugeră el după un timp.

— Dar vorbesc prost!

— Nu-i adevărat. Şi, oricum, te voi ajuta.

Ochii lui căprui peste care coborau indolent pleoapele somnoroase, o priveau insistent. Se gândea cât de mult ar fi dorit să-i atingă pielea ireal de albă cu degetele lui bronzate.

— Tradu „te quiero”, murmură el.

Obrajii ei se îmbujorară şi-şi lăsă privirea în jos. Ştia foarte bine că înseamnă „te iubesc”. Devenea cam îndrăzneţ. încercă zadarnic să-şi domolească bătăile inimii. Spaniolul acesta prea o fascina, mai ales când, vorbind în spaniolă, vocea lui devenea o mângâiere.

— Nu ştii ce-nseamnă?

— Ba da.

— Atunci, spune-mi.

— Nu fi ridicol.

— Atitudine tipic englezească. atât de rece. rece ca piscurile acoperite de zăpadă din Granada.

— Ba, deloc.

—Ah, deloc? Ochii lui negri sclipeau maliţioşi. Deloc? Atunci, e vorba de timiditate. eşti prea timidă să rosteşti cele două cuvinte: „te iubesc.”

— Nu cred că apar în mod curent într-o lecţie de spaniolă obişnuită.

— Poate că nu, dar sunt singurele care contează în gramatica *mea.*

— Eşti absurd.

— Să ştii că iubesc Anglia şi mi-a plăcut educaţia primită acolo, dar cred că este o ţară rece.

— Aş numi stilul britanic mai degrabă rezervat.

— Şi tu eşti rezervată, Rose-Marie?

— Da. cred că da.

— Nu eşti sigură?

— Ba da, sigur că sunt.

— Şi eu.

Râsul care urmă nu mai lăsa nici o urmă de îndoială asupra ironiei lui, făcând-o să roşească. Obrajii ei îmbujoraţi îl fermecau. Foarte puţine femei mai aveau această candoare.

Era fermecat de părul ei blond şi de tenul atât de alb; era, într-adevăr, uluitor de frumoasă.

— Trebuie să spun că nu ştii niciodată ce surprize îţi rezervă viaţa, spuse el. Când m-am urcat în acest tren, nici nu-mi trecea prin minte că această călătorie va fi atât de. să spunem, interesantă. Este pentru prima dată după mulţi ani când nu m-am plictisit pe ruta Paris - Madrid.

Rosemary nu-i răspunse. Era şi greu de răspuns unei astfel de flatări directe, dar pulsul i se acceleră. Pesemne că era o nebunie din partea ei să stea aşa, întinsă pe banchetă, admiţând ca un necunoscut să-i vorbească astfel, dar îi era imposibil să-l oprească.

— Nu crezi că e minunat? o întrebă el.

— Ce anume?

— Faptul că ne-am întâlnit aşa.

— Da . a fost minunat.

— *Tu eşti* minunată.

— Cred că . voi încerca să dorm puţin.

îşi închise ochii în mod intenţionat. Paul o privi lung. Era tentat să-i atingă buzele cu ale lui, dar ceva îl reţinea. Inocenţa ei declanşa în el o delicateţe şi o deferenţă cu totul aparte. După un timp, Rosemary îşi deschise ochii căprui- aurii şi-l privi stânjenită. îi era imposibil să adoarmă, sub privirea lui.

— Nu poţi dormi?

— Nu.

— Nici eu nu sunt obosit. Mai bine discutăm.

— Despre ce?

— Despre tine. şi despre mine. şi despre cât de minunat este că ne-am întâlnit aşa. Dacă am fi fost la o petrecere, am fi zâmbit, ne-am fi spus câteva cuvinte şi ne-am fi despărţit. Pe când aşa, suntem singuri în noapte. Şi, ceea ce este şi mai deconcertant, este că nu ştim nimic unul despre celălalt. nu crezi, Rose-Marie?

— Este într-adevăr. palpitant.

— Numele ţi se potriveşte. Eşti ca o floare.

— Nu-i adevărat.

Simţi un nod fierbinte în gât. Acest Paul era un

vrăjitor. Ţesea o vrajă în jurul ei, mângâind-o cu privirea şi cu vorbele lui. Nu i se mai întâmplase acest lucru cu nici un bărbat până acum. Dar, cât de diferiţi erau bărbaţii pe care-i cunoscuse, faţă de Paul!

Chiar zâmbi, aducându-şi aminte de tinerii obtuzi şi plictisitori care se perindau în biroul Companiei Tring şi Fiii.

Rosemary începuse să creadă că poveştile de dragoste exotice şi pasionale, aşa cum le găseai în filme sau în cărţi, nu erau decât un mit. Iar acum, romantismul devenise, atât de tentant, realitate chiar sub ochii ei.

— Când ajungem în Spania, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Mă întreb ce ne pregăteşte viaţa, RoseMarie.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare când am pornit în această călătorie.

— Tu ce ţi-ai dori să-ţi ofere?

— Nu ştiu.

— Nu ştii nimic despre tine, micuţă ciudată şi rece?

— Ba da, o mulţime de lucruri.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu. nu cred c-am fost, răspunse ea, din nou stânjenită sub privirea lui arzătoare.

— Nici eu nu cred c-ai fost. Ai ceva foarte copilăresc.

— Dar am douăzeci şi doi de ani.

— Eu am cu doi ani mai mult, dar îmi arăt vârsta. Tu pari de optsprezece. Mă miră foarte tare că bărbaţii te-au lăsat în pace, având în vedere cum arăţi.

— Mi s-a făcut o dată o propunere de căsătorie.

— Emoţionantă?

Rosemary izbucni în râs, gândindu-se la tânărul plictisitor, funcţionar în cadrul Companiei Tring şi Fiii, care o dusese la Richmond cu maşina, într-o seară de vară, rugând-o să-l aştepte. Ce să aştepte? Să trudească o viaţă întreagă într-o casă de la periferie, fără să aibă niciodată destui bani pentru a se bucura de viaţă şi cu copii cărora să nu-şi poată permite să le ofere o educaţie deosebită? Nu, nu acceptase acea propunere şi nici măcar nu simţise imboldul de a-l îmbrăţişa pe tânărul care-i ceruse acest lucru.

— Nu am simţit nimic pentru el. De fapt, nu am iubit pe nimeni.

— Ar fi fost cu totul altfel dacă te-ai fi îndrăgostit.

— Poate că da.

— Sunt sigur.

—Dar tu? îl întrebă ea brusc. Mai bine, să discutăm despre tine.

Trenul îşi continuă goana prin noapte, îndreptându-se spre Biarritz. în compartimentul cald şi liniştit, cei doi tineri care se cunoscuseră abia cu câteva ore în urmă, discutau privindu-se în ochi, ca şi cum amândoi ar fi-ncercat să găsească răspuns la toate întrebările vieţii. Paul vorbea despre el însuşi. Faţa îi era uşor încruntată; o uşoară amărăciune îi adumbrea ochii, iar în colţul buzelor avea un zâmbet cinic.

— Dacă m-aş îndrăgosti vreodată, Rose-Marie, aş face-o cu atâta pasiune, atât de nebuneşte, încât aş pierde simţul măsurii, sunt sigur de asta. Sunt momente în care sângele meu latin începe să clocotească nestăvilit şi toată educaţia mea britanică nu mai contează. Cred că nici n-am iubit încă pe nimeni aşa.

— Poate vei iubi când vei întâlni femeia cu care vei vrea să te căsătoreşti.

— Să mă căsătoresc! Copila mea, căsătoria nu trebuie neapărat să-nsemne o dragoste adevărată! Dar nu vreau să discut despre asta.

Rosemary se întreba ce s-o fi întâmplat cu el de devenise atât de dur; mult prea dur şi înăsprit de viaţă pentru vârsta lui.

—Nu mai vreau să mai discut despre mine. Vreau să discutăm despre tine.

— Nu. sunt atât de comună, de obişnuită.

— Atât de extraordinară şi de neobişnuită, ca o floare.

— Spui nişte cuvinte foarte frumoase.

— Numai cuiva ca tine.

Deodată, se aplecă spre ea şi, luându-i încheieturile mâinilor cu degetele lui ferme, îi şopti:

— Ah, Rose-Marie.

încercă să-şi retragă mâinile.

— Nu pleca. Nu fi rece cu mine. Şi nu te teme, nu-ţi voi face rău.

— Nu mă tem.

Se grăbise să rostească aceste cuvinte, deşi nici ea nu le prea credea. De fapt, nu fusese niciodată atât de înspăimântată. de ea însăşi. de ciudata influenţă pe care acest bărbat o exercita asupra ei, dominând-o. de ritmul sălbatic în care-i bătea inima. îl privi în ochi şi se simţi pierdută, alunecând într-o lume ireală.

— Rose-Marie, spuse el îngenunchind lângă ea. Mai aveam aproximativ două ore până ajungem la Hendaya şi apoi încă douăsprezece până la Madrid. De ce să nu facem în aşa fel încât să fie de neuitat pentru noi?

— Ce vrei să spui?

Braţele lui o înconjurară strâns.

— Nu, te rog...

— Lasă-mă să te sărut, Rose-Marie.

—Nu! Strigă ea din nou, încercând să redevină acea Rosemary cu capul pe umeri, practică, normală, care dusese o existenţă foarte banală si obişnuită la Londra si nu cunoscuse nici dragostea, nici vreun iubit.

încercase, dar nu reuşise, vrăjită de clipa pe care o trăia, conştientă de nesaţul cu care lua ceea ce zeii. ceea ce acest zeu îi oferea.

în minte îi răsunau cuvintele Idei, avertizând-o cu groază, dar şi propriile ei cuvinte atât de dispreţuitoare la adresa fetelor care se lăsau antrenate în aventuri amoroase cu bărbaţi pe care abia îi cunoscuseră.

Se dispreţuia, dar nu se putea împotrivi torentului năvalnic ce o purta. Indiferent de ceea ce viaţa îi rezerva şi de cât de mult avea să regrete, pur şi simplu nu se putea împotrivi lui Paul şi beţiei care o cuprinsese, mai minunată decât tot ce-şi imaginase vreodată.

— Sunt vrăjit; şi tu, la fel. Nu simţi magia acestei clipe? Nu vrei să.?

—Ah, ba da. ba da. Dar, te rog, Paul, lasă-mă să plec.

— Chiar nu mă vrei? Rose-Marie, nu vrei să mă săruţi? Nu încerci să laşi crusta de gheaţă care te-nconjoară să se topească puţin. Iubeşte-mă puţin, doar noaptea aceasta.

Se albise şi tremura în braţele lui. Erau amândoi complet nebuni. El numea asta vrajă; poate că avea dreptate. Cert este că, în câteva ore, Rosemary se îndrăgostise pentru prima dată în viaţă. Ochii ei, cu irizări aurii, deşi înspăimântaţi, străluceau puternic, iar buzele întredeschise erau ca un potir pregătit pentru oficierea unui sacrificiu.

— Rose-Marie, *te quiero* ... Te iubesc, şopti el.

Braţele lui o strânseră pătimaş şi primi darul buzelor ei.

în nebunia acelui sărut căruia nu mai avu puterea să-i
reziste, Rosemary simţi cum din adâncul fiinţei ei se trezeşte la viaţă ceva ce nu va mai adormi niciodată. Nu era o exaltare de o clipă, ci pasiunea care avea să dureze o viaţă întreagă. Pentru ea, nu va mai exista pe lume un alt bărbat în afară de Paul. Era complet anihilată de dragostea şi pasiunea lui

Fiecare sărut al lui aprindea o flacără, până când trupurile lor înlănţuite se pierdură în focul acelei pasiuni mistuitoare.

—Te iubesc, Rose-Marie. repeta el la nesfârşit.. *Te*

quiero mucho.

— Te iubesc, răspundea ea, cuvintele devenind pe buzele ei un jurământ; era o nouă Rosemary pentru care viaţa nu mai avea decât o unică semnificaţie: Paul.

Apoi, brusc, sărutările lui au încetat. îi dădu drumul din braţe şi se rezemă de spătarul scaunului, acoperindu-şi pentru o clipă faţa cu mâinile.

— Paul, ce e cu tine, dragul meu Paul? şopti ea, cu ochii încă plini de străluciri de stele.

— Nu-i răspunse. îşi netezi părul cu acelaşi gest nervos de mai înainte, îşi puse o ţigară în ţigaretul lung şi o aprinse. Rosemary revenea încet la realitate. Extazul făcu loc îndoielii. Poate că nu o iubea. îi spusese: „Iubeşte-mă puţin, doar noaptea aceasta.” Pesemne că asta şi dorise: o dragoste de-o noapte şi nimic mai mult.

Gândul acesta îi sfâşie sufletul. Era foarte posibil ca acest frumos spaniol să fi jucat acest joc de multe ori înainte. Pentru ea, însă, nu fusese un simplu joc. Nici nu-şi imaginase că e capabilă să iubească atât de pătimaş.

„Aş vrea să mor chiar în clipa asta”, se gândi ea, stând nemişcată, cu ochii închişi.

Când Paul i se adresă din nou, o făcu pe un ton indiferent, oficial.

—Ar trebui să încerci să dormi puţin. Vei fi foarte obosită.

— Da, voi încerca, răspunse ea pe acelaşi ton, rănită în mândria sa.

Era exclus să adoarmă, bineînţeles. îşi închise ochii, ameţită de vâltoarea gândurilor. Ştia doar că tot ce-şi dorea pe lume era să mai simtă o dată atingerea mâinilor şi buzelor lui.

Au călătorit în tăcere până la Hendaya. Acolo, curtenitor şi atent, Paul o însoţi la vamă, plăti hamalii şi o instală în vagonul ei de dormit. Era vagonul numărul treisprezece şi, pentru prima dată, Rosemary interpreta

aceasta ca pe un semn nefast. Se aşează pe marginea patului din cuşeta mică; îi era frig, era palidă şi îngrozitor de nefericită.

— Cuşeta mea are numărul cincisprezece, spuse Paul stând în pragul uşii.

— Sper să dormi bine.

— Niciodată nu se doarme bine în aceste trenuri. e incomod şi e mult zgomot. Ne vedem mâine dimineaţă. Te voi duce la trenul pentru Malaga. E destul de complicat de ajuns pentru un străin.

Chiar se simte o străină pentru el! Şi totuşi, cu o oră în urmă, în braţele lui, se simţise mai aproape decât de orice altă fiinţă de pe pământ.

Ochii ei căprui se umplură de întrebări şi de lacrimi. Paul, redeveni cel dinainte, din clipele pasionale, o luă în braţe, acoperindu-i faţa, gâtul, părul, cu sărutări.

— Iubita mea, dulce Rose-Marie. Te ador.

— Te iubesc, Paul.

— Nu te voi uita niciodată. Niciodată.

Brusc, se ridică şi-i ură „noapte bună” pe un ton distant, după care ieşi şi închise uşa. Rosemary sări în picioare, într-un impuls de a alerga după el. Apoi, se temperă. îşi dădu seama că e copleşită de oboseală. îi ardeau ochii şi tremura, răvăşită de furtuna emoţională prin care trecuse şi care o

schimbase definitiv. De-ar putea înţelege acest spaniol ciudat! Numai că era atât de greu de înţeles. Un lucru era cert: nu o iubea; nu fusese decât un divertisment pentru el. Nici măcar n-o întrebase care-i e numele de familie, unde merge, nici nu sugerase să se mai întâlnească vreodată.

Se strecură în patul tare şi stinse lumina. Călătoria îşi pierduse farmecul şi nu mai prezenta nici un interes. Se simţea îngrozitor de nefericită. A fost o nebunie din partea ei să îngăduie să se întâmple aşa ceva. Acum, stând să se gândească, îşi dădea seama că, deşi Paul era bărbatul cel mai minunat pe care şi l-ar fi putut dori o femeie, exista o oarecare duritate şi cruzime dincolo de acea aparenţă încântătoare. Era sigură că, dac-ar fi încercat să-i sugereze să se mai întâlnească, s-ar fi izbit de un zid.

Trebuie să arate mai multă mândrie. Va trebui să se stăpânească mâine când îşi va lua rămas bun de la el, pretinzându-se indiferentă, deşi ştia că nu-l va mai vedea niciodată.

Dormi rău. Se trezi devreme şi, cu mult înainte ca trenul să ajungă în Madrid, stătea deja îmbrăcată pe marginea patului. Apărură în faţa ferestrei casele văruite, zidurile albe pe care erau căţărate flori vesele, palmierii, într-un cuvânt, *Spania*! în sfârşit, Spania la care visase atât de mult. Toată bucuria îi

fusese stricată. Vedea peisajul înceţoşat printre lacrimi.

Paul apăru imediat ce trenul se opri. în soarele dimineţii, părea obosit şi îmbătrânit. Era serios, cu o figură severă şi sumbră. Nu o privi pe Rosemary decât o clipă.

— Am ajuns. Te conduc până la trenul spre Malaga. Eu mai am treburi de rezolvat în Madrid, asa că voi lua un tren mai târziu.

Rosemary era foarte palidă. Ar fi vrut să i se arunce de gât si să-l implore să n-o părăsească asa, să-i amintească de toate cuvintele pasionale pe care i le şoptise cu o zi în urmă. Ii răspunse însă la fel de indiferentă cum îi vorbise şi el.

— Mulţumesc, este amabil din partea ta, dar sunt sigură că mă pot descurca şi singură. La revedere, señor.?

— Să rămână Paul. Pablo în spaniolă, spuse el zâmbind trist şi înclinându-se uşor. Iar tu, vei rămâne în amintirea mea ca „Rose-Marie.”

Ii întinse mâna, dar Rosemary, sub povara unei cumplite dureri, îi întoarse spatele, se aplecă pe fereastră şi chemă un hamal. Era prea mult. Nici nu putu să spună „la revedere.”

Paul o privi cu îngrijorare şi remuşcare. Apoi, ridică din umeri, ca şi când ar fi abandonat orice

speranţă şi aprinse o ţigară.

Târziu în după-amiaza aceleiaşi zile, Rosemary ajunse la Malaga, ţinutul vesel, scăldat în soare, unde ţăranii munceau puţin, având întotdeauna pe buze un cântec şi veşnicul *mañana*... „mâine”. întotdeauna, mâine, nu astăzi.

Rosemary încercă să uite de orice altceva şi să fie atentă la oraş, aşa cum îl vedea pe fereastra limuzinei trimise de familia Lamanda s-o aştepte. Oricât se strădui, îi fu cu neputinţă să-şi şteargă din minte imaginea lui Paul şi ora aceea de pasiune nebună în braţele lui.

Mai bine nu s-ar fi întâmplat niciodată! Mai bine nu l-ar fi cunoscut! Egoist, o luase cu el până la porţile paradisului, ca apoi s-o lase să cadă în infernul în care se zbate orice femeie care iubeşte fără speranţă.

îşi tot repeta că nici nu merită să-şi mai amintească de el. Dar, era deja pierdută; îşi dăduse deja inima acestui bărbat căruia nu-i ştia nici măcar numele complet.

Se mai însenină puţin când văzu casa familiei Lamanda, vila Santa Barbara: o clădire joasă, albă, cu o verandă spaţioasă acoperită de flori şi străjuită de doi oleandri, înconjurată de palmieri, eucalipţi şi flori exotice.

Coborând din maşină, Rosemary simţi un scurt

moment de bucurie văzând terenul de terase dincolo de grădină, marea albastră, munţii cu nuanţe de violet şi piscurile acoperite cu zăpadă ale Sierrei Nevada.

„Minunat!” se gândi ea, dar imediat o umbră de tristeţe îi întunecă scurta bucurie. „Dac-ar fi şi *el* aici. ah, Paul, Paul!

în prag apărură două femei îmbrăcate în negru. Rosemary trebuia să se obişnuiască să vadă femeile din Spania veşnic îmbrăcate în negru, în doliu după cine ştie ce rudă.

Femeile înaintară şi se prezentară. Una era señora Lamanda, iar cealaltă, o bătrână mătuşă aacesteia, cu o figură gravă, mândră, ca de călugăriţă, cu un aer aproape ameninţător, purtând o cruce atârnată la gât. Aceasta din urmă îi displăcu imediat lui Rosemary. Din fericire, însă, señora Lamanda era o persoană plăcută şi amabilă care o salută cu căldură.

Totuşi, Rosemary spera că Mercedes, fata căreia avea să-i ţină companie, nu era la fel ca aceste doamne.

Interiorul vilei nu-i plăcu. încăperile erau spaţioase şi reci, cu podele din piatră şi pereţi acoperiţi cu dale de faianţă, pline de obiecte vechi, ca într-un muzeu.

Apoi, Rosemary fu condusă sus şi prezentată fiicei stăpânei casei, care o aştepta într-o cameră mică, mai confortabilă, ce urma să devină budoarul lui Rosemary

Mercedes era la fel de frumoasă cum o arăta fotografia. Arătând mai matură decât fetele de optsprezece ani din Anglia; deşi plinuţă, era graţioasă şi avea pielea ca petalele de camelie. Părul ei strălucitor, de un auriu pur, era împletit în două cozi lungi în jurul capului. Ochii erau tipic spanioli: negri, cu gene incredibil de lungi. Gura, cu buze groase şi senzuale, avea o expresie de nemulţumire, iar întreaga figură avea ceva care nu inspira încredere.

Deocamdată, Rosemary nu-şi făcea probleme în ceea ce privea caracterul fetei. Era bucuroasă să aibă în preajmă pe cineva de vârstă apropiată.

Mercedes o privi pe Rosemary cu vădită plăcere.

—îmi pare bine că ai venit, spuse ea în spaniolă. Voi veni să discut cu tine în timp ce despachetezi. Cum te cheamă?

— Rosemary.

— Rose-Marie, repetă Mercedes.

Rosemary se înfioră şi-şi muşcă buza. Nu, nu va lăsa pe nimeni să-i pronunţe numele astfel.

— Accentul este de „Rose” - *Rosemary.*

Mercedes o duse în camera alăturată, care urma să-i fie dormitor. Era zugrăvită toată în alb şi austeră, dar priveliştea care se vedea de pe fereastă era minunată.

— Ce peisaj superb! spuse Rosemary.

— Eu m-am plictisit îngrozitor de toate! După care revărsă un torent de cuvinte la urechea lui Rosemary.

— Mai rar, te rog; nu înţeleg.

— Oricum, e o mare alinare că am pe cineva cu care să discut. Nu îndrăznesc să spun nimic mamei şi mătuşii Maria. Mă enervează! N-o interesează decât religia şi merge la slujbă în fiecare zi. Mama nu iese din cuvântul ei. Tatăl meu, care mă înţelegea, a murit. Am făcut şcoala în Madrid şi am idei moderne, dar mama nu mă înţelege

— Biata de tine! Dar am înţeles de la cealaltă mătuşă a ta, cea din Londra, că eşti logodită, aşa că în curând te vei căsători şi vei avea casa ta.

Mercedes aruncă o privire furişă în jurul ei, apoi se apropie de Rosemary.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu el, şopti ea. Mi-e groază!

— Nu-l iubeşti?

— Nu. E frumos şi bogat şi multe femei din Spania sunt nebune după el, dar este foarte crud. Am auzit vorbindu-se multe despre el. Nu voi fi niciodată fericită cu el. Nu mă iubeşte.

— Atunci, de ce te căsătoreşti cu el?

— Familiile noastre au aranjat această căsătorie. Tatăl lui şi al meu doreau ca familiile noastre să fie unite. încă de când eram mici s-a stabilit asta. Dar, Rose-Marie - din nou îi pronunţase numele ca Paul - sunt atât de nefericită!

— îmi închipui. Mulţumesc lui Dumnezeu că în Anglia nu se procedează aşa.

— Fără dragoste, va fi îngrozitor.

Rosemary încuviinţă din cap. Da, ar fi îngrozitor să te căsătoreşti fără să iubeşti. Ea, care învăţase ieri ce înseamnă pasiunea, ştia că nu s-ar putea căsători niciodată fără să iubească.

— îţi voi arăta o fotografie a logodnicului meu.

Rosemary se aşeză pe marginea patului, gândindu-se că
trebuie s-o anunţe pe Ida că a ajuns cu bine.

Mercedes se-ntoarse repede, dându-i o fotografie mare, înrămată.

— Acesta este Pablo, viitorul meu soţ. în engleză, „Paul”.

Pablo! Rosemary tresări, se îmbujoră, apoi sângele îi
pieri din obraji, lăsându-i de un alb cadaveric. Paul, numele pe care-l şoptise de atâtea ori în timpul îmbrăţişărilor pline de pasiune. Figura aceea perfectă! Poate că totuşi era o greşeală. Acela era Paul - Paul al ei din tren - Paul *al ei.*

Mercedes continua să vorbească lângă ea, ca o coţofană.

— El este. Don Pablo Iballo. cei din familia Iballo au o avere fabuloasă. Toată lumea spune că este o partidă foarte potrivită pentru mine. Pe lângă alte proprietăţi, are o vilă aici, în Malaga. Este frumos, nu-i aşa? Dar priveşte-i buzele. Nu crezi că denotă cruzime? îţi place, Rose-Marie?

Rosemary nu putu răspunde. Avea gâtul şi gura uscate. Mâinile îi ardeau şi-i tremurau. Dacă-i plăcea? Dumnezeule, nu-i sărutase oare fiecare centimetru al feţei? Nu era chipul lui gravat pentru totdeauna în inima ei? Aşadar, el era soţul promis lui Mercedes Lamanda! Ce ironie! Cu cât se gândea mai mult, cu atât se întrista! Paul ştia perfect de bine că urma să se căsătorească şi totuşi. Nu avea nici un drept să facă aceasta. Nu i-ar fi îngăduit niciodată dacă ar fi ştiut că urma să se căsătorească.

—Este încântător cum se poartă cu mine. şi cu

toţi ceilalţi, continuă Mercedes, dar nu are nici un pic de inimă. A fost iubitul multor femei.

„L-aş omorî”, şopti Rosemary pentru sine.

Da, era convinsă că fusese iubitul multor femei. Era atât de versat! îi spusese în tren că adoră blondele. Ei bine, şi Mercedes era blondă. Amândouă erau de statură mică şi aveau glezne şi mâini delicate. Paul îi mai spusese şi că adoră ochii căprui. dar ochii fetei cu care urma să se căsătorească erau tot atât de negri ca ai lui. Nu era decât un Don Juan, un ticălos.

După ce Mercedes a lăsat-o singură în cameră, ca să-şi schimbe rochia, Rosemary se întinse în pat cu faţa îngropată-n pernă. Nu avea rost să-şi urmeze impulsul şi să părăsească Spania şi pe aceşti oameni şi să uite toată această poveste. A fost şocant să afle că Paul era logodnicul lui Mercedes. Asta însemna că avea să-l mai întâlnească pe Paul

acolo... ceea ce ar fi aproape insuportabil. Şi ce va spune când va descoperi că era angajată ca fată de companie pentru Mercedes?

Nu avea decât o soluţie: să înfrunte toată această situaţie. Cu timpul, se va vindeca. Simţea totuşi că murise ceva în ea şi că nu va mai putea fi niciodată aceeaşi.

Ii trimise Idei o telegramă: „Am ajuns cu bine. Totul este în ordine.” Gândindu-se la cuvintele „totul este în ordine”, menite să-i liniştească prietena, simţi că i se frânge inima.

Din fericire, în următoarele zile a fost mult prea ocupată ca să se mai gândească la ceva. Avea multe de făcut. Mercedes începu imediat lecţiile de engleză. Vroia să înveţe engleza pentru că logodnicul ei făcuse studiile în Anglia. Cel mai rău era că nu putea să scape de amintirea lui Paul; Mercedes vorbea tot timpul despre el.

Clipa temută, când Rosemary avea să-l întâlnească din nou, nu întârzie. Señora Lamanda organiză o petrecere la vila Santa Barbara pentru a sărbători întoarcerea viitorului ei ginere în Spania.

Rosemary încercă să scape.

— Poate că preferaţi să rămân în camera mea.

— Te vei distra, insistă Mercedes. Şi vreau să-l

cunoşti pe Pablo şi să-mi spui ce părere ai despre el.

Se simţea îngrozitor de nefericită în seara petrecerii. Veniseră cele mai cunoscute familii din regiune. Salonul era luminat de zeci de becuri şi plin cu flori exotice. Orchestra fusese adusă din Madrid, iar atmosfera generală era festivă.

Rosemary purta una din noile ei rochii de seară şi, deşi nu era atât de scumpă ca minunata rochie albă brodată a lui Mercedes, îi venea foarte bine, scoţându-i în relief blondul părului. îşi amintea cât de bucuroasă alesese această rochie cu Ida, fără să bănuiască o clipă măcar faptul că o va purta cu teamă şi că va aştepta cu groază prima ei petrecere în Spania.

Rosemary îl văzu pe Paul cu mult înainte ca el s-o observe pe ea. Era cu jumătate de cap mai înalt decât orice alt bărbat din sala de bal. Arăta extraordinar în uniforma de ofiţer spaniol, împodobită cu trese aurii şi roşii

Cu o senzaţie de durere, îl privea înclinându-se asupra mâinilor diferitelor femei din sală. Fiecare zâmbet al lui, fiecare sclipire a privirilor, îi erau de-acum atât de cunoscute. Era încântător. Nimeni nu ştia mai bine ca ea cât de încântator era. Dar, aflase de asemenea, şi cât de crud şi nemilos era!

încercă să evite de a-l întâlni, dar, brusc, o văzu şi

se opri, uluit. Ea se strecură afară din încăpere, pe terasa luminată de lună care dădea spre mare. Total nedumerit, o urmă.

— Rose-Marie! *Tu,* aici!

Deşi o străbătu un fior auzindu-şi numele rostit de el, se stăpâni şi întorcându-se cu faţa, se înclină uşor.

— Don Pablo!

— Tu, repetă el. Cum de te afli aici?

— Predau engleza viitoarei tale soţii, îi răspunse ea rece, deşi mâinile îi tremurau.

—Vrei să spui că mergeai la familia Lamanda când ne-am întâlnit?

— Da.

— Dumnezeule, ce coincidenţă!

—Nu-i aşa? spuse Rosemary cu un zâmbet rece şi se întoarse cu spatele ca să plece.

Paul o prinse de braţ.

— Rose-Marie... nu pleca aşa. de ce-mi vorbeşti atât de ostil?

— Te-nşeli, Don Pablo, dacă-ţi imaginezi că mă voi mai face de râs din nou.

— Rose-Marie . n-au însemnat nimic acele minunate ore?

—Să nu-ndrăzneşti să mai aminteşti de-aşa ceva! Eşti logodit cu Mercedes.

—Rose-Marie, nu înţelegi. aici, în Spania, suntem

câteodată nevoiţi. să încheiem căsătorii. după cum doresc familiile noastre. Am promis tatălui meu când era pe patul de moarte că mă voi întoarce în Malaga şi mă voi căsători cu Mercedes.

— Un plan excelent. Şi până atunci, te-ai gândit că nu-ţi strică un mic divertisment, numai că eu nu intenţionez să ţi-l mai ofer.

— Rose-Marie...

— Noapte bună.

Paul o privi lung. Era frumoasă şi-i înfierbânta sângele latin. Nu uitase dulceaţa buzelor ei, timiditatea cu care îi cedase. Era răsfăţat şi nu era obişnuit ca vreo femeie să i se împotrivească. Brusc, cu o privire plină de pasiune, o prinse şi o ţinu o clipă strâns la pieptul lui cu un gest necugetat.

— Nu te voi lăsa să pleci aşa, Rose-Marie... Sărută-mă din nou. cum ai făcut-o în tren.

— Ticălosule! Te urăsc!

îl lovi peste gură, rănindu-i, cu inelul, buza de jos care începu să-i sângereze. îi dădu drumul şi-şi şterse încet sângele cu o batistă de mătase. în lumina lunii, faţa îi era albă de mânie. Privirea, însă, îi era de nepătruns. în acea clipă, Rosemary îşi dădu seama de cruzimea despre care vorbise Mercedes şi, înăbuşindu-şi un hohot de plâns, fugi de pe terasă, lăsându-l singur. Era sigură că Don Pablo o va urî

acum şi n-o va ierta niciodată pentru acea lovitură.

îşi salvase mândria, dar, când rămase singură, izbucni în lacrimi. Ar fi dorit atât de mult să răspundă îmbrăţişării lui.

îl iubea tot atât de mult pe cât îl ura. Era conştientă că nu-şi va putea alina niciodată durerea, că în ea murise ceva în mod iremediabil şi că-i va fi cu neputinţă să mai creadă vreodată în dragoste sau în vreun bărbat.

Fugi orgeşte până ajunse la terasa cea mai de jos. Vroia să fie singură, dar dădu peste o pereche de îndrăgostiţi, o

fată îmbrăcată în rochie albă, în braţele unui tânăr brunet care nu era îmbrăcat în ţinută de seară, ceea ce însemna că nu se număra printre invitaţi.

Rosemary se opri, stânjenită de a fi întrerupt o îmbrăţişare pasională. Apoi, spre surprinderea ei, văzu că fata în alb era Mercedes, cu faţa palidă scăldată în lacrimi.

—Rose-Marie! Acum ai aflat! Dar nu trebuie să-i spui mamei. Nu trebuie să mă trădezi.

— Fii liniştită, draga mea.

Mercedes îl luă de braţ pe tânărul de lângă ea.

— Rose-Marie, acum îmi ştii secretul. Mi-e groază să mă căsătoresc cu Pablo pentru că-l iubesc pe Manuel Cadozza. Ti-l prezint pe Manuel.

Rosemary îl privi gravă pe tânărul care se înclină în faţa ei cu oarecare timiditate. Era un spaniol frumos, categoric mai blând, mai puţin sofisticat decât Paul. Mercedes mărturisi că se adoră unul pe celălalt. El era muzician - cânta la vioară la un hotel din Madrid, dar nu avea bani. Se întâlneau în secret de mai multe săptămâni. Familia Lamanda nu l-ar accepta niciodată, dar Mercedes declară că va muri de durere în ziua în care se va căsători cu Paul.

— Manuel este atât de blând, de tandru, de înţelegător, Rose-Marie! Este total diferit de Pablo şi mă adoră.

— Aşa este, confirmă Manuel Cadozza, înfocat. Mi-aş da viaţa pentru ea.

Rosemary suferea pentru tânăra pereche. Ar fi vrut să-i poată ajuta, dar cum? Apoi se gândi la Paul... Paul care era diabolic de fascinant şi crud... şi-i fu milă de acea tânără îndrăgostită de violonist.

— Trebuie să punem la cale un plan, ceva care să te ajute, Mercedes. Acum, te rog vino cu mine, draga mea, să nu te vadă cineva.

Mercedes se aruncă în braţele tânărului. Rosemary se întoarse cu spatele, ca să plece, dar îl auzi pe Manuel spunând:

„Alma de mi vida. ”

Cuvintele pătrunseră ca un cuţit în inima ei. Paul o îmbrăţişase şi-i spuse aceleaşi cuvinte - „Sufletul vieţii mele”
- doar cu câteva zile în urmă. Simţi durerea vie a amintirilor. Ca să nu mai rişte o nouă întâlnire cu Paul în seara aceea, Rosemary merse imediat în camera ei; nimeni nu-i simţi lipsa şi nici nu o rugă să revină.

Capitolul 2

Rosemary si Paul se mai întâlniră abia după o lună. Era logodnicul lui Mercedes, dar se pare că nu manifesta nici o dorinţă de a fi alături de ea, asa că se întâlneau rar. Fata era îngrozitor de nefericită si acum, că Rosemary devenise confidenta ei, nu mai vorbea decât despre Manuel.

Lui Rosemary îi era milă de ea. Ziua nunţii se apropia si señora o lua pe fiica ei la Madrid să-i cumpere trusoul. Paul cumpărase certificatul de căsătorie si inelele si căsătoria urma să fie oficiată în ultima zi din mai, adică peste două săptămâni.

Mercedes era desperată, dar si Rosemary, din ce în ce mai mâhnită. Paul o rănise adânc. De ce să-i fie îngăduit să devină soţul acestei fete îndrăgostite de manuel Cadozza si să-i distrugă viaţa?

Intr-o după-amiază fierbinte, când fetele mergeau spre sat, lângă ele opri o maşină verde cu argintiu, purtând însemnele familiei Iballo. La volan era Paul - de data aceasta un Paul îmbrăcat în alb, cu o alură tipic englezească, venind de la o partidă de tenis cu prietenii.

Evită privirea lui Rosemary, concentrându-şi întreaga atenţie asupra lui Mercedes, căreia îi sărută mâna şi-i făcu încântătoare complimente. Doar când se urcă din nou în maşină ca să plece, o privi pe Rosemary cu aceeaşi expresie de nepătruns. Cum îndrăznea s-o privească aşa... aproape batjocoritor... provocator?

— îl urăsc, spuse Mercedes tristă, după ce, rămase singure, şi-au reluat drumul. Ah, Rose-Marie, de ce nu pot să fug cu Manuel?

„Şi eu îl urăsc”, se gândi Rosemary. Totuşi, restul

zilei şi toată noaptea, amintirea lui o chinui iar.

Sosi, în cele din urmă, ziua nunţii. în lumina strălucitoare a soarelui, Don Pablo şi cavalerul său de onoare merseră cu maşina la biserica din Malaga pentru a aştepta mireasa. Paul era îmbrăcat în uniforma sa albă şi-şi sprijinea mâna, cu un tremur nervos, pe mânerul sabiei. Pe figură i se citea o expresie blazată, de plictiseală. Biserica avea să fie plină de lume elegantă. Tânărul Iballo îşi îndeplinea promisiunea făcută tatălui său. Mama lui, şi ea moartă, fusese pe jumătate englezoaică. La dorinţa ei, Paul îşi făcuse studiile în Anglia. Dar defunctul Don Iballo dorise ca fiul şi moştenitorul lui să se întoarcă în ţara sa natală şi să se însoare cu fiica lui Don Lamanda, cel mai bun prieten al său.

Asadar, Paul mergea astăzi spre biserică pentru a-si îndeplini promisiunea, numai că nu se putea gândi la fata spaniolă cu ochii negri. Cu amărăciune, cu furie, cu toată pasiunea caracteristică gintei sale, nu-si putea scoate din minte englezoaica zveltă, cu ochii căprui, care-l lovise. O ura pentru gestul acela. In egală măsură, însă, o dorea.

In dormitorul ei din Vila Santa Barbara, mireasa era deja îmbrăcată cu rochia albă de satin; cu capul puţin înclinat sub cununa de perle si flori de portocal, acoperit de un voal de dantelă groasă, plângea amarnic. Era doar cu Rosemary.

La parter, señora si mătusa Maria dădeau ultimele porunci. Contele Lamanda, unchiul lui Mercedes, astepta să-si conducă nepoata la altar. Rosemary, purtând o rochie albă si o pălărie mare, avea permisiunea de a asista la nuntă.

Senzaţia ei, însă, era că merge mai degrabă la funeralii. Ii displăcea ideea de a-i vedea pe Paul si pe Mercedes uniţi prin căsătorie - si asta, din zeci de motive contradictorii. Dar, cel puţin, când totul se va termina, va putea părăsi Spania pentru a se întoarce în Anglia. Dispăruse acum orice dorinţă de a mai rămâne în ţara după care tânjise atât de mult. Nu vroia decât să se întoarcă la Londra... ca să uite.

Mercedes se agăţă de braţul ei.

—Ah, Rose-Marie, Rose-Marie, sunt atât de nefericită... In câteva clipe mă vor chema si eu nu pot să mă mărit cu Pablo, pur si simplu, *nu pot.*

Rosemary tăcea, palidă, preocupată, strângând mâna lui Mercedes, plină de compasiune. Tot felul de planuri nebuneşti i se perindau prin minte, declanşate în ultima clipă de spiritul ei de aventură.

— Rose-Marie, nu pot să fac asta, spuse Mercedes printre hohote de plâns. Aseară, când mi-am luat rămas bun de la Manuel, a spus că se aruncă în mare pentru că nu suportă gândul să mă ştie în braţele lui Pablo.

Rosemary, zguduită de această perspectivă, avu un frison de groază. De ce trebuia ca acel bărbat s-o facă pe Mercedes nefericită pentru totdeauna şi să se facă răspunzător de sinuciderea acelui tânăr cu inima atât de caldă?

—Ascultă, Mercedes, rosti ea rapid în spaniolă, am un plan.

— *Madre de Dios* cum poţi să mă salvezi acum?

— Pot, dacă eşti suficient de curajoasă să-ţi asumi riscul de dragul lui Manuel.

— Aş risca orice pentru el. Nu înţeleg de ce n-am fugit aseară cu el, chiar aşa, fără să avem nici un ban.

— Atunci, să schimbăm locurile.

— Bine, dar *cum, cum?*

— Avem aceeaşi înălţime, suntem amândouă blonde şi, cu faţa acoperită de vălul acesta gros de dantelă, nimeni nu-şi va da seama de schimbare.

— *Santa Maria* ce propui, Rose-Marie?

—Să schimbăm între noi rochiile. Eu voi merge la biserică să mă căsătoresc cu Don Pablo în locul tău, iar tu te poţi strecura pe uşa din spate şi te duci la Manuel. Biserica e doar la câţiva kilometri de-aici. Voi conduce eu maşina. Nu e nevoie să vorbesc; mă pot preface că plâng.

— Ce plan minunat, Rose-Marie! Manuel va fi la hotel. Va fi în culmea fericirii când mă va vedea.

—Atunci, du-te la el, draga mea şi fii fericită. Nu te căsători cu un bărbat pe care-l urăşti.

— Dar ce se va-ntâmpla cu tine?

—Casătoria va fi anulată, desigur. Merită să vezi figura derutată a lui Don Pablo când îmi va ridica vălul şi va vedea cine sunt.

— Vai, Rose-Marie, te las să faci această nebunie; trebuie neapărat să merg la Manuel. îmi dau seama acum că prefer să fiu alături de el şi să pierd orice altceva.

— Ce fericită eşti că iubeşti atât de mult!

—într-o zi, vei întâlni şi tu un bărbat care te va face fericită.

Rosemary nu răspunse. Se îmbrăcă, tristă, cu rochia de mireasă. Un bărbat care s-o facă fericită! Nu, asta nu se va-ntâmpla niciodată. A existat doar bărbatul care a făcut-o să fie nefericită: Don Pablo Iballo. Asta îi va servi drept răzbunare: Paul va clocoti se mânie când va descoperi înşelăciunea, când îşi va da seama că s-a căsătorit cu domnişoara de companie a logodnicei sale - englezoaica din tren cu care se amuzase. Bineînţeles, căsătoria nu poate fi considerată legală.

Paul se poate debarasa de ea imediat, dar ei nu-i va păsa. Se va întoarce în Anglia şi va încerca să-l uite... pe Paul.

Era un plan îndrăzneţ şi periculos, dar Rosemary îşi îndeplini rolul, susţinută de gândul că măcar i-a adus bietei Mercedes fericirea. în clipa în care Manuel Cadozza o îmbrăţişa cu pasiune pe adorata lui Mercedes, Rosemary Wallace păşea spre altar la braţul contelui Lamanda.

Don Pablo privi plictisit procesiunea ce se apropia. Fu izbit pentru o clipă de graţia siluetei din rochia de satin cu perle, dar acel fior se stinse repede. Nu-i vedea faţa pe sub voalul gros. Văzu doar o şuviţă aurie într-o strălucire de lumină de la lumânările din altar.

Rosemary sta lângă Paul, tremurând din cap

până-n picioare. Avusese o senzaţie ciudată mergând spre el, îmbrăcat în uniforma albă cu decoraţii strălucindu-i pe piept. Sunetul orgii dădu momentului o solemnitate covârşitoare. Rosemary era copleşită de durere. îl iubise cu pasiune pe acest bărbat. în tren, strâns lipită de pieptul lui, îi simţise inima bătându-i cu putere, iar sărutările lui o ridicaseră pe culmi de extaz. în scurt timp, însă, farsa avea să fie descoperită şi atunci o va urî încă şi mai mult. Simţind-o că tremură, Paul se gândi: „Biata Mercedes. Nici ea nu e mai fericită decât mine. Trebuie să mă străduiesc să fiu bun cu ea, biata copilă."

— Dă-mi mâna, draga mea, şopti el.

Rosemary îi dădu mâna. O privire ciudată îi însufleţi ochii plictisiţi, dar ea nu avu cum să vadă.

Restul ceremoniei a fost ca un vis - răspunsurile lui clare, vocea ei şoptită. Legătura dintre Mercedes Lamanda şi Pablo Juan Fernando Iballo fu pecetluită de trei preoţi.

în sacristie, Rosemary semnă în numele lui Mercedes, Paul semnă şi el alături, hotărât, apoi brusc o luă în braţe.

— Sărutul nostru ca soţ şi soţie, *alma de mi vida!*

Din nou cuvintele acelea! Cuprinsă de panică, îşi ţinu voalul. El râse şi-o sărută prin dantela ce-i

acoperea faţa.

„E timpul să afle cine sunt”, se gândi ea. „Acest neruşinat ar face dragoste cu Mercedes chiar dacă n-o iubeşte.”

Ieşi din biserică la braţul mirelui. Văzu, ca prin ceaţă, o mare de feţe bronzate şi auzi tumultul ovaţiilor:

„Viva. Iballo. Lamanda. Viva. Ole!” îşi aminti că Mercedes îi spusese că nu va trebui să dea ochii imediat cu familia pentru că vechea tradiţie cerea ca, atunci când se căsătorea un Iballo, să-şi ducă soţia direct acasă de la biserică. Aşadar, Paul o luă în braţe şi o urcă în maşina lui, condusă de un şofer în livreaua casei Iballo.

Cu inima bătându-i cu putere, cu faţa albă ca vălul ce o acoperea, Rosemary încercă să vorbească, să-i spună cine e şi ce a făcut, dar nu putu articula nici un cuvânt. I se făcu, brusc, îngrozitor de frică de acest bărbat. El îi ridică mâna la buze şi i-o sărută. Tremurând, ea şi-o retrase.

— Ti-e teamă de mine, draga mea, murmură el. Nu te teme.

îi spusese acelaşi lucru, pe exact acelaşi ton şi în tren. Probabil că îşi imagina, ca divertisment, că e îndrăgostit de proaspăta lui soţie. Rosemary se bucura la gândul că-l va dezamăgi, dar, în

continuare, nu putea vorbi; stătea lângă el, cu mâna prizonieră în a lui, tremurând de spaimă.

Ajunseră la vila ca un mic palat, înconjurată de palmieri, de trandafiri şi garoafe. Pablo Iballo îşi duse mireasa în braţe până în încăperea nupţială, plină cu flori, cu pereţii tapetaţi cu satin, cu mobilier cu incrustaţii delicate, ferestre largi cu vedere spre munte şi lac.

Paul o lăsă din braţe, îşi desfăcu sabia, apoi o-ntrebă zâmbind, ţinând o mână-n şold:

— Nu vrei să-ţi ridici voalul pentru mine, soţia mea?

Deşi teribil de îngrozită, Rosemary nu putu să nu remarce din nou cât de frumos era. Şi totuşi, farmecul zâmbetului lui o înfurie. îşi aruncă voalul de pe faţă, în cele din urmă.

— Nu sunt Mercedes. Te-am înşelat. Uite cine sunt!

Tăcere. Ochii negri ai lui Paul se îngustară, devenind ca
două fante.

— Nu era drept ca Mercedes să fie obligată să facă această căsătorie. Este foarte îndrăgostită de altcineva. Aşa că am ajutat-o să ajungă la acel bărbat şi am venit la biserică în locul ei. Desigur, căsătoria nu poate fi considerată legală şi va fi anulată imediat.

Eu voi pleca imediat şi tu vei lua ce măsuri vei dori.

Tăcere. De ce nu spunea Paul nimic? De fapt, zâmbea. Asta o-nspăimânta cel mai mult. Se aşteptase la o izbucnire violentă de furie, nu la zâmbete.

— De ce ai făcut asta? întrebă el calm, în cele din urmă.

— S-o ajut pe Mercedes.

— Ai mai avut şi un alt motiv?

— Da. Faţa îi era tot atât de albă ca rochia şi tot trupul îi tremura. Am făcut-o pentru că te urăsc. Am vrut să te rănesc şi sper c-am reuşit.

— Minunat. Pe buze îşi păstrase zâmbetul, dar în privire mocnea ceva ce o înspăimânta. Totuşi, în tren se pare că nu mă urai.

— Ticălosule! Nu, atunci nu te uram. Nu te cunoşteam. Nu ştiam că erai logodit şi că urma să te căsătoreşti şi n-am fost pentru tine decât un divertisment. Ei bine, mâine dimineaţă e rândul meu să râd.

— Chiar mi-ar plăcea să te aud râzând.

îl privi lung, încruntată.

— Ce ai de gând?

— Voi fi un mire fermecător şi atent faţă de mireasa lui.

— Nu sunt mireasa ta. Te-ai căsătorit cu mine

crezând că sunt Mercedes. Ceremonia nu este valabilă.

—Nu este deloc adevărat. O astfel de ceremonie este perfect valabilă dacă ambele părţi sunt conştiente cu cine se căsătoresc.

— Bine, dar *tu* nu ştiai.

— Ba da. Am ştiut.

— Ştiai

— Da. în momentul când te-am luat de mână, mi-am dat seama. Mercedes are degetele ascuţite. Ale tale sunt frumoase şi abile. Ştiu bine de ce sunt în stare. Râse şi arătă spre buză.

—Ai ştiut cine sunt şi totuşi te-ai căsătorit cu mine? bâigui ea, îmbujorată.

— Da. Aşadar, Rose-Marie, căsătoria noastră e valabilă şi, conform legii, eşti soţia mea.

Simţi cum întreaga încăpere se-nvârtea cu ea. Se-mpiedică de trenă şi era pe punctul să cadă, când Paul o cuprinse în braţe.

— E privilegiul mirelui să-şi sprijine mireasa.

— Eşti diabolic. Nu poţi pretinde că sunt soţia ta. Nu sunt.

— Ba da, Rose-Marie. Şi am de gând să te ţin aici în vila mea. toată luna de miere. în vocea lui vibră brusc o pasiune care o lăsă neajutorată, fără grai. Te voi învăţa ce înseamnă dragostea.

—Nu! E o nebunie din partea ta. Nu mă poţi ţine aici.

— Exact asta voi face. Mă amuză să-ţi fiu deopotrivă iubit şi soţ. Cât despre Mercedes. faptul că am pierdut-o nu mă deranjează deloc. Nu vrei să mă săruţi. ca în tren?

— Nu. Dă-mi drumul. Te urăsc - şi nici tu nu mă iubeşti.

—Nu se pune problema de iubire. Ai încercat să mă înşeli; ai spus că e rândul tău să râzi de mine. Te-nşeli. Este rândul *meu* să râd. sărută-mă, *sărută-mă.*

Rosemary încercă să se elibereze din braţele lui şi să vorbească, dar nu-şi găsi cuvintele; încercă să se ferească de sărutările lui, dar se dovedi neputincioasă. îl înşelase pe Don Pablo, crezând că va scăpa. Nu-şi imaginase că va descoperi trucul şi se va preta la acest joc, încheind căsătoria în deplină cunoştinţă de cauză.

îi simţea mângâierile şi-i auzea vocea, mai mult o şoaptă la urechile ei:

—Sărută-ţi soţul şi spune-i că-l iubeşti tot atât cât de iubeşte şi el.

— Dragostea. nu are nici o legătură. cu asta. Brută.Ticălosule. Te urăsc.

El râse şi-i închise buzele tremurânde cu un alt sărut pasionat.

— Tu, draga mea, ai fost bruta care ai încercat să mă laşi fără soţie.

— N-o iubeşti pe Mercedes.

—Ar fi mai bine să nu vorbim despre dragoste, ci numai despre pasiune în noaptea asta.

Apoi, văzându-i privirea ruşinată, pasiunea lui lăsă locul unei mânii mocnite. O luă în braţe şi o aşeză pe pat o piesă masivă cu o cuvertură aurie pe care era brodat, în fiecare colţ, blazonul familiei Iballo.

—Stai aici, Rose-Marie, până îţi revii. Merg în camera mea ca să mă dezbrac de uniforma asta grea. Nu te umili în faţa personalului de serviciu, încercând să fugi. Am deplină încredere în garda mea personală. Toţi au fost deja anunţaţi că soţia mea, Doña Mercedes Iballo, nu are voie să părăsească vila si împrejurimile.

Rosemary îl privi. Bărbatul acesta arăta si se purta ca un prinţ extrem de arogant si mândru. Şi totusi, era în stare s-o ţină prizonieră. Ce speranţă avea să scape? Ii luă mâna tremurând' si i-o sărută, zâmbind.

— E o zi superbă. O vom petrece arătându-ţi frumuseţile Vilei Lucia. Cuferele lui Mercedes au sosit deja. Presupun că ea s-a dus la violonistul ei. Poţi să-i porţi rochiile; vei arăta mai minunat decât ar fi putut ea arăta vreodată. Mai târziu, când te vei simţi mai

bine, voi veni la tine.

Apoi plecă, lăsând-o pe Rosemary singură, uluită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Era soţia legală a lui Don Pablo, dar si prizoniera lui. Ii era categoric teamă de el, chiar de frumuseţea lui fizică si de fascinaţia ciudată pe care o exercita. Rosemary era o fire mândră si umilinţa la care o supunea acest bărbat o chinuia îngrozitor.

După un timp, usa se deschise si intră o cameristă spaniolă, Carmenita, care făcu o reverenţă si se oferi s-o ajute să-si schimbe rochia. Restul zilei trecu pentru Rosemary ca un vis. palpitant, frumos si totusi prevestitor de dezastru. Don Pablo se purta ca si cum ar fi fost într-

adevăr un soţ iubitor. Se plimbară împreună prin grădinile inundate de cele mai minunate flori şi chiar în starea de spirit în care era, Rosemary nu se putu abţine să nu le admire.

Şi interiorul vilei era minunat, de la mobilierul vechi din lemn de nuc, în stil spaniol, la picturile de Velasquez şi la porţelanurile fine.

Mai târziu, când soarele intră în mare şi apăru luna, tivind munţii cu argintiu, luară cina în grădină, serviţi de valeţi în livrea. Rosemary, îmbrăcată cu una din rochiile lui Mercedes, purta un colier cu diamante pe care Paul i-l prinsese în jurul gâtului.

— Sunt diamantele familiei Iballo şi niciodată n-au împodobit un gât mai frumos, spuse el, sărutând-o pe gât.

îl ura în seara aceasta, dar atingerea buzelor lui îi reînviase în minte amintirea orelor în care se îndrăgostise de el. amintiri cu atât mai dureroase cu cât o făceau să creadă că acele clipe de extaz fuseseră definitiv ucise prin modul în care se purtase el.

încercase de câteva ori să ajungă la ieşirea de pe proprietate, dar de fiecare dată se izbise de o barieră de paznici.

— Ne pare rău, Dona Mercedes, dar avem ordin că nimeni nu are voie să părăsească Vila Lucia astăzi.

Este periculos, pentru că avem informaţii că bandiţii din munţi au coborât până aici.

în seara aceasta, Rosemary îşi spuse că lucrurile nu mai pot continua aşa; era ca un film absurd de care ea şi Ida se amuzau la Londra.

— Nu crezi că farsa asta ar trebui să înceteze? i se adresă ea imediat ce servitorii dispărură. N-ar fi mai bine să mă laşi să plec?

Paul fuma un trabuc. în ciuda părului negru ca abanosul, avea un aer tipic englezesc, îmbrăcat cum era în haine de seară.

— Draga mea, te-nşeli. Nu-i vorba de nici o glumă. Te-ai căsătorit cu mine în această dimineaţă. Firește că nu mă voi despărţi de proaspăta mea soţie. Pe de altă parte, şi familia Lamanda şi-o închipuie pe Mercedes în siguranţă, alături de mine, aşa că nici ei nu vor interveni, deşi cred că se-ntreabă unde eşti tu.

Rosemary sări în picioare. Paul îşi dădea seama că o chinuie şi faptul acesta îl îngrijora, dar nu vroia să renunţe. îndrăznise să-l înfrunte. să-l înşele. să râdă de el, Pablo Iballo.

— Refuz să mă consider soţia ta, Paul. Nu ştiu cum te poţi gândi că voi rămâne. Nu mă poţi ţine prizonieră la nesfârşit. Un astfel de comportament este o barbarie.

— Poate că e o barbarie, scumpa mea, spuse Paul ridicân- du-se şi venind lângă ea. Dar te afli pe proprietatea Iballo şi aici eu fac legea.

— Dacă ai şti cât te urăsc! începu ea, cu dinţii încleştaţi.

— Ştiu. Şi poate că şi eu te urăsc, Rose-Marie, pentru ceea ce ai făcut în această dimineaţă. Şi totuşi. te doresc.

Cu o mişcare rapidă, o luă în braţe.

— Nu, Paul, te rog. doar nu. nu trebuie.

— Pentru mine nu există nici o interdicţie la Vila Lucia şi întotdeauna vorbesc serios. Nu te zbate, nu ţipa. Stai liniştită în braţele mele şi recunoaşte că eşti învinsă.

— Nu, nu sunt învinsă. Nu-ţi dau voie să spui asta.

El ridică din umeri. în tren, Rose-Marie fusese încântătoare, de neuitat. Din acest motiv încheiase în mod deliberat această căsătorie cu ea. Mercedes Lamanda nu însemna nimic pentru el. Acum, că promisiunea făcută tatălui său fusese încălcată, nimic nu mai conta. Rosemary era soţia lui şi nimic pe lumea aceasta nu trebuia să i-o ia.

în inima lui se încleştau cele mai contradictorii sentimente: mândrie, furie, dorinţa de a cuceri această fată. de a o face să recunoască faptul că încă

îl mai iubea.

— Nu te voi lăsa niciodată să pleci, Rose-Marie. *Niciodată,* indiferent de ce se întâmplă acum. Suntem căsătoriţi şi nimic nu poate desface legătura noastră.

— Dac-aş fi ştiut că vei proceda aşa.

— Tocmai. Te-ai aşteptat să scapi uşor. Numai că vom fi împreună, la bine şi la rău. în seara aceasta, am de gând să-mi iau ce-mi aparţine.

— Nu. Nu.

— Fii puţin bună, draga mea. Am dus o viaţă fructuoasă, singuratică. Vila mea de-aici din Malaga nu avea nevoie decât de tine pentru a deveni un paradis. Sunt mii de stele care strălucesc deasupra noastră. Să ne iubim din nou ca în expresul de Madrid. Vino, scumpa mea, să vorbim despre dragoste şi să uităm de răzbunare.

Când o ridică în braţe, aproape sufocându-se de propriile bătăi ale inimii, Rosemary nu mai ştia dacă simţea dorul de tandreţea lui, sau ura pentru că o obliga să cedeze voinţei lui. Ştia sigur că simte pasiunea nestăvilită a săruturilor lui. Nu vedea decât flori - o profuziune de flori care acopereau podeaua şi patul camerei lor.

Don Pablo o aşează pe pat şi presără petalele trandafirilor pe rochia şi părul ei auriu.

— *Alma de mi vida,* să uităm neînţelegerile

dintre noi. Nu-mi amintesc decât că m-ai iubit o dată. şi că inima mea bate năvalnic pentru tine. în noaptea aceasta.

Capitolul 3

Trecuseră patru zile; patru zile şi patru nopţi de când Rosemary devenise soţia lui Pablo Iballo, în locul lui Mercedes. Zile şi nopţi de încordare, de umilinţă pentru ea, de cucerire pentru el.

Părea total izolată de vechea ei lume. Nu avea nici un fel de posibilitate de comunicare în afara vilei. îi era doar îngăduit să scrie prietenei ei din Londra şi, într-adevăr, Rosemary povestise Idei despre neaşteptata ei căsătorie.

Fiecare sărut al lui Paul îi înfiera nu numai buzele, ci şi sufletul. îşi tot repeta că-l urăşte, că e crud şi neîndurător. Totuşi, era un amant perfect şi tot ce făcea sau îi spunea când se afla în braţele lui era de o frumuseţe sfâşietoare. Să fi fost soţia lui în alte împrejurări, ar fi fost nebună de fericire.

De-acum, familia Lamanda descoperise adevărul. Jigniţi şi furioşi, veniseră la Vila Lucia să ceară o explicaţie, dar nu primiseră decât mesajul că Don Pablo regretă cele întâmplate. Mercedes îl alesese pe Manuel Cadozza şi, din moment ce domnişoara Wallace îi luase locul, el hotărâse să lase lucrurile aşa cum erau. Sperase să-şi ţină promisiunea făcută tatălui său, dar, dacă evenimentele luaseră acea întorsătură, acum avea să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea.

Scandalul uluitoarei căsătorii se răspândi în toată Malaga. Cei din familia Lamanda se agitau inutil. Mercedes dispăruse în Barcelona cu iubitul ei, iar Rosemary, care instigase, exaltată de spiritul de aventură, întreaga acţiune, suporta consecinţele nesăbuinţei ei. Degeaba îl ruga pe Paul să-i redea libertarea.

—Niciodată, iubito. Eşti soţia mea şi nu te voi lăsa niciodată să pleci, venea în mod invariabil răspunsul, printre sărutări.

Se întâmplă atunci să sosească un oaspete neaşteptat la Vila Lucia: un englez de la Londra, Harry Dyall, văr primar cu Paul.

—Este vărul şi prietenul meu şi era, până acum patru zile, moştenitorul averii familiei Hallo după moartea mea.

— Şi acum nu mai e?

— Nu. Sper să am un fiu.

— Te urăsc, spuse ea roşind până la rădăcina părului.

Acestea au fost primele cuvinte pe care Harry Dyall le-a
auzit, intrând în salonul lung şi răcoros în care fu primit. Le asculta cu interes. Avea o figură tipic englezească: păr şaten şi ochi albaştri.Sufletul, însă, îi era plin de mânie şi dezamăgire. Când, venind de la

Vila Lucia, i se spusese că vărul lui este cu Dona Mercedes, scrâşnise din dinţi de furie. Paul, care făcuse şcoala împreună cu el şi-l simpatiza, îi dădea o mulţime de bani. Acum, căsătoria aceasta strica totul, mai ales că Paul spera să aibă un fiu. Harry Dyall era un tânăr plăcut şi sociabil, dar lipsit de scrupule. Fusese mai întâi mirat, apoi intrigat auzind o voce blândă spunând „te urăsc", Se părea că soţia lui Paul nu prea era îndrăgostită nebuneşte de acesta. Cu atât mai bine. Când o văzu pe tânăra zveltă îmbrăcată cu o rochie din voal gri perlă şi cu un colier din jad în jurul gâtului, surprinderea îi deveni şi mai mare. Soţia lui Paul era o englezoaică încântătoare. Harry se înclină şi şopti câteva cuvinte de felicitare deasupra mâinii pe care Rosemary i-o întinse. Rosemary îşi făcuse deja planul că acest văr al lui Paul avea să devină portiţa ei de scăpare, doar era şi el englez, ca şi ea. Ochii lui albaştri se opriră asupra ei poate cam prea îndrăzneţ, dar ea nu luă în seamă. Vroia un prieten şi un aliat şi era dispusă să considere ca atare pe primul venit.

—Nu aveam nici cea mai vagă idee că te-ai căsătorit, spuse Harry Dyall. Sigur că da, în acest caz nu voi rămâne.

—Te rog să rămâi; am fi încântaţi, spuse Rosemary repede.

Harry o privi întrebător. Citea în ochii aurii ai acestei fete o ciudată tristeţe. Se tot întreba ce nu e-n regulă. Se mira si că Paul se căsătorise cu o englezoaică; în Anglia se stia că e logodit cu o spaniolă.

Paul veni lângă Rosemary si-i cuprinse umerii cu braţul.

— Rose-Marie si cu mine suntem în plină lună de miere, dar. sigur. rămâi câteva zile, Harry.

Harry o observă pe Rosemary îmbujorându-se si deveni din ce în ce mai curios. De altfel, auzi povestea acestei căsătorii de la ambele părţi, nu peste mult timp. Paul i se destăinui:

— Doresc ca totul să fie ţinut în secret, Harry. Rose-Marie si cu mine suntem căsătoriţi si vom rămâne asa. M-am distrat destul. Acum vreau să mă asez la casa mea. cu nevastă si copii.

Harry nu spuse nimic. Il privea pe Paul fără prea multă simpatie. Il iritau frumuseţea desăvârsită si vitalitatea vărului său. Cât despre el, nu avea niciodată bani. Pasionat de femei, de vin, de curse de cai, avea vesnic datorii. I-ar fi plăcut teribil să aibă banii lui Paul si-l înnebunea gândul că perspectiva lui devenea acum destul de sumbră. Şi îsi mai dorea ceva: s-o aibă pe soţia lui Paul. Fusese întotdeauna foarte sensibil la femeile frumoase, dar, hotărât lucru,

nu văzuse niciodată pe cineva care s-arate mai minunat ca ea. Ii aprindea imaginaţia. Se închipuia cu banii si soţia lui Paul si acest gând îl obseda chinuitor. Strânse mâna lui Paul cu căldură, asigurându-l de loialitatea lui necondiţionată.

— Este foarte bine cum procedezi, bătrâne, spuse el ipocrit. Fata merită pedepsită.

Degeaba încercă Paul să se consoleze cu faptul că Harry îi dădea dreptate. în adâncul sufletului său, avea mari îndoieli asupra puterii lui. Dar, pasiunea şi dorinţa încăpăţânată de a-şi pedepsi soţia se dovedeau pentru moment mai tari decât el.

Mai târziu în aceeaşi seară, Harry Dyall ascultă şi cealaltă versiune a poveştii. Cinaseră toţi trei împreună, apoi, când Paul dispăru în biroul lui, Harry făcu o plimbare cu Dona Rosemary Iballo în grădina luminată de stele.

— Spune-mi ce te frământă, verişoară Rosemary.

Aproape în lacrimi, îi povesti exact ce se întâmplase între
ea şi Paul.

— Mercedes îl ura; de fapt, iubea un alt bărbat. Paul joacă un joc plin de cruzime cu mine. Recunosc că am greşit, dar de ce trebuie să mă ţină aici cu forţa?

— Vrei să scapi de-aici?

— Este tot ce-mi doresc.

— în cazul ăsta, vărul meu e un ticălos. Nu are dreptul să te trateze aşa.

— Eşti de partea mea, domnule Dyall?

— Prin căsătoria ta, ţi-am devenit şi ţie văr. Spune-mi, te rog, „Harry" şi consideră-mă prietenul tău. Sigur că sunt de partea ta. Paul a fost întotdeauna cam nebun. Şi când eram la şcoală împreună, făcea tot felul de lucruri neobişnuite şi încălca toate regulile. O bătu uşor pe mână, cu un gest frăţesc, înăbuşindu-şi impulsul de a o lua în braţe. Ai încredere în mine. Vrei să fugi de la Vila Lucia?

— Da. Mă vei ajuta?

— Da, draga mea, te voi ajuta.

în mintea sa se perindau deja tot felul de planuri. Va fi chiar foarte fericit să-l despartă pe Paul de soţia lui. Doar nu vroia ca Paul să aibă un moştenitor.

Rosemary îşi puse toată încrederea şi speranţa în Harry şi, când Paul li se alătură în grădină după câteva minute, avu puterea să-i zâmbească, privindu-l pe sub genele ei lungi, gândindu-se:

„Vom vedea noi cine va câştiga în final."

Au stat până noaptea târziu în bibliotecă, bărbaţii fumând, discutând şi bând whisky, în stil englezesc, iar Rosemary ascultându-i tăcută şi privindu-i pe

rând. Trebui să recunoască, împotriva voinţei ei, că Paul era cel mai frumos şi mai atrăgător din ei doi. Din păcate, îşi închisese inima pentru el; îl ura pentru felul în care se purta cu ea şi, de aceea, va fugi de la el, cu ajutorul lui Hary Dyall.

Privirea pe care Paul o îndrepta asupra ei din când în când, o făcea să se îmbujoreze. Ştia foarte bine la ce să se aştepte. în fiecare noapte, deschidea uşa camerei ei şi, când intra, se apleca şi-o săruta pe umăr, şoptindu-i: „lubito, doamna mea, în câteva minute vin.” Nu avea cum să i se împotrivească; nici măcar nu avea cheia la cameră. începuse să se teamă si de ea însăşi, pentru că, în braţele lui, îi venea din ce în ce mai greu să uite clipele de extaz trăite cu el în timpul călătoriei spre Madrid, ceea ce o făcea tot mai furioasă pe el, dar şi pe ea, şi mai dornică să plece. Il privea pe Harry ca pe salvatorul ei. Citea în ochii lui albaştri numai prietenie şi dorinţa de a o ajuta, ignorând complet trădarea din inima bărbatului. Se ridică în cele din urmă şi spuse cu răceală:

—Vă rog să mă scuzaţi, dar merg la culcare. Sunt obosită.

Simţi privirea lui Paul care o reţinea şi o magnetiza şi, când ieşi din încăpere cu părul fluturându-i provocator, obrajii îi ardeau puternic.

Faptul nu trecu neobservat de Harry, care interpreta îmbujorarea ei ca o reacţie de furie. In acelaşi timp, se gândi ce interesant ar fi ca Rosemary să roşească pentru el. S-ar fi îndrăgostit de ea cu aceeaşi uşurinţă cu care se îndrăgostise de banii şi de casa lui Paul. In definitiv, de ce trebuia afurisitul ăsta să aibă totul?

Paul se aşeză din nou şi îşi umplu paharul de cristal fin. Harry intenţiona să se aşeze şi el, când observă pe parchet, o bucăţică de ţesătură diafană.

— Soţiei tale i-a căzut batista, spuse el ridicând-o, înnebunit de parfumul suav cu care aceasta era impregnată. Stai o clipă. Mă duc să i-o duc.

Rosemary urca treptele spre camera ei încet, ca şi cum ar fi fost obosită, astfel încât Harry o ajunse din urmă imediat.

—Ţi-a căzut asta. Ascultă. Ştiu că eşti îngrozitor de nefericită şi îmi pare foarte rău pentru tine.

— Da, spuse ea cu ochii brusc împăienjeniţi de lacrimi. Te rog, ajută-mă să scap de-aici.

— Mâine.

— Când?

— înainte ca toţi ceilalţi să se trezească. Am un plan. îi voi spune lui Paul că mâine dimineaţă, foarte devreme, trebuie să plec spre Granada. Tu vei veni cu mine. Sigur, după aceea voi telefona la vilă să le spun că te-am văzut în Malaga şi că faptul m-a

surprins foarte mult, de aceea am şi telefonat să întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Astfel, Paul nu va bănui că eu te-am ajutat. Nu vreau să ştie că între voi ar fi vreo legătură.

Planul i se păru bine gândit lui Rosemary.

—Da, foarte bine. Mă voi strecura afară pe la cinci şi jumătate. Voi fi în faţa uşii de la intrarea principală.

— Ai încredere în mine?

— Da, trebuie. am., şopti ea, întinzându-i mâna.

Harry îi strânse uşor mâna şi plecă, deşi ar fi dorit s-o
acopere cu sărutări.

După o jumătate de oră, Don Pablo intră în camera soţiei lui. Rosemary stătea în balconul care avea vedere spre mare. Luminată de razele lunii, era atât de frumoasă, încât Paul rămase o clipă privind-o fermecat. Dorea mult să reînvie tandreţea primelor lor mângâieri şi îmbrăţişări. Ştia că, din punct de vedere fizic, câştigase bătălia asupra ei, dar că mintea şi inima ei rămăseseră ferecate pentru el şi că-l ura. Se simţea copleşit de magia momentului şi de frumuseţea ei. O luă de braţ şi o aduse înăuntru.

—Eşti minunată, Rose-Marie. Rose-Marie a mea. M-am plictisit de situaţia asta: pasiune la care nu mi se răspunde, răceală şi lacrimi din partea ta. Cândva, tremurai de dorinţă în braţele mele. Iubito, să uităm

ce s-a întâmplat şi să ne iubim din nou în noaptea asta. Tu şi cu mine, suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Rosemary rămase nemişcată şi rece în braţele lui. Totuşi, pulsul i se acceleră în mod ciudat. Era atât de frumos şi-l simţea palpitând de pasiune pentru ea. Da, tremurase de dorinţă în braţele lui. Dacă mândria ar lăsa-o, dacă şi-ar lăsa trupul şi mintea să se relaxeze. s-ar înfiora din nou. I-ar fi atât de uşor să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să-i spună „Te iubesc, Paul. Sunt a ta."

Cu toate acestea, rămase la fel de mândră şi de rece, la adăpostul aceluiaşi aer dispreţuitor.

— Cum îţi poţi imagina că te voi mai iubi din nou după tot ce mi-ai făcut? Nu ai nici un drept să mă ţii aici. N-am să-ţi iert asta niciodată.

—Stai puţin, Rose-Marie. Şi eu m-aş putea plânge că te-ai purtat cu mine într-un mod de neiertat... m-ai fi făcut de râs în faţa prietenilor mei.

—Recunosc că am greşit, dar o meritai. Ştiai că eşti logodit cu Mercedes şi te-ai purtat ca şi cum ai fi fost îndrăgostit de mine. De ce?

—Hotărâsem să. uit de Mercedes pentru câteva ore. Am regretat apoi, dar asta nu justifică în nici un caz fapta ta.

— Nu ştiu ce rost are să continuăm aşa. Ne

detestăm unul pe celălalt.

—Nu e adevărat, Rose-Marie. Nu putem spune că ne detestăm. Suntem amândoi furioşi. dar furia face parte şi ea din dragoste. acest fel de dragoste.

Pentru o clipă, îl privi ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă ceva tăios, aspru; apoi, ezită. Ce rost avea să mai continue această discuţie în contradictoriu? Era de neclintit şi ea oricum îşi făcuse planul să-l părăsească, să plece ajutată de Harry. Aceasta avea să fie ultima noapte petrecută cu Paul, ultima umilinţă.

— Sărută-mă, iubeşte-mă, Rose-Marie.

Din partea ei, nu veni însă nici un răspuns. Nu putea decât să stea neputincioasă şi să accepte sărutările cu care o acoperea, spunându-şi mereu, că singura consolare:

„Este pentru ultima oară. Dacă ai şti, Paul, că mâine voi fi deja plecată şi această farsă se va sfârşi.”

Capitolul 4

Zorile transformaseră grădina într-o carapace verde, plină de mister şi frumuseţe.

Cât se poate de atentă, Rosemary reuşi să se ridice de lângă soţul ei şi să se-mbrace fără să-l trezească. îşi puse câteva lucruri în valiză şi, înainte de a ieşi pe vârfuri din încăpere, se opri puţin lângă pat să-l privească.

Arăta atât de frumos în somnul său; pe faţa lui nu mai era nici urmă de cruzime şi egoism. Rosemary simţi o durere pentru ceea ce ar fi putut fi, pentru acel Paul pe care-l iubise, pentru acea clipă de extaz înăbuşită sub duritatea lui. îşi spuse că nu mai vrea să-l vadă niciodată, apoi coborî în holul unde Harry Dyall o aştepta deja.

— Foarte bine, şopti el, cu ochii sclipindu-i. Vino repede. Mai întâi, mergem la garaj să-mi iau maşina.

— Paul a dat ordin să fiu supravegheată chiar şi noaptea. Sunt paznici la poartă.

— Nu fi îngrijorată. Nu vei mai sta aici împotriva voinţei tale. Uite. cum ajungem la maşină, te întinzi pe jos în spate şi te acopăr cu pleduri. Vei sta aşa până trecem de pază. Aşa, nimeni nu va şti.

Un paznic somnoros se uită la maşină, văzu că nu e decât englezul la volan şi spuse în spaniolă că totul e-n ordine şi poate trece.

La o oarecare distanţă, maşina se opri. O mână îndepărtă pledurile ce o acopereau pe Rosemary şi, când aceasta se ridică, întâlni privirea victorioasă a lui Harry. Erau deja la o distanţă de două mile de vilă, pe drumul ce ducea spre Granada.

— Bine lucrat, nu-i aşa?

— Minunat.

— Acum, vino şi aşază-te lângă mine.

— Liberă! şopti ea. Chiar sunt liberă cu-adevărat?

— Absolut!

Harry însă, spera ca, eliberând-o din închisoarea lui Paul, s-o închidă în a sa. Era superbă şi nu avea de gând să renunţe la ea. De altfel, Paul era departe şi, oricum, îl detesta.

Rosemary se gândi şi ea la Paul; şi-l imagina trezindu-se singur şi descoperind dispariţia ei; un fior de teamă o străbătu la gândul că ar putea porni în căutarea ei.

— Mai repede! Spuse ea, prinzându-l pe Harry de braţ.

— Nu trebuie să te temi. Voi avea eu grijă de tine.

— Unde mergem?

— într-un sat mic... Molinos... plin cu vii. Am stat o dată acolo, într-o cameră la un han - Fonda - când erau într-un circuit. Nimănui nu i-ar da prin cap să ne caute acolo.

—Şi apoi, mâine putem ajunge în Granada, unde voi cumpăra bilet pentru a mă întoarce în Anglia.

— Da.

Vila Lucia se pierduse în depărtare, devenind un vis, la fel ca şi căsătoria ei cu Don Pablo. Ajunseră la hanul Fonda, în Molinos, pe la ora zece, după mai mult de patru ore de mers. Se aşezară la masă, în grădină. Harry mâncă tot, cu poftă, dar Rosemary, gustă de câteva ori din cafea, tăcută, încercând să se convingă de faptul că trebuia să fie bucuroasă pentru că scăpase de Paul.

Totuşi, se gândea tot timpul la el, la cum îl va afecta plecarea ei, şi dacă îl va mai vedea vreodată.

Recunoştinţa ei faţă de Harry era puţin umbrită de un vag sentiment de neplăcere. Nu era foarte sigură că-i plăcea acest văr al lui Paul. Avea un anumit fel de-a o privi pe furiş, evitând s-o privească direct în ochi. Acum, când entuziasmul evadării se mai domoli, îşi dădu seama, brusc că se află într-o situaţie destul de jenantă. Nu avea nici un ban. Depindea total de „vărul Harry”.

— Nu mai fi tristă!

— Da, a fost ca-n filme, încercă ea să glumească.

— Acum, trebuie să facem planuri de viitor.

— Trebuie să mă întorc la Londra şi aceasta înseamnă, mă tem, că trebuie să împrumut de la tine banii de drum.

— Simplu, în ciuda faptului că vărul Harry are reputaţia de a fi mereu lefter. Dar, luna aceasta am câştigat ceva bani la curse. îmi face plăcere să joc rolul zânei celei bune. Dar ce vei face în schimb pentru mine?

Rosemary îl privi tăios. Ştia acum destul de multe despre bărbaţi pentru a putea descifra expresia din ochii albaştrii indolenţi ai lui Harry Dyall şi nu-i plăcu deloc ce văzu. Oftă obosită şi plictisită.

— Nu prea pot face mare lucru pentru tine, decât să-mi găsesc repede un serviciu când ajung acasă, ca să-ţi plătesc până la ultimul bănuţ.

—Nu e necesar. Am o altă propunere. Vreau să mai vizitez puţin Spania înainte de-a mă întoarce la Londra. Ce-ai spune să vii cu mine? Am o maşină frumoasă, nu-i aşa? Şi ne-am putea distra de minune împreună şi.

— Vorbeşti prostii, îl întrerupse ea şi se ridică.

— Nu sunt prostii, spuse el apropiindu-se de ea. Vino cu mine câteva săptămâni, Rosemary şi apoi ne vom întoarce în Anglia prin Franţa. Este un mod mult mai plăcut şi mai amuzant de-a te întoarce acasă.

— Nu e prea onorabil din partea ta, Harry.

—Draga mea fată, onoarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Ai spus că mă vei ajuta, de aceea am venit cu

tine.

—Asta şi fac; mă ofer să te ajut. Este vorba doar de *modul în care* ajungi acasă.

—Modul acesta pe care-l propui nu-mi place, Harry. Nu accept.

— Cam multe principii pentru o fată care-a luat locul alteia şi i-a întins o cursă unui tânăr spaniol bogat, căsătorindu-se cu el.

Rosemary roşi. Evadarea aceasta nu avea deloc deznodământul pe care-l aşteptase. Era mai mult decât dezamăgită; era prinsă într-o capcană. îl privi lung; vedea clar ce caracter josnic avea şi nu era exclus să se preteze la orice. Ciudat că Paul nu-şi dăduse niciodată seama de adevărata lui faţă. Pe de altă parte, era normal; cu Paul se purtase întotdeauna impecabil, doar îşi cunoştea bine interesul.

— Harry, spuse ea în cele din urmă, nu cred că este nici locul, nici momentul potrivit să-mi aminteşti ce-am făcut. Când erai la Vila Lucia, erai de partea mea.

— Sunt dispus să fiu şi acum, draga mea, şi încă mai mult.

îi prinse mâna, dar ea şi-o retrase brutal.

— Nu deveni imposibil!

Simpla atingere a degetelor lui o înfurie. Ştia bine că nu mai vroia ca vreun bărbat s-o mai atingă vreodată.

Numai Dumnezeu ştia ce clipe de amarnic extaz trăise în braţele lui Paul. Cu aceasta, dragostea era pentru ea un capitol încheiat.

—Haide, Rosemary, fii drăguţă! îl urăşti pe Paul. La fel şi eu.

— *Tu?* îl urăşti pe Paul?

— Doar nu te aştepţi din partea mea să-l iubesc. Are tot ce vrea şi e hotărât să aibă un moştenitor care mă va da complet deoparte. Sincer, îl detest.

îl privi cu dispreţ. Indiferent ce credea ea despre situaţia lui Paul,trădarea vărului acestuia o indigna.

— Esti josnic, Harry!

— Nici tu nu prea ai principii morale, draga mea.

— Nu înţelegi. Au fost circumstanţe atenuante. Dar, ce rost are să mai discutăm? Să nu mai pierdem timpul. Ce intenţionezi să faci? Nu vin cu tine. în condiţiile propuse de tine. Şi evident, nu vei rămâne nici tu în acest sătuc părăsit. în cazul acesta, ce facem?

— Nu stiu. Nu-mi convine să te ajut fără să capăt nimic.

— Cel puţin esti sincer.

— Da. Şi nici nu vreau să te întorci la Paul.

— N-am nici cea mai mică intenţie de-a face asta. Oricum, presupun că nici nu mă va mai primi acum.

— Cu atât mai bine.

— Dar de ce doreşti atât de mult să nu mă întorc la el?

— Ar trebui să-ţi dai seama. Vreau să împiedic orice posibilitate ca Paul să aibă un mostenitor.

— Nu va exista nici o astfel de posibilitate, spuse ea rosind.

— Dumnezeule, arăţi superb, Rose-Marie, izbucni Harry, cu imaginaţia înfierbântată de figura ei.

— Să nu îndrăznesti să-mi spui asa!

— Ha! Ha! Am atins cumva o coardă romantică?

— Ah, bestie...

— Mă determini să devin o bestie, spuse el, cuprinzând-o cu un braţ. As prefera să fiu prietenos... si, dacă mi s-ar da o sansă, as putea fi un amant tot atât de romantic ca si vărul meu. Sunt nebun după tine, Rosemary.

Rosemary se smulse din îmbrăţişarea lui, dar înainte de a reuşi să spună ceva, veni hangiul şi i se adresă lui Harry.

— Señor, vine o maşină mare...

Din vârful dealului pe care era construit hanul, Harry recunoscu imediat maşina care se apropia pe drumul şerpuitor, apoi o chemă pe Rosemary.

— Vino să vezi... nu e maşina lui Paul?

— Dumnezeule! Aşa e!

— Foarte isteţ! Şi acum, ce facem? Nu trebuie să ne găsească împreună! Dacă va crede c-am fugit cu tine, nu mai văd nici un ban de la el!

Rosemary îi aruncă o privire plină de dispreţ. Nu-i păsa ce va păţi Harry, ci numai ce va păţi *ea.* Oricum,

n-ar fi fost cinstit să-şi închipuie că această evadare fusese o fugă secretă cu un iubit.

— Pleacă! Ia-o pe celălalt drum pe care se pleacă de la han.

— Şi ce-i vei spune lui Paul?

— Că te-am obligat să mă iei.

— N-o să te creadă.

— Ii spun eu ceva.

—Ai grijă să fie ceva credibil. Altfel, va crede că am vrut să fugim împreună. Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?

— Nu, mulţumesc. Prefer să stau aici să-nfrunt furtuna.

— Cum vrei! Dar, ne vom mai întâlni cândva.

— Pleacă! Suntem distruşi dacă ne găseşte împreună.

Harry dădu câteva ordine scurte spaniolilor de la han, se urcă în masină si, în câteva clipe, dispăru pe soseaua spre Granada. Din partea opusă, se auzi zgomotul masinii lui Paul din ce în ce mai aproape.

Rosemary intră în han si asteptă. N-avea nici un rost să încerce să scape de Paul. Era prea puternic pentru ea. Tremura atât de tare, încât abia se mai ţinea pe picioare.

Paul coborî din masină si se-ndreptă spre Rosemary. Zâmbea, desi se vedea că e livid, în ciuda bronzului, si privirea îi era furioasă. Era la fel de

frumos si de îngrijit ca întotdeauna, un amalgam de farmec spaniol si rezervă tipic englezească. îsi scoase pălăria cu boruri mari, îndepărtă de pe frunte o suviţă de păr si se-nclină.

— Aici erai, Doña Rose-Marie. A fost o urmărire palpitantă, desi cam devreme pentru gustul meu.

Vocea lui îi trezea mii de amintiri: patimă, pasiune, tristeţe si, mai presus de toate, indignare si furie.

— îţi închipui poate că esti foarte iscusit pentru că m-ai găsit aici, dar de fapt nu e deloc greu pentru un bărbat cu o armată de spioni să găsească o femeie lipsită de apărate.

Paul râse. Se apropie de ea si o examină cu sinceră curiozitate.

— Mă amuzi, frumoaso. Trebuie să spun că nu arăţi atât de fascinată ca de obicei. Ai plâns. Ai părul în dezordine si nasul rosu. Mai bine fugi în camera ta si dă-ţi cu puţină cremă si pudră ca să arăţi iar ca înainte. Evadarea nu-ţi prieste.

Câtă imprudenţă! Dincolo de acea privire de catifea, de tandreţea atingerii mâinilor şi buzelor lui, era un zid de fier.

— Mă bucur că te amuz.

—A fost amuzant şi pentru tine să joci rolul soţiei necredincioase şi să fugi cu vărul meu? Zâmbetul îi dispăru de pe buzele care se strânseră într-o linie

subţire. O prinse brusc de încheietura mâinii. *Madre de dios,* Rose-Marie. Dacă şi cu Harry te-ai purtat ca şi cu mine atunci în tren, te *omor.* Nu se va spune niciodată că Don Pablo a fost înşelat de soţie. Cât despre Harry - ruda mea...

— Nu fi ridicol, îl întrerupse ea, îmbujorată şi tremurând. Nu e necesar să fii atât de violent, Paul. Pot să-ţi spun că n-am avut nici o intenţie de a te înşela cu vărul tău. Ceea ce s-a-ntâmplat atunci în tren, mi-a servit drept lecţie! Şi, chiar dacă m-aş hotărî să fug cu vărul tău sau cu orice alt bărbat, ce drept ai avea să obiectezi? Mă ţii doar cu forţa.

—Poate că aşa e, dar eşti soţia mea. Te-ai căsătorit cu mine de bunăvoie.

— N-am avut intenţia asta.

— Ba da, şi-ţi vei ţine promisiunea în faţa lui Dumnezeu.

Rosemary se clătină, aproape să leşine. îi simţi braţul
înconjurându-i talia şi conducând-o spre umbra palmierilor.

— Unde este Harry? Spune-mi adevărul.

— M-am ascuns în spatele maşinii lui. El s-a oprit aici să ia micul dejun... eu am coborât... apoi el a plecat mai departe fără mine.

Paul o privi cu atenţie. Nu era sigur că spune adevărul, dar nu comentă nimic până ce ea nu-şi

termină povestea.

— Ai fost cumva atrasă de el? Jură.

— Dimpotrivă, jur că mi-a displăcut.

Paul respiră adânc. în ultimele ore, fusese într-adevăr chinuit de gelozie - de groază ca Rosemary să se îndrăgostească de frumosul lui văr englez. Ce altceva însemna această gelozie decât c-o iubea - iubea fiecare milimetru din trupul ei perfect. Numai că nu avea de gând să-i spună acest lucru. Dragostea lui încă nu era decantată de dorinţa nesatisfăcută de-a o pedepsi pentru festa pe care i-o jucase.

— Să-l lăsăm pe Herry. Nu-l pot învinui pentru că a încercat să te ajute. Presupun că i-ai spus o poveste tristă şi el întotdeauna a avut inimă bună. Acum, ia-ţi bagajul draga mea. Vom merge acasă. N-am mâncat nimic şi sunt flămând şi obosit. Este un hotel decent cam la o milă de aici. Să mergem acolo să mâncăm. Nu-mi place deloc acest han sordid.

— Paul, nu vrei să mă laşi să plec la Granada şi să te-ntorci acasă fără mine?

— Nu. Casa ta este Vila Lucia.

— Vreau să mă-ntorc la Londra, la prietena mea, să-mi reiau lucrul...orice, numai să nu mai stau cu tine în Malaga.

— în cazul acesta, n-ar fi trebuit să-i iei locul lui Mercedes.

Işi dădu seama că orice încercare a ei se izbeşte

de un zid de piatră. Brusc, deveni curioasă.

— Cum m-ai găsit?

— Prostuţo, credeai că dorm când ai plecat? Eram treaz. Am aşteptat să văd ce faci. Am aşteptat până am auzit maşina lui Harry plecând, apoi m-am îmbrăcat, m-am urcat în maşină şi v-am urmărit. Cu câteva mile înainte de Molinos am avut pană şi v-am pierdut; altfel, aş fi ajuns mai repede. După ce am reparat cauciucul, mi-a trebuit o oră să descopăr pe ce drum aţi luat-o. In cele din urmă, nişte ţărani m-au îndrumat aici şi iată-mă!

— înţeleg, spuse Rosemary fără nici o speranţă.

Câteva minute mai târziu , era deja în maşină, lângă soţul
ei. Celălalt señor dăduse patruzeci de pesetas hangiului ca să nu spună nimic şi într-adevăr, Paul nu aflase nimic de la el.

In următoarele cinci ore, şi-au vorbit puţin pe drumul spre casă. Rosemary se simţea ca un prizonier capturat după o încercare ratată de evadare. Ajunsă acasă, cum intră în holul cu fresce, totul începu să se învârtească în jurul ei şi, epuizată de căldură, de emoţiile prin care trecuse, de consumul nervos, leşină la picioarele lui.

Paul o ridică şi o duse în camera ei, aşezând-o pe patul pe care-l părăsise în zori. Acum, soarele apunea. O privi o clipă cu inima îndurerată. Era livid,

într-o stare deplorabilă, cu buzele întredeschise ca într-un protest mut împotriva tiraniei sale. Ingenunche lângă ea şi-şi aşează capul pe pieptul ei.

— Sufletul vieţii mele, floarea mea, murmură el în spaniolă. Soţie adorată, de ce trebuie să continuăm această luptă absurdă în care ne facem rău unul celuilalt şi nouă înşine, când ne iubim cu atâta disperare!

Rosemary îşi reveni şi, văzându-l pe Paul şi decorul familiar al dormitorului, îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze, zguduită de o convulsie.

— Nu te apropia... pleacă...

Indignat, mocnind de furie, se ridică şi zâmbi, fără nici o urmă de tandreţe în priviri.

— Somn uşor, Rose-Marie şi când te trezeşti, aduţi aminte că aceasta este casa ta, „până când moartea ne va despărţi.”

De atunci, Rosemary nu mai încercă să evadeze din Vila Lucia. Ştia că este supravegheată. Tirania plină de pasiune a lui Paul nu avea limite. Cu cât i se opunea mai mult, cu atât făcea situaţia mai complicată pentru ea. Mândria şi încăpăţânarea lui erau pe măsura mândriei şi încăpăţânării ei. Când îl ura, când îl admira. De altfel, ce femeie nu admiră în adâncul sufletului ei pe bărbatul care o cucereşte?

Nimic nu ar fi putut-o determina, însă, să-i arate că se resemnase. întotdeauna arăta faţă de el resentiment şi dispreţ. Ştia că-l rănea cel mai mult prin indiferenţa şi răceala cu care-i primea îmbrăţişările. Lipsa oricărei reacţii din partea ei îl înnebunea. O săruta cu pasiune, apoi o împingea, revoltat.

— Este ca şi cum aş săruta o statuie, *Madre de Dios...* îmi voi căuta altă femeie.

— Nu mă interesează nici ce faci, nici câte femei îţi găseşti.

Dar Don Pablo nu dorea nici o altă femeie, decât pe soţia lui.

O lună întreagă, Rosemary şi-a îndeplinit îndatoririle de stăpână a casei, purtându-se impecabil faţă de prietenii lui. Celor din afară, Paul şi Rosemary li se păreau un cuplu fermecător. Imediat ce rămâneau singuri, reîncepea aceeaşi ostilitate între ei. Erau amândoi nefericiţi, dar nici unul n-ar fi cedat nici un milimetru.

Paul primise o scrisoare de la Harry şi i-o arătase lui Rosemary; aceasta zâmbi trist, dându-şi seama de ipocrizia lui:

„Ce mai face frumoasa ta soţie, bătrâne? Sper că eşti fericit, dar mă tem că nu eşti, în aceste condiţii. In orice caz, de vină e fata, nu tu. Sper să ne vedem din nou la Vila Lucia, în curând... ”

Rosemary nu comentă şi nici nu-i arătă ultima scrisoare primită de la Ida Bryant:

„Mă bucur că eşti fericită cu bărbatul acela cu care te-ai căsătorit, draga mea, dar eu tot te compătimesc. Tare aş vrea să te văd... ”

Biata Ida! Fusese la început uluită şi îngrozită la vestea căsătoriei ei la numai câteva săptămâni după sosirea în Spania, apoi, după ce Rosemary îi povesti selectiv despre acea uluitoare căsătorie, accentuând doar partea bună a lucrurilor, se resemnase. Ce rost avea s-o mai supere şi pe Ida? Mai bine s-o lase să creadă că e mulţumită. De fapt, chiar aşa şi era, gândindu-se că soţul ei e bogat şi puternic şi că duce o viaţă de lux într-un loc ideal.

Spera s-o poată aduce acolo pe biata Ida în vacanţă. Asta însă, când situaţia va fi mai puţin încordată. Nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca Ida să descopere, cu ochiul ei de vultur, că era foarte nefericită, iar casătoria, departe de a fi reuşită.

într-o seară, spre sfârşitul verii, Paul dădu o petrecere.

—Vreau să te porţi aşa cum trebuie în calitate de stăpână a casei şi să fii o gazdă perfectă pentru invitaţii pe care-i voi alege. Poţi veni cu mine la Madrid o zi ca să-ţi alegi rochia.

— Dacă te amuză, acceptă ea cu indiferenţă.

Paul simţi că se înăbuşă de furie. Dacă-l amuză?

Nu vroia nimic altceva decât s-o facă pe Rosemary să plătească, să cedeze cu trup şi suflet, cu toată demnitatea şi mândria ei. Dar, de fapt, simţea că *ea îl face pe el să plătească* şi că el acceptă înfrângerea.

La petrecere invitase floarea societăţii din sudul Spaniei. Bogatul şi puternicul Don Pablo avea mulţi prieteni, membri ai Guvernului şi toţi erau curioşi să vadă pe frumoasa englezoaică devenită soţia acestuia în circumstanţe atât de neobişnuite, în locul lui Mercedes Lamanda.

Paul însuşi nu-şi văzuse niciodată soţia atât de încântătoare. Rochia cumpărată în Madrid era dintr-un material auriu, strălucitor, mulată pe corpul ei zvelt, punând şi mai bine în evidenţă perfecţiunea acestuia. Purta la gât diamantele familiei Iballo, o broşă în formă de stea, cu diamante şi smaralde în piept, o brăţară cu diamante la mână şi chiar o diademă cu diamante în păr. Ea însăşi abia se recunoscu atunci când Carmenita termină s-o aranjeze. Era într-adevăr o figură regală, mândră, stăpână pe sine, nelăsând să transpară nimic din tensiunea la care pompa ceremoniei o supunea. Doar mâinile mici înmănuşate tremurau uşor strângând evantaiul enorm din pene de struţ.

Paul, îmbrăcat cu uniforma albă împodobită cu toate distincţiile militare, era şi el o apariţie minunată, ca de obicei cu un cap mai înalt decât

orice bărbat din sală.

Vila Lucia era inundată de lumini şi flori şi o orchestră cânta în sala de recepţie. în grădină, fiecare pom era luminat. Era una din acele nopţi calde de toamnă spaniolă dinainte de ploi şi vânt, o noapte ce invita la voluptate, special parcă pentru îndrăgostiţi.

Don Pablo a dansat cu toate femeile în afară de soţia sa, iar ea, la rândul ei, cu toţi bărbaţii în afară de soţul ei. Din când în când, li se întâlneau privirile şi, dacă el era torturat de gelozie văzând-o râzând sau zâmbind cu cine ştie care dintre bărbaţi, nici ea nu era scutită de aceleaşi chinuri de câte ori îl surprindea scăldându-se în privirile unei femei frumoase.

Petrecerea se apropia de sfârşit; fusese un succes imens. Dar, deodată, Rosemary se simţi îngrozitor de singură în mijlocul acelei mulţimi strălucitoare. Aici era căminul ei luxos, era Doña Rosemary Iballo, adulată, admirată. Şi totusi, simţea un gol cumplit. Fusese mai fericită pe vremea când nu era decât Rosemary Wallace la Londra si mergea la cinematografe ieftine cu biata Ida Bryant. Simţi că se sufocă si iesi să se plimbe în grădină. Se opri să privească elesteul plin cu nuferi, în care luna îsi împletea razele cu lumina de la felinarul agăţat în copacul din spatele ei.

Paul, privind de pe verandă, o văzu. Şi el era obosit si plictisit de mulţime si se simţea singur si nefericit. Nu mai vroia victoriile pe care numai forţa lui i le aducea; o dorea pe acea Rose-Marie din tren, abandonându-i-se atât de dulce si sfioasă. Cedând impulsului de moment, se îndreptă spre ea.

într-o fracţiune de secundă, o adiere de vânt ridică spre felinarul din spatele lui Rosemary, capetele salului din tul pe care aceasta si-l înfăsurase în jurul gâtului chiar înainte de a iesi în grădină. Sub privirile îngrozite ale lui Paul, ţesătura diafană luă foc.

— *Dios!* Rose-Marie! Strigă el alergând spre ea.

— într-o clipă fu lângă ea si-i smulse din jurul gâtului salul care ardea la capete, înăbusind flacăra cu piciorul, apoi o strânse cu putere în braţe, încă sub imperiul spaimei.

— Rose-Marie, iubito. *Queridissima mia.* Draga mea, ai păţit ceva?

Ea ridică privirea spre el, puţin mirată si râse.

— Nu. N-am păţit nimic. M-am ars foarte puţin la gât. A fost mai mult sperietura. N-am nimic.

— Te-am şi văzut în flăcări. Dumnezeule. Ce m-aş fi făcut?

îl privi fără să spună nimic. îl revedea pe vechiul Paul cel tandru, copilăros, aşa cum fusese în tren.

— *Queridissima mia,* repetă el şi o sărută pe

buze.

Pentru prima dată după atât timp, îl sărută şi ea. Buzele
lor, cedând aceluiaşi impuls, se contopiră într-un sărut lung, plin de pasiune şi, strâns îmbrăţişate, trupurile lor redeveniră unul singur. în miracolul acelei clipe, Rosemary retrăi magia începutului.

Apoi, deodată, o voce cunoscută se auzi lângă ei:

— Pablo! Ah, Pablo... ah, Rose-Marie!

Priviră amândoi şi văzură lângă ei o fată cu o figură lividă, desperată, purtând o rochie neagră şi un şal negru peste părul auriu.

— Mercedes! Strigară amândoi în acelaşi timp.

Fata întinse braţele şi, izbucnind în lacrimi, alergă spre Paul îngenunchindu-i la picioare.

— Pablo, ajută-mă! Manuel a murit de febră acum două zile. Sunt singură şi sunt muritoare de foame. Familia mea n-a vrut să mă primească. Nu am pe nimeni decât pe tine, Pablo, care trebuia să-mi fii soţ. Mă vei ajuta, nu-i aşa?

Tăcere. Rosemary rămase nemişcată, cuprinsă de un fior rece.

— Sigur că te voi ajuta, biată Mercedes, spuse Paul încet, stânjenit.

Un nou moment de tăcere. Rosemary privi fata căreia îi fusese domnişoară de companie. Şi Mercedes o privi cu ochii plini de ură, aratând cu

degetul spre ea.

— Mi-ai luat locul, ţipă ea într-o izbucnire de isterie. M-ai convins să fug cu Manuel. Mi-ai distrus viaţa. Ce cauţi aici, pe această proprietate?

Rosemary se retrase instinctiv din dreptul degetului acuzator.

— Bine, Mercedes, dar tu mi-ai cerut să te ajut. Şi ai fugit pentru că erai îndrăgostită nebuneşte de acel Cadozza.

—A fost o prostie - nebunia tinereţii. Nu mi-am dat seama că acest violonist temperamental şi stupid mă va dezamăgi. Aproape am murit de foame. El a rămas fără serviciu. Am vrut să mă-ntorc la mama. Apoi, a răcit şi a murit. Mai bine, adăugă ea cu o asprime care o miră pe Rosemary.

Aceasta cu greu recunoştea în această tânără înăsprită pe fata romantică şi îndrăgostită care fugise cu iubitul ei.

Mercedes se-ntoarse din nou spre Paul, cu ochii mari şi negri plini de lacrimi.

— Pablo, *querido mia,* crede-mă, ţineam foarte mult la tine, dar această englezoaică era tot timpul împotriva ta şi m-a influenţat în cele din urmă, m-a convins s-o las să-mi ia locul.

— Mercedes, asta este îngrozitor de nedrept! Şi nu este adevărat! Paul, poţi crede aşa ceva?

Paul ezită. Privea încruntat de la una la cealaltă.

Exista în mintea lui umbra unei îndoieli. Este clar că Rosemary o

influenţase pe Mercedes si că gestul ei fusese îndrăzneţ si neruşinat. Poate că Mercedes, biata copilă, nu era de vină. Avea faţa palidă şi era slăbită. Paul începu să se înduioşeze. Pasiunea care-l făcuse să vibreze cu câteva minute înainte şi căreia soţia lui îi răspunsese, trecuse.

Rosemary îşi dădu seama de asta. Vedea că o suspecta pe ea ca fiind cauza tuturor problemelor şi că era tentat s-o creadă pe Mercedes.

— Este monstruos să crezi că am influenţat-o pe Mercedes împotriva ta, se revoltă ea. Paul, îţi jur că n-am spus şi n-am făcut nimic până când n-a mărturisit că te urăşte şi-l iubeşte pe señor Cadozza.

—Nu mai are prea mare importanţă acum, răspunse Paul. Răul a fost deja făcut.

Mercedes observă verigheta pe degetul lui Rosemary, bijuteriile, rochia ei strălucitoare.

— De ce mai eşti aici? întrebă ea, cuprinsă de un val de furie. Ai spus că întreaga ceremonie va fi considerată nelegală şi anulată, iar tu te vei întoarce în Anglia.

— Din păcate, Don Pablo a preferat să mă reţină aici. S-a căsătorit cu mine, în ziua aceea, *ştiind* cine sunt.

Spre surprinderea ei, Rosemary constată că e geloasă pe această fată care fusese logodită cu Paul,

şi furioasă că se întorsese. Era supărată că-i întrerupsese idila, spulberând vraja acelei clipe. Chiar, de ce venise Mercedes? De ce se sfârşise acel sărut?

Paul o fixa iar cu acea privire ostilă, suspicioasă, aproape batjocoritoare pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine.

— Aşa este, Rose-Marie. M-am căsătorit cu tine pentru că am vrut şi te-am ţinut aici cu forţa. Dar nu cred că mi-am dat seama că ai constrâns-o pe această tânără să fugă cu Cadozza, doar ca să mă determini să mă căsătoresc cu tine.

Rosemary mai întâi roşi, apoi deveni lividă. Iubirea şi dragostea erau adânc îngropate sub avalanşa indignării.

— Ştii că nu este adevărat, Paul. *Ştii bine* că n-am vrut să rămân aici. Te-am rugat mereu să mă laşi să plec.

— Aşa este. Dar probabil vroiai bani. Probabil mizai pe asta.

Aceasta fu lovitura de graţie. Rosemary se întoarse cu spatele, mută de uimire şi plecă. Ochii o înţepau de lacrimile cu care se umpluseră.

— *Si, si,* strigă Mercedes, în urma ei. Ai făcut asta ca să-ţi faci o situaţie. Ai fost o trădătoare, nu o prietenă.

— Nu cumva tu eşti o trădătoare, Mercedes?

spuse Rosemary întorcându-se spre ea. Niciodată n-aş fi crezut că eşti în stare să spui asemenea minciuni, sau că *tu,* Paul ai putea crede o astfel de infamie.

Paul se încruntă, în privirea lui apărând o expresie de îndoială. îşi aminti cu câtă răceală se purtase cu el, umilinţa cu care acceptase victoria lui.

— Indiferent care e adevărul, spuse el ridicând din umeri, Mercedes a venit să-mi ceară ajutorul şi nu o voi refuza. în definitiv, nu m-am purtat prea bine cu ea. Am fost prea indiferent. Nici nu pot s-o condamn pentru că-i era groază de acea căsătorie.

— Dar acum îmi pare rău, Pablo. Ah, Dumnezeule, cât am suferit şi am regretat. Eram înnebunită de remuşcare. Abia acum îmi dau seama cât de mult am ţinut la tine.

Paul se simţi stânjenit. Pe de altă parte, era flatat de lacrimile care străluceau în acei ochi negri frumoşi, gata să aprindă focul unei pasiuni. Nu putu să nu-şi amintească răceala şi ostilitatea din privirile soţiei lui, uitând complet de îmbrăţişarea ce-i unise cu puţin înainte de venirea lui Mercedes.

— Biata micuţă Mercedes, şopti el, întinzându-i mâna.

Ea alergă spre el, îi prinse mâna şi o duse la buze.

— Pablo vino... iartă-mă... spune-mi că-mi vei fi prieten.

— Sigur că da, îi răspunse înduioşat, mângâindu-o pe părul blond minunat de pe care alunecase şalul.

Deşi cu capul plecat, Mercedes triumfa. O ura pe Rosemary, îi invidia poziţia, bijuteriile, triumful şi vroia să recunoască totul. Dragostea ei pentru Manuel murise o dată cu acesta. Se săturase de sărăcie şi de mizerie în numele iubirii.

Rosemary văzu scena şi imaginea acesteia îi distruse fericirea efemeră. Tocmai acum, prăpastia dintre ea şi soţul ei ar fi putut fi acoperită de acele clipe în care regăsiseră extazul de la început. Dar Mercedes stricase totul. îl iubea pe Paul; da, în adâncul sufletului, ştia că-l iubeşte pe Paul cu o pasiune nebună. Nu i-l va da lui Mercedes şi nu va admite să fie alungată de ei, indiferent de ceea ce făcuse.

Se întoarse la oaspeţii săi dar, deşi dansa cu bărbatul cel mai minunat din salon, inima ei era plină de durere la gândul că Paul îi va oferi adăpost lui Mercedes.

Când petrecerea se termină şi Paul şi Rosemary rămaseră singuri în salonul pustiu, deşi conştient de fascinaţia pe care frumuseţea soţiei lui o exercita întotdeauna asupra lui, hotărî să nu se lase copleşit de data aceasta, considerând-o răspunzătoare pentru decăderea lui Mercedes.

— Sper că ai înţeles că Mercedes va fi tratată cu

toată ospitalitatea cuvenită unui oaspete al meu. Am dat-o deja în grija Mariei şi Carmenitei şi acum doarme în Camera Florilor.

Rosemary îşi încleştă mâinile. Camera Florilor era rezervată celor mai dragi prieteni.

— Ai iertat-o destul de repede pe fosta ta logodnică.

— Nu e greu să ierţi o biată copilă ameţită de cuvintele acelui Cadozza şi influenţată de uneltirile unei femei.

— Să nu îndrăzneşti să mai repeţi această minciună, Paul. Şi nu uita că nu sunt decât cu câţiva ani mai mare decât Mercedes.

— Foarte bine. Se înclină, cu un zâmbet rece pe buze. Noapte bună, Doña Rose-Marie Iballo.

— Aş părăsi imediat Vila Lucia, spuse ea înăbuşindu-se. Numai că.

— Da.?

— Aceasta este acum căminul meu. Până acum am fost prizonieră, dar acum voi rămâne prin propria mea voinţă. Nu-i voi îngădui lui Mercedes să-mi ia locul.

Paul păru amuzat. Nu putea crede că Rosemary vrea să rămână pentru el. Prea mult timp rămăsese pasivă în braţele lui, refuzând să-i dea orice semn de dragoste. Era clar că vroia banii lui. şi poate că mai avea şi alte motive.

— Eşti geloasă, draga mea? Trebuie să mărturisesc că, fugind cu iubitul ei, Mercedes a devenit interesantă şi, de când a rămas văduvă, e chiar foarte tentantă. Te deranjează?

— Ticălosule!

Acesta a fost sfârşitul nopţii în care, sub lumina stelelor, se simţiseră atât de aproape unul de celălalt, ca imediat apoi prăpastia dintre ei să fie mai mare ca oricând.

Capitolul 5

Zilele următoare se consumară într-o încleştare tăcută între ei. Rosemary dorea acum să-şi păstreze soţul. La rândul lui, Paul, incapabil să-şi înăbuşe pasiunea pentru ea, o impregna de ostilitatea şi suspiciunea alimentate zilnic de Rosemary.

Mercedes rămase ca oaspete de onoare. Nu mai conta acum că familia o dezmoştenise. Devenise

acum mai matură şi-l vroia acum pe Don Pablo cu toată bogăţia lui.

Se întâlnea în fiecare zi cu Rosemary, numai că acum rolurile se inversaseră.

Se purtau cu o politeţe de gheaţă una faţă de cealaltă, sub privirea lui Paul, pe jumătate amuzat, pe jumătate deranjat, în orice caz total nemulţumit de această viaţă.

Deşi în continuare sclavul pasiunii sale pentru Rosemary, nu mai intrase în camera acesteia şi nici n-o mai

atinsese dar, în schimb, în glumă si ca o pedeapsă pentru ea, se purta încântător cu Mercedes.

Jocul continua asa când apăru din senin Harry Dyall, dar nu la Vila Lucia, ci la Hotelul Valeta Palace din Malaga. încă nu-si reglase conturile cu Rosemary pe care era hotărât s-o facă să plece cu el si-si propusese, mai mult decât orice altceva, să-l deposedeze pe vărul lui de absolut totul - bani, titluri, proprietăţi. Dar nu vroia să apară la Vila Lucia fără un plan abil. Decăzuse mult din cauza băuturii care-i alimenta imaginaţia bolnavă cu tot felul de viziuni: Rosemary era soţia lui, el locuia în casa lui Paul, iar acesta zăcea mort.

într-o seară de septembrie, usor ameţit de băutură, Hary opri masina la câţiva metri de Vila Lucia, apoi merse pe jos până la poartă. O fată subţire, cu părul blond pe jumătate acoperit de un văl, trecu pe lângă el.

— Rosemary! strigă el, crezând că e femeia visurilor sale.

Nu era însă Rosemary, ci o fată cu faţa palidă si ochi mari,
negri. Doar părul era la fel cu al lui Rosemary. îsi ceru scuze în spaniolă.

— O cauţi... pe Doña Rosemary Iballo?

— Da... as dori s-o văd.

Mercedes se apropie, foarte interesată. Cine era acest englez înalt, cu ochi albaştri, usor injectaţi? Oare Rosemary avea un iubit? Asta ar fi o veste excelentă, care l-ar înfuria si mai mult pe Paul.

— Sunt oaspete la Vila Lucia. Dumneata?

— Mă numesc Harry - apoi se opri, gândindu-se că nu e foarte prudent să-şi dezvăluie identitatea. Dar, spre surprinderea lui, fata spuse repede:

— Ah, eşti vărul lui Paul din Anglia - domnul Dyall!

— Cum de ştii, señorita?

—Señora. Sunt văduvă. Ştiu, pentru că sunt Mercedes Lamanda, fosta logodnică a vărului tău.

— încântat, spuse el cu farmecul lui obişnuit, aplecându-se asupra mâinii pe care Mercedes i-o întinse. Eşti oaspetele Doñei Rosemary?

— Nu prea. Sunt oaspetele lui Paul. Soţul meu a murit, iar Paul îmi oferă adăpost. Rosemary mă urăşte. Ea m-a convins să-l părăsesc pe Paul chiar înaintea căsătoriei.

în mintea lui Harry încolţea deja un plan în care această femeie putea să-i devină aliat.

— Señora... hai să ne plimbăm puţin. Sunt multe lucruri despre care aş vrea să discutăm, inclusiv destrămarea căsătoriei vărului meu cu încântătoarea lui soţie. Sincer vorbind, este tot ce-mi doresc. Şi tu?

— Vrei ca această căsătorie să fie distrusă?

— Da. Sunt foarte îndrăgostit de Rosemary.

Harry alesese această variantă, întrucât ezita să mărturisească faptul că era şi mai interesat de banii lui Paul.

— Ah! Dar eu îl iubesc pe Paul. Aşadar...

—Aşadar, señora, să ne plimbăm şi să ne gândim la un plan.

După o jumătate de oră de discuţii, concluzia lor era clară. Amândoi - bărbatul condus de ambiţii lipsite de orice scrupul şi femeia dornică să recapete tot ce abandonase în numele dragostei - vroiau ca Paul să se despartă de Rosemary; mai mult, au căzut de acord asupra înscenării unei crime pentru care să fie suspectată şi acuzată Rosemary.

—Doar un praf alb şi inofensiv, şopti Harry, care va provoca doar o stare de rău, nimic mai mult.

—*Madre de Dios,* eşti sigur, señor? îl vreau pe Pablo. Acel praf nu-i va face nici un rău?

— Nu, minţi Harry cu neruşinare. Este un medicament pe care un asiatic mi l-a dat când făceam o călătorie în părţile acelea; nici un doctor nu va putea diagnostica un astfel de caz. îl vei turna în paharul lui cu vin. Te vei preface dornică să vă împăcaţi toţi trei şi să beţi pentru aceasta. Când lui Paul i se va face rău mai târziu, îi vei spune că o

bănuieşti pe Rosemary pentru această nemernicie. în cele din urmă se va găsi pacheţelul cu praf în caseta ei cu bijuterii. Paul nu va mai avea niciodată încredere în ea şi o va alunga. Voi avea eu grijă să nu se întoarcă, iar el va găsi consolare în braţele tale, señora.

Mercedes asculta, deopotrivă fascinată şi îngrozită de această idee. Vroia să scape de Rosemary, fără însă să-i facă vreun rău lui Paul.

— Eşti absolut sigur că Paul nu va muri?

—Jur.

— Atunci, dă-mi acel praf.

Harry se înclină în faţa ei, ştergându-şi fruntea udă de transpiraţie. Era conştient că pusese la cale ceva foarte asemănător unei crime, când stabili cu Mercedes să se-ntâl- nească într-o jumătate de oră la poartă, ca să-i dea praful pe care-l avea la hotel. Aproape că i se făcuse frică.

în noaptea aceea, o furtună izbucni în munţi şi un vânt rece scutură palmierii din grădina vilei.

Rosemary rugă servitorii să aprindă focul în şemineul din bibliotecă. Se simţea extrem de deprimată, deşi nu lăsa să se vadă. Tânjea după Paul, dar nu mai era niciodată singură cu el şi nici el nu-i mai vorbea. Se pare că era convins că e o aventurieră care o distrusese pe Mercedes şi-i

întinsese lui o capcană în mod conştient. îşi pierduse încrederea şi acum îşi înfrâna chiar şi pasiunea pentru ea. Rosemary se gândi să încerce să-l facă să creadă din nou în ea, să treacă peste mândria ei şi să-i spună că-l iubeşte poate mai mult decât atunci, la început, în tren.

îşi alesese cea mai frumoasă rochie, din catifea neagră cu garnitură roşie, la fel ca şi pantofii. Mercedes era în negru, purtând doliu dincolo de a cărui mască nu simţea însă nici o durere.

în timpul cinei, Rosemary făcu o tentativă de-a se arăta veselă şi prietenoasă, dar Paul rămase la fel de îndârjit şi ironic. Mercedes însă profită de ocazie pentru a întinde ramura de măslin. După cină, rămase puţin în urma celorlalţi şi pregăti trei pahare cu vin, punând în cel din stânga praful pe care-l primise de la Harry, după care le aduse pe-o tavă în salon. Paul fuma şi privea lung pe fereastră, iar Rosemary stătea în picioare chiar în spatele lui.

— Paul, vreau să-ţi spun ceva, începu ea timid.

— Rose-Marie! Pablo! O întrerupse Mercedes imediat pe un ton vesel. M-am gândit că nu are rost această duşmănie între noi. Să fim prieteni şi să bem pentru fericirea noastră şi pentru o soluţie la această situaţie nefericită.

— Ai dreptate, Mercedes. E o prostie să ne

purtăm ca şi cum am fi duşmani, nu-i aşa, Paul?

Paul ridică din umeri, indiferent, întinzând mâna să ia un pahar.

—Voi bea pentru orice vreţi voi, dar nu voi crede în nimic.

— Dă-i paharul din stânga, îi şopti Mercedes lui Rosemary. Este cel mai plin.

— Uite, *Pablo mio,* am ales paharul cel mai mare pentru tine. Acum, să bem să uităm trecutul şi să zâmbim din nou.

Inima lui se strânse dureros văzând-o atât de încântătoare. Cum să nu-l facă să uite totul, chiar şi de Mercedes?

Mercedes privea cu răsuflarea tăiată. Nici nu se putea ca Rosemary să fi spus ceva mai incriminator la adresa ei înseşi. *Ea* alesese paharul fatal.

Don Pablo duse paharul la buze şi-l bău până la fund.

Mercedes îl privea lividă, cu ochii măriţi de groază. Ce făcuse? *Era Harry Dyall de încredere? Era acel praf într- adevăr inofensiv? Madre de Dios!* Dacă Paul murea? Nu va şti nimeni, pentru că Rosemary va fi cea acuzată, dar ea va rămâne întotdeauna cu conştiinţa încărcată. Ca să-şi ascundă starea de agitaţie, se întoarse şi începu să se uite la o carte.

Rosemary îşi privea soţul cu ochi strălucitori pentru că tocmai descifrase în expresia lui vechea pasiune şi tandreţe care-o făcea să-şi aducă inima, topită de iubire, ca ofrandă, lui.

— De-acum, e pace între noi doi? şopti ea.

Paul aşează paharul gol pe masă şi o privi atent. Era atât de frumoasă şi îi zâmbea. Să însemne oare că-l iubea?

Poate că nu era aşa cum Mercedes încercase să-l facă să creadă, poate că toate acele îndoieli erau nefondate. Il cuprinse o dorinţă irezistibilă de-a pune capăt acelui conflict şi stării de tensiune dintre el şi soţia lui. Se apropie de ea şi, deşi nu o atinse, privirea lui spunea mai mult decât un contact fizic.

— *Alma de mia vida* şopti el. Chiar ai vrut să beau pentru împăcarea noastră? Mă iubeşti, Rose-Marie?

Tremurând, nemaiexistând pentru ea nimic altceva în acea clipă decât bucuria că orice urmă de cruzime şi supărare se topise din privirea lui, îşi duse mâna la inimă, şoptind:

— Pablo... *Pablo mio.*

— Rose-Marie, spuse el prinzând-o de mână. Vino puţin dincolo, în bibliotecă să-ţi arăt o carte.

Rosemary ştia că-i dorea îmbrăţişarea şi buzele şi se lăsă condusă de el, anticipând cu un tremur de plăcere bucuria pe care aveau să şi-o împărtăşească unul altuia.

Mercedes închise cartea cu un pocnet scurt.

„Dios - Dios repetă ea, scrâşnind din dinţi. „Dacă englezul m-a păcălit?”

Era înnebunită de gelozie. îl văzuse pe Paul îmbătat de dorul pentru Rosemary. Asta zădărnicea toată strădania ei din ultimile săptămâni. Ieşi din salon şi, după ce se asigură că poate opera nestingherită, Carmenita, camerista lui Rosemary fiind jos, urcă în camera lui Rosemary şi străcură într-un sertar al casetei cu bijuterii pliculeţul cu urme de praf ucigaş. Apoi coborî şi se opri să asculte în faţa uşii bibliotecii

Rămaşi singuri, Paul îi spusese imediat ce-avea pe suflet.

— Rose-Marie, draga mea, m-am înşelat eu? Chiar vrei să ne-mpăcăm?

— întotdeauna am vrut, dar ai făcut ca situaţia să devină atât de dificilă! Nu m-au interesat banii tăi. Mercedes a minţit şi te-a indus în eroare. Paul, aş

renunţa la tot luxul de-aici şi-aş merge cu tine într-o căsuţă umilă în munţi... unde să mă iubeşti şi să crezi în mine.

Paul simţi o arsură în gât şi o durere de cap îngrozitoare, dar încercă să le ignore şi-şi întinse braţele spre ea.

—Iubito, frumoasa mea, ţii la mine? Nu eşti aşa cum Mercedes încearcă să mă convingă?

—Nu, Paul! Sunt aceeaşi Rose-Marie din tren care ţi-a dăruit inima.

Pe faţa lui nu mai era nici urmă de cruzime şi cinism şi arăta incredibil de tânăr şi frumos.

— Iubito! înseamnă că între noi va fi pace şi mult mai mult de-atât...

Ingenunche în faţa ei şi-i sărută gleznele. Ceea ce RoseMary simţea pentru el era mai presus de iubire - îl adora. Uitase de mândrie şi de toate suferinţele ei.

— Paul, dragul meu, spuse ea cu ochii în lacrimi. Iubitul meu!

Paul se ridică şi-o îmbrăţişă pătimaş. Durerea de cap se accentua. Se simţea rău. Mâinile şi picioarele îi erau ca de plumb şi-l cuprinse o transpiraţie rece. Nu înţelegea ce i se-ntâmplă. O ţinea pe Rosemary lângă el, sărutând-o, iar ea, cu braţele în jurul gâtului lui şi ochii închişi, trăia voluptatea de a se contopi în spirit amândoi.

Deodată, îl simţi tremurând şii văzu cu groază obrajii cenuşii şi fruntea scăldată în sudoare. Se retrase înspăimântată.

— Paul, dragul meu, ce e cu tine?

— *Madonna...* Mi-e rău, şopti el în spaniolă, umezindu-şi buzele şi ducându-şi o mână la gât. Mă arde ceva...

Acum, ea îl sprijinea.

— Dumnezeule, ce-ai păţit, Paul?

— Sunt... otrăvit... da, sunt otrăvit, vorbi el cu greu, gâfâind, cu faţa contorsionată de durere, vocea strângându-i-se într-un geamăt de durere.

Apoi alunecă pe lângă braţul ei şi se prăbuşi la pământ.

— Mercedes! Pietro!... Carmennita!... strigă Rosemary, îngrozită.

Ingenunche lângă el şi-i aşează capul în braţele ei, ştergându-i buzele cu o batistă de dantelă. Paul nu putea vorbi, dar ochii lui păreau s-o implore să-i aline durerea.

Uşa bibliotecii se deschise şi intră Mercedes urmată de cameristă şi de valetul lui Paul.

— Lui Don Pablo i s-a făcut rău. Pietro, telefonează doctorului! Carmenita, pregăteşte patul... sticle cu apă fierbinte... pături...

Servitorii plecară grăbiţi şi speriaţi. Mercedes

rămase, privindu-l pe Paul cu ochii mari de spaimă şi ţinându-şi o mână la gură, dar calmă.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Crede că e otrăvit. Dar cum? Doar n-a mâncat nimic în plus faţă de noi şi peştele de la cină a fost proaspăt. Ah, Doamne, are nişte dureri cumplite. îngrozitor!

— Da, este într-adevăr îngrozitor, încuviinţă Mercedes pe un ton ciudat. Evident, a fost otrăvit. Dar, *de cine?*

Rosemary se ridică.

— Doar nu vrei să spui că l-ar fi otrăvit cineva!

— Ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

— E ridicol! Cine i-ar vrea răul?

— Nu cumva tu?

— Eşti nebună?

— Nu. Dar numai eu am văzut ce-ai făcut. Tu i-ai dat vinul lui Pablo. Ce era în paharul pe care l-ai ales pentru el?

Rosemary o privi lung, apoi râse nervos.

— Eşti nebună dacă poţi insinua aşa ceva.

— Deloc. Chiar acum, după ce-ai plecat, am luat paharul lui. Erau nişte urme dintr-o substanţă în el şi miroseau ciudat. Mă-ntreb ce i-ai pus acolo. Doar tu i l-ai dat, nu?

Faţa lui Rosemary se crispă de groază.

— Dumnezeule, ce insinuare infamă!

— Dar este adevărat ce spun.

Mercedes izbucni în lacrimi şi se aruncă la podea, lângă Paul.

— Pablo mio, *ea* te-a otrăvit, această femeie nemernică... a încercat să te ucidă, Pablo...

Rosemary era atât de oripilată de această acuzaţie neaşteptată, încât se simţi incapabilă de a mai face o mişcare sau a mai spune ceva. Paul se mişcă şi-şi deschise ochii. Rosemary îngenunche imediat şi-i aşeză o pernă sub cap.

— Te simţi mai bine, dragul meu?

—N-o asculta, Pablo. A încercat să te otrăvească. {tiu sigur.

Paul o privi pe Rosemary, dar ochii lui nu mai străluceau de dragoste, ci erau torturaţi de îndoială.

— Ce... ai... făcut? Reuşi el să rostească extrem de greu. Mi-ai dat... vinul acela... şi era otrăvit...

Rosemary nici măcar nu putu să răspundă, ci îl privi doar, mută de uimire. Paul nu mai vorbi, pleoapele îi căzură, grele, peste ochi şi leşină. Uşa se deschise şi doctorul, înconjurat de servitori, intră.

—Don Pablo a fost otrăvit, continuă Mercedes să se plângă, otrăvit de soţia sa...

Servitorii făcură cerc în jurul lor, femeile plângând şi închinându-se, bărbaţii mormăind ceva. îşi iubeau toţi stăpânul şi erau îngroziţi văzându-l zăcând aşa.

Doctorul, un spaniol scund cu barbă ascuţită şi ochelari, îngenunche lângă Paul şi începu să-i deschidă haina.

— A fost otrăvit, începu Mercedes.

în clipa aceea, Rosemary, stăpână pe sine, preluă comanda.

— Părăseşte imediat această încăpere şi încetează cu ţipetele, se adresă ea ferm lui Mercedes, străpungând-o cu privirea. Ai făcut deja destul rău. Plecaţi şi voi, spuse ea servitorilor. Vă chem dacă am nevoie. Pietro şi Andres, rămâneţi aproape ca să-l duceţi pe stăpânul vostru în camera lui.

Mercedes îşi dădu seama că nu mai era cazul să mai stea şi ieşi din bibliotecă, urmată de servitorii care comentau şi gesticulau, îngroziţi de acuzaţia lansată stăpânei lor.

în bibliotecă, Rosemary urmărea tăcută doctorul, cu mâinile reci ca gheaţa, încleştate. Trecuse prin atâtea de când venise în Spania, dar aceasta părea cea mai cumplită

experienţă dintre toate. Era ca un coşmar din care tot aştepta să se trezească. Doctorul ridică privirea spre ea, adresându-i-se cu deosebit respect - era doar soţia celui mai bogat şi ilustru pacient al său.

— Don Pablo este grav bolnav; este vorba despre efectul unei intoxicaţii grave. îmi puteţi spune ce-a mâncat în această seară?

Rosemary îi spuse pe nerăsuflate meniul de la cină, amintind şi de cafeaua şi vinul alb băute după aceea.

— Da, da... spuse doctoral, mângâindu-şi barba. Foarte ciudat. Şi ce-a vrut să spună señora când a amintit despre otravă?

— E o nebunie. A spus că vinul pe care Don Pablo l-a băut mai târziu, în cursul acestei seri, era otrăvit. Vă rog să examinaţi paharul şi să-mi comunicaţi rezultatul analizei.

Doctorul se înclină. O privise cu oarecare curiozitate pe Doña Rosemary. Cunoştea toată familia Iballo şi auzise de povestea neobişnuită a acelei căsătorii. în plus, nu-nţelegea ce căuta Mercedes Lamanda acolo, doar se zvonea că fugise la Barcelona cu un muzician. Şi, pentru Dumnezeu, englezoaica arăta superb, chiar aşa, palidă şi îngrozită cum era.

— Nu vă mai frământaţi inutil, îi spuse el galant.

Voi face tot ce pot pentru soţul dumneavoastră. Rugaţi să fie dus în camera lui. îi voi administra imediat un vomitiv puternic.
Paul fu transportat cu grijă în camera lui. Rosemary şi doctorul îl urmară. Rosemary era bulversată. Dacă într- adevăr vinul fusese otrăvit, bănuia că Mercedes era răspunzătoare. Ce gând înspăimântător! Dar, acum nu mai conta. Tot ce conta era ca Paul să-şi revină. Dacă el avea să moară, simţea că viaţa ei nu mai avea nici un rost.

Doctorul n-o mai lăsă să stea în camera lui Paul, aşa că se retrase la ea. Atunci îi veni ideea s-o cheme pe Ida Bryant; simţea nevoia s-o aibă alături pe prietena ei de nădejde, atât de raţională şi cu spirit practic. Nu mai putea îndura singură toate acestea şi, în calitatea ei de soţie a unui bărbat atât de bogat, îşi putea permite să-i trimită banii de drum şi s-o găzduiască.

Pentru prima dată în viaţa ei, Rosemary luă nişte bani care nu-i aparţineau. Ştia că soţul ei ţine în birou o sumă de bani cu care plătea servitorii. Ei bine, va împrumuta de-acolo până când Paul se va face bine şi va putea să discute cu el.

Chemă unul din servitori, îi dădu banii într-un plic şi instrucţiunile necesare. Chiar dacă venind la ea, Ida urma să-şi piardă slujba, Paul o va compensa când se va însănătoşi. Sigur că Paul se va însănătoşi.

Rosemary pur şi simplu refuza să se gândească la orice altă posibilitate.

în scurt timp, telegrama din partea lui Rosemary era deja în drum spre Anglia, purtând mesajul imperios al acesteia: „Vino imediat. Am nevoie de tine. Rosemary.”

Capitolul 6

Urmă cea mai cumplită noapte pe care Rosemary o trăise vreodată.

Ore în şir Don Pablo se zbătu între viaţă şi moarte, zguduit de convulsii şi înăbuşindu-şi cu greu gemetele. în ciuda interdicţiei doctorului, Rosemary insistase să stea lângă Paul. îl ţinea de mână, suferind alături de el.

Doctorul nu putea dezlega sub nici o formă enigma. Examinase paharul din care băuse Paul şi, deşi nu găsise nici o urmă de otravă obişnuită, nu putea identifica acel rest de praf alb incriminator. Era evident că Don Pablo avea o intoxicaţie gravă, similară unei otrăviri, dar nu putea pune un diagnostic clar.

Mercedes pândea ca o pisică. îi era încă teamă. Praful fusese eficient şi Pablo îşi suspecta soţia,dar dacă murea...

Totuşi, Paul nu muri. Avea o constituţie robustă şi doctorul împreună cu Rosemary îl îngrijiseră toată

noaptea. în

zori, după ore infernale de durere, Paul era în sfârşit în afara oricărui pericol. Doctorul plecă acasă, obosit dar satisfăcut. Toată lumea răsuflă uşurată, inclusiv Mercedes. Rosemary, epuizată, îngenunche lângă patul soţului ei, mulţumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Iubitul meu, şopti ea luându-i mâna şi acoperindu-i-o cu sărutări, slavă Domnului c-ai scăpat.

Apoi ieşi pe vârfuri din cameră, lăsându-l să doarmă în continuare. Cum închise uşa în urma ei, se întâlni cu Mercedes.

—Ce drept ai să intri în camera lui? Ai încercat să-l omori, spuse aceasta plină de ură.

— Nu eşti în toate minţile, Mercedes. Probabil că durerea prin care ai trecut ţi-a tulburat imaginaţia. Stii perfect de bine că nu sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat aseară.

— Atunci, cine este?

— Poate că tu, Mercedes.

— Sigur că încerci să dai vina pe altcineva. Eu îl ador pe Pablo. Nu m-aş atinge de un fir de păr de-al lui.

— Nici eu, Mercedes şi ştii foarte bine acest lucru.

— Mă îndoiesc. Si Pablo se îndoieşte.

—Ascultă, Mercedes, izbucni Rosemary pierzându-şi răbdarea. M-am săturat de obrăznicia ta. Sunt soţia lui Don Pablo şi-ţi poruncesc să pleci din casă.

— Mulţumesc, dar nu primesc ordine decât de la Don Pablo. Si nu te mai lăuda, pentru că *tuvei* părăsi această casă, şi încă foarte curând.

Rosemary trecu pe lângă ea fără să mai spună nici un cuvânt şi intră în camera ei. Era atât de obosită, încât abia mai putea sta în picioare şi întregul corp o durea. O mânecă a rochiei era aproape sfâşiată, cum Paul se agăţase de ea în spasmele lui de durere. I se strânse inima amintindu-şi toată acea suferinţă. Categoric, Mercedes era cea răspunzătoare şi ar fi fost în stare de orice pentru a-i lua locul. Epuizată, adormi în cele din urmă, ultimul ei gând conştient fiind îndreptat spre Ida: spera din tot sufletul ca aceasta să vină cât mai repede, pentru că simţea că nu mai poate face faţă singură situaţiei. Când se trezi, o chemă imediat pe Carmenita ca s-o întrebe cum se simţea Paul şi se mai linişti aflând că dormise liniştit până cu aproape o oră înainte! Se îmbrăcă repede şi merse la el, destul de agitată.

Paul era în pat şi bea o cafea. Era trist şi ridică o privire ostilă spre ea. Rosemary se opri în mijlocul încăperii când îşi dădu seama că Mercedes, arătând

ca o pasăre prevestitoare de nenorociri, aşa cum era îmbrăcată în negru, stătea deja lângă el, tocmai spunându-i:

— Nu poţi crede în femeia aceasta periculoasă. Vei fi un om mort dacă îi mai îngădui să rămână aici.

— Paul, spuse Rosemary înaintând până în dreptul patului, trebuie să pui capăt acestei situaţii. Mercedes nu e în toate minţile şi insist să părăsească imediat casa noastră.

— O clipă... o clipă... Nu voi lua nici o hotărâre pripită. Dar lucrurile nu pot rămâne aşa. Aseară s-a atentat la viaţa mea. Mi s-a pus în vin un praf misterios, otravă, după toate probabilităţile. Tu, Rose-Marie mi-ai dat acel pahar pe care l-ai ales pentru mine, îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc, spuse ea încet, rănită de îngrozitoarea bănuială.

— Mercedes mi-a spus că tu ai turnat vinul în sufragerie şi ai lăsat-o pe ea să aducă tava.

— Nu e adevărat, negă ea, pradă unui frison violent.

— De asemenea, mi-a spus că, trecând pe lângă dormitorul tău aseară şi uşa fiind întredeschisă, te-a văzut punând un pliculeţ alb în caseta cu bijiterii. S-a gândit că poate iei medicamente, ceea ce a îngrijorat-o. Acum, crede că există o legătură între

acel pliculeţ şi cele întâmplate.

— Ce insinuare infamă! Pentru Dumnezeu, Paul, nu-ţi dai seama că totul e o născocire mârşavă? De ce-aş fi vrut să te otrăvesc? Tot nu vezi că... te iubesc din toată inima?

—îmi vine cam greu să cred, fermecătoarea mea soţie. Puţin mai devreme, Mercedes te-a văzut cu vărul meu Harry. Am auzit că a venit în secret să-ţi facă o vizită. Adesea m-am întrebat dacă nu cumva te-a atras... aşa cum te-am atras şi eu atunci, în tren.

Rosemary îl privea şocată. Insulte şi din partea lui Paul şi a lui Mercedes, minciună după minciună, lovitură după lovitură.

— De ce crezi tot ce-ţi spune Mercedes? De ce o crezi pe ea, şi nu pe mine? Nici măcar n-am ştiut că vărul tău este iar în Spania.

— Nu zău! interveni Mercedes. Chiar eu te-am văzut cu el la intrare.

— Poate că tu şi vărul meu încercaţi să scăpaţi de mine. Ar fi un plan excelent: soţia mea şi moştenitorul meu, încercând să mă trimită cât mai repede pe lumea cealaltă pentru a rămâne cu banii mei.

Rosemary îl privea îngrozită, tremurând. Nu-i venea să creadă că-i aducea aceste acuzaţii... când o ţinuse de atâtea ori în braţe, numind-o „adorata lui

soţie.”

— Paul, eşti într-adevăr victima unui plan odios... dar nu al meu. Probabil că eşti încă foarte bolnav, pentru că altfel n-ai putea să-mi spui astfel de lucruri îngrozitoare... nici n-ai putea să le gândeşti...

— Trimite după caseta ei cu bijuterii şi pune-o s-o deschidă în faţa ta!

— Foarte bine, spuse Rosemary, dacă pe asta îţi bazezi născocirea, atunci să se demonstreze mai repede că totul este o minciună.

Sună şi îl rugă pe Pietro să-i spun Carmenitei să-i aducă imediat caseta cu bijuterii.

Paul se rezemă de perne, încruntat, iar Mercedes îşi examina vârful pantofilor, cu un zâmbet ciudat jucându-i pe buze. Rosemary îi observă zâmbetul şi începu să se întrebe la ce s-ar putea deda Mercedes pentru a-şi satisface ambiţia lipsită de orice scrupul.

Aşadar, Harry era în Spania, şi încă aici, aproape de Vila Lucia! Asta explica multe. Ştia sigur că este lipsit de orice scrupul şi era timpul să afle şi Paul lucrul acesta. Numai dacă l-ar putea face pe Paul s-o creadă!

Camerista apăru cu caseta din piele roşie care conţinea bijuteriile familiei Iballo. Rosemary o luă şi i-o dădu soţului ei.

— Caută în ea, îi spuse cu răceală.

Paul o deschise, aproape împotriva voinţei lui. Toată această poveste îl rănise îngrozitor. Chiar şi în aceste clipe când îşi suspecta soţia de cea mai cumplită faptă, tot nu-i putea uita frumuseţea şi dulceaţa. Dar avea o fire suspicioasă, uşor influenţabilă, pasională, şi Mercedes avusese destul timp la dispoziţie pentru a-i strecura în suflet îndoiala. începu să caute în casetă, sub privirea indiferentă a lui Rosemary. în curând, de sub câteva pietre preţioase, Paul scoase un pliculeţ plin şi un altul gol, şifonat. Duse la nări pliculeţul gol, apoi ridică privirea, îngrozit, spre Rosemary.

— *Madre de Dios!* Acelaşi miros! Mercedes a avut dreptate. Acesta este praful. Tu, soţia mea, vrei să-mi grăbeşti moartea pentru a te bucura de averea mea cu un nou iubit?

— Paul, asta este o ticăloşie! Mercedes a pus

pliculeţele în caseta mea. Mă jur că nu ştiu nimic despre toată povestea aceasta. Te-aş fi lăsat cu atâta uşurinţă să cauţi în casetă dacă aş fi ştiut că sunt acolo?

Paul o privi din nou. Inima îi era sfâşiată de o durere cumplită. O iubise ca un nebun. Era pentru el o lovitură năucitoare să descopere că încercase să-l omoare. Pe de altă parte, ceea ce spunea, avea sens. N-ar fi trimis imediat după casetă dacă ar fi ştiut că pliculeţele erau acolo. Ce-nsemna toată povestea asta şi în cine să creadă? Cu o paloare cadaverică, slăbit, îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Nu ştiu ce să cred. Sunt total ameţit.

— Trebuie să mă crezi.

— *Pablo mio,* interveni Mercedes, ridicându-se. Te implor să n-o asculţi pe englezoaica aceasta mârşavă.

—Mă-ntreb cum de nu te temi să faci astfel de lucruri îngrozitoare, i se adresă Rosemary, gâfâind de indignare; tocmai tu, care spui că eşti credincioasă şi te închini zi şi noapte!

Mercedes se dădu puţin înapoi. Era de-acum mult prea implicată în această poveste şi nu mai exista cale de întoarcere.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti astfel. Tu eşti cea vinovată.

Plină de indignare, Rosemary se întoarse din nou spre
Paul. Nu avea de gând să se lase pradă acestor acuzaţii. Trebuia să lupte pentru onoarea ei, pentru dreptate şi pentru Paul, fiindcă îl iubea.

— Ascultă-mă, Paul! Dumnezeu îmi e martor; sunt complet nevinovată. Mercedes a pus aceste pliculeţe în caseta mea. Ea este răspunzătoare pentru totul. Ea a propus să bem vinul şi a ales paharul pentru tine. Cât despre vărul tău, bănuiesc că este complice cu Mercedes. Dacă ai face investigaţii, probabil că ai afla că s-a întâlnit cu el la intrarea în vilă, ieri. Nu l-am văzut de când ne-am despărţit în Granada. îţi spun că te iubesc şi că mi-aş da viaţa pentru tine. Nu suport să fiu acuzată că am un iubit sau că încerc să scap de tine. Consider că sunteţi toţi nebuni. Refuz să te părăsesc şi să-mi părăsesc căminul. Si, încă un lucru. Nu voi sta aici singură ca să mă torturaţi voi. Am trimis vorbă prietenei mele din Londra, domnişoara Bryant, să vină aici. Presupun, Paul, că în numele politeţei spaniole, nu vei refuza să o primeşti pe singura prietenă pe care-o am în această lume.

Paul, mirat de această izbucnire, o privea curios, chiar şi acum conştient de frumuseţea ei, pusă în evidenţă şi mai mult de focul din priviri.

— Nu-mi pasă ce faci, spuse el. Vreau doar să aflu

adevărul.

—Atunci acuză-i pe vărul tău şi pe Mercedes şi nu-mi mai arunca mie, soţia ta, insulte!

Apoi, ieşi din cameră.

Rămasă alături de Paul, Mercedes încercă în continuare să-l intrige împotriva soţiei lui, dar el aproape că nici n-o asculta. îl durea capul şi, cu fruntea scăldată în sudoare, stătea slăbit, cu faţa trasă, gândindu-se. încă avea în faţa ochilor imaginea soţiei lui, acuzându-i pe ei toţi. Curajul ei îl impresionase.

Te iubesc şi mi-aş da viaţa pentru tine; o singură dată îi mai spusese aceasta, atunci, în expresul de Madrid.

Să fie adevărat că Harry urzea împotriva lui... şi că Mercedes pusese în aplicare planul? Rose-Marie negase că Harry era iubitul ei. De asemenea, refuza să părăsească Vila Lucia. Totul era o enigmă şi-i era imposibil s-o dezlege.

Simţea că-i ard ochii. Era torturat de îndoieli, suspiciune şi totuşi, în adâncul sufletului, atât de îndrăgostit de soţia lui.

Mercedes îl privea cu ochii ei mari şi negri, bănuind ce se petrece în mintea lui. Conştientă că s-ar putea afla în pericol, începu un nou asalt pentru a-l influenţa împotriva lui Rosemary. Se aruncă în

genunchi lângă pat şi-i acoperi o mână cu sărutări.

— *Te quiero,* te iubesc, *Pablo mio,* şopti ea.El îşi retrase mâna, iritat.

— Lasă-mă, Mercedes. Te rog, lasă-mă. Nu mă simt bine.

— Pablo, alung-o pe această englezoaică mârşavă.

— Nu sunt sigur de vinovăţia ei. Şi în nici un caz nu voi lua nici o măsură atât timp cât sunt în pat. Lasă-mă, Mercedes. Refuz să mai discut despre Rose-Marie sau despre cele întâmplate până când nu voi ajunge la o concluzie.

Mercedes ridică din umeri şi ieşi din cameră. Era dezamăgită. Lucrurile nu merseseră chiar aşa cum sperase. Crezuse că Rosemary se va teme atât de mult de Paul şi de faptul că este în dizgraţie, încât va părăsi de bunăvoie
Malaga. Nu se aşteptase la o asemenea ripostă. Trebuia să ia legătura imediat cu vărul lui Paul şi să-i spună care era situaţia.

Rosemary stătea într-un şezlong pe verandă, la răcoare, cu ochii închişi, deschizându-i doar din când în când ca să privească munţii şi marea. îşi dorise atât de mult să vină în această ţară,dar de când venise, privise totul cu ochi înceţoşaţi de lacrimi. îşi amintea de vechea ei viaţă monotonă şi se-ntreba

dacă nu cumva era de preferat.

Acum nu se mai putea plânge de monotonie; trăia în plină melodrama' - o poveste aproape ireală, în care pasiunea, cruzimea, dragostea şi ura se împleteau într-o singură trăire. Si totuşi, ştia că n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la acest episod din viaţa ei, indiferent de cât de tragic avea să fie deznodământul. Chiar dacă va fi nevoită să părăsească Vila Lucia, sub acuzaţii grele, întotdeauna va păstra cu drag amintirea clipelor în care atinsese stelele, în braţele lui Paul.

Stia că Mercedes vrea s-o determine să plece, dar plecarea ei ar fi echivalat cu recunoaşterea vinovăţiei şi Dumnezeu îi era martor că n-avea nici o vină.

„Nu voi ceda în faţa lor”, îşi spuse ea. „îl voi face pe Paul să creadă din nou în mine.”

înainte de prânz, Carmenita veni alergând spre ea cu o telegramă: „Plec mâine spre Malaga.” Aşa cum se aşteptase, Ida era dispusă să renunţe la serviciu şi să rişte orice pentru a veni în ajutorul ei.

Lacrimile începură să-i curgă nestăvilite pe obraji.

Don Pablo refuză să mai lase pe cineva să intre în camera lui tot restul zile. Se simţea mai bine, dar era prost dispus. Vroia să gândească liniştit, fără să fie influenţat de nimeni.

Rosemary fu nevoită să-şi petreacă singură acele ore interminabile, ascunzându-şi nefericirea în faţa servitorilor; singurul ei punct de sprijin era gândul apropiatei sosiri a Idei. După prânz, trimise prin Pietro un bilet lui Paul:

„Sper că te simţi mai bine. Mă gândesc tot timpul la tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă bănui pe mine, pentru că faci astfel o cumplită greşeală. Nu te voi mai deranja dacă nu vrei să mă vezi, dar, te rog, cheamă-mă. Te iubesc.

Rose-Marie.”

Paul nu trimise nici un răspuns, ceea ce o făcea pe Rosemary să fie şi mai nefericită. O evită pe Mercedes cât putu; o îngrozea chiar simplul gând că ar trebui să-i vorbească.

în schimb, Mercedes se întâlni cu Harry Dyall în seara aceea, pe terasa cea mai joasă a grădinii vilei.

— Vezi tu, îi spuse ea, am realizat ceva până acum, dar mai avem multe de făcut. Nu l-am văzut pe Pablo decât de dimineaţă. Nu vrea să primească pe nimeni şi nu e total convins de vinovăţia soţiei sale.

— E un prost.

Harry era complet treaz. Avea o mulţime de datorii şi nu-i mai rămăseseră bani nici măcar pentru băutură. Fuma o ţigară ieftină şi nu-şi putea dezlipi privirea de la vilă.

Dumnezeule, cât îşi dorea proprietatea asta... si toată averea...

„Blestematul de Paul!” se gândi el. „De ce n-a murit? Dacă n-ar fi chemat doctorul atât de repede...”

— Şi acum a mai apărut un necaz, spuse Mercedes printre dinţi.

Scumpa ta Rose-Marie şi-a chemat prietena din Anglia - pe señora Bryant. Nu ştiu nici cine, nici cum e, dar ne va sta în cale.

— Fir-ar să fie! Ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— O urăsc atât de mult pe Rose-Marie, încât aş fi în stare de orice, numai s-o fac să plece din Spania.

— Iar eu, îl urăsc tot atât de mult pe dragul nostru Paul. Dar, pe de altă parte, îmi place Rose-Marie. Trebuie să putem face ceva. Mă voi gândi la un plan. Am mare nevoie de bani şi nu cred că vărul meu ar fi bucuros să mă vadă chiar acum.

— Paul mi-a dat nişte bani. îţi voi da şi ţie. îi voi trimite prin poştă la Valeta Palace diseară.

— Vai, señora, a trebuit să mă mut undeva mai

ieftin... am închiriat o cameră deasupra unei cafenele în Calle Larios...la două case de Clubul Spaniol; îl ştii? Trimite-mi nişte bani acolo şi îţi voi fi foarte recunoscător. Te poţi baza pe mine că voi face tot ce pot pentru binele amândurora.

Deodată, Mercedes întoarse capul şi ascultă cu atenţie.

— Sst! Cine este?

— Vine cineva.

Se auzea, într-adevăr, zgomot de paşi pe treptele de piatră albă care duceau spre terasă.

— Trebuie să plec. Nu vreau să fiu găsită discutând cu tine. îţi voi scrie diseară.

Mercedes îi atinse uşor braţul în semn de rămas bun, apoi dispăru printre palmieri, pe o alee care ducea la vilă prin altă parte decât pe scările de piatră.

Harry mai aprinse o ţigară şi rămase acolo, aşteptând. Era destul de nemulţumit de ceea ce făcea. în definitive, Paul era sânge din sângele lui. Din păcate, însă, el era într-o situaţie desperată şi, din moment ce nu putea obţine pe căi cinstite ceea ce dorea, trebuia să recurgă la înşelăciune.

O recunoscu pe Rosemary apropiindu-se. Tresări de plăcere; era mai mult decât se aşteptase. Era urmată de un câine mare de vânătoare.

Câinele simţi o prezenţă străină, îşi ridică botul să adulmece şi începu să mârâie.

— Ce e,Tito? întrebă Rosemary.

Câinele era preferatul ei şi nu se despărţea niciodată de ea. Făcu un salt înainte, lătrând furios.

— Ţine afurisitul ăsta de câine, Rosemary! spuse Harry, apărând din umbră.

Rosemary rămase nemişcată, trăsăturile feţei înăsprindu-se la vederea vărului lui Paul.

— Jos, Tito. Tito... vino aici imediat.

Câinele veni lângă ea, dând din coadă, dar continuând să-l mârâie pe Harry.

— Nu m-ai întâmpinat prea frumos, iubito, spuse Harry zâmbind ironic.

— Cred că n-am mai întâlnit niciodată pe cineva atât de neruşinat, răspunse Rosemary cu voce joasă, dar roşie de mânie.

— De ce-ar trebui să-mi fie ruşine dacă te ador?

Rosemary îşi scutură capul, indignată. Cum era posibil ca
o fiinţă atât de abjectă să fie văr primar cu Paul? Era un degenerat... un infam... şi totuşi,... figura lui atrăgătoare şi ţinuta impecabilă erau aparenţe suficient de înşelătoare.

Cine ar fi visat că era un personaj atât de josnic?

— Eşti tot atât de fericită ca atunci când ai fugit

cu mine?

— Mi-ai face o favoare dac-ai pleca imediat de-aici. Nu ai nici un drept să vii.

— De când nu mai am voie să vin în casa vărului meu?

— Paul nu are nici cea mai vagă idee despre ce fel de om eşti, dar sper să afle curând.

— Extrem de amabil din partea ta!

— Oricum, în calitate de stăpână a Vilei Lucia, îţi interzic să mai vii. Paul este prea bolnav acum ca să se ocupe el însuşi de tine.

— Devii din ce în ce mai arogantă şi trufaşă; s-ar spune că ţi-ai însuşit deja stilul spaniol.

— Pleacă.

— Pot să te-ntreb de când ţi-ai schimbat atitudinea? Erai foarte prietenoasă cu mine când am venit aici ultima oară. Mi-ai cerut ajutorul si eu ţi l-am dat. Nu eşti prea recunoscătoare.

—N-am pentru ce să-ţi fiu recunoscătoare. Când am acceptat ajutorul tău, nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum esti.

— Şi cum sunt, mă rog?

— Dumnezeu ştie. Nu-mi face plăcere să spun. Ştiu doar că-l trădezi pe Paul şi că o ajuţi pe Mercedes... şi că amândoi aţi încercat să-l *omorâţi* aseară.

Muşchii de pe faţa lui Harry s-au crispat. Şi-a lăsat în jos ochii uşor injectaţi, evitând privirea clară şi acuzatoare a lui Rosemary.

— Prostii nefondate

— Este ceea ce cred eu.

— Señora Cadozza mi-a spus altceva.

— Nu discut acest lucru cu tine. Nu poţi spune adevărul.

— Nu fi prostuţă. Nu am nici cea mai mică intenţie de a-mi ucide vărul. Devii melodramatică. Singura mea dorinţă este să am suficienţi bani pentru a duce o viaţă confortabilă. împreună cu tine.

— Cred sincer că eşti nebun.

— Poate că îţi vei schimba părerea despre mine când Paul te va da afară din această casă. Nu uita că poţi veni cu mine.

— N-aş veni nici dac-aş muri de foame. Ca pentru a-şi sublinia cuvintele, făcu un gest de dispreţ. Ii voi spune lui Paul că tu eşti cauza tuturor necazurilor noastre.

Harry o prinse de încheietura mâinii şi-o strânse dureros.

— Fii atentă ce spui.

— De ce? Te temi de mine? Işi trase mâna, eliberându-se. Te temi că Paul mă va crede?

Harry îşi desfăcu gulerul cămăşii, îşi şterse

transpiraţia de pe frunte, apoi o măsură cu privirea pe Rosemary, insultător.

—Voi aştepta. Nu cred că Paul te va crede. Il cunosc bine; e gelos şi îţi va fi foarte greu să-l faci să-şi recapete încrederea în tine.

— Pleacă, te rog.

— Nu cumva găseşti un cuvânt mai amabil pentru mine?

— Nu.

— Nici măcar o îmbrăţişare de rămas bun?

— Pleacă de-aici.

— Nu plec fără un sărut.

înainte ca ea să poată face o mişcare, o prinse şi o sărută pe gură.

Câinele păru să-şi dea seama că stăpâna lui se zbate, vrând să scape de acel străin, aşa că mârâi şi sări asupra lui Harry. în clipa următoare, acesta simţi o durere ascuţită în braţ şi-i dădu drumul lui Rosemary.

— Nenorocitul tău de câine m-a muşcat.

Rosemary se retrase, tremurând şi-şi şterse buzele cu batista din mătase.

— Sper din tot sufletul să te fi muşcat, bestie! Dacă mai vii vreodată, îl voi lăsa pe Tito să sară la gâtul tău.

Apoi se întoarse şi plecă.

Harry rămase înjurând. Când îşi scoase haina şi-şi ridică mâneca de la cămaşă, constată că rana sângera. îngrozit din cauza rabiei, deoarece cazurile erau destul de dese, Harry plecă în grabă spre Malaga unde, cu cât un medic îi va cauteriza rana mai repede, cu atât mai bine.

Rosemary se întoarse acasă, simţindu-se îngrozitor de singură şi deprimată. Dacă Paul ar primi-o. Dacă l-ar putea face să înţeleagă ce se petrece! Chiar înainte de cină, îi mai trimise un mesaj:

„Te rog, primeşte-mă pentru câteva minute. trebuie!”

„Prefer să nu te văd”, veni răspunsul.

Atunci, Rosemary hotărî să ia măsuri. îi dădu curaj chiar dragostea ei pentru Paul. Nu mai avea de gând să accepte să fie tratată aşa. să nu fie lăsată să intre în camera lui Paul, ca şi cum ar fi fost în dizgraţie. Se îmbrăcă pentru cină, apoi intră în dormitorul lui, fără să bată la uşă.

Era o încăpere mare, cu o atmosferă severă, mobilată în stil spaniol, cu mobilier vechi, cu covoare preţioase şi draperii moderne. Paul sta în pat şi scria.

Când uşa se deschise, îşi ridică privirea şi-şi văzu,

surprins, soţia. Pentru o clipă nu spuse nimic, privind-o supărat.

— Ţi-am spus că nu vreau să te văd, zise el în cele din urmă, pe un ton aspru.

— N-aveai nici un drept să-mi trimiţi un astfel de mesaj. Vreau să te văd şi, prin urmare, am venit.

Paul ridică o sprânceană, ironic. Avea personalitate şi învăţa să înfrunte viaţa, fata aceasta. Dar, de fapt, fusese întotdeauna curajoasă. surprinzător de curajoasă, având în vedere constituţia ei extrem de delicată. Cine nu o cunoştea, şi-o putea inchipui blândă, timidă, uşor de speriat. în realitate, era o fire pasională şi curajoasă. îl înfrunta acum cu acelaşi curaj cu care luase locul lui Mercedes în faţa altarului.

Era plăcut impresionat. Se gândise toată ziua la ea şi, cu fiecare clipă, devenea tot mai convins de nevinovăţia ei.

Dimpotrivă, privirea furioasă a lui Mercedes nu-i inspira încredere. Era o pisică blândă care avea gheare foarte ascuţite. Paul era pe punctul de a crede că ea se afla în spatele acelui plan atât de laş. Pe de altă parte, nu era pe deplin convins că Rose-Marie era nevinovată; încă nu vroia să-i cedeze.

— Te înjoseşti venind într-un loc în care nu eşti dorită.

Rosemary se înroşi dar rămase în continuare cu capul sus.

— Indiferent de ceea ce ai împotriva mea, nu cred că mă poţi acuza de aşa ceva. decât dacă intenţionezi să-mi aminteşti din nou de expresul de Madrid. aşa cum îţi place să faci.

Paul râse şi, punând deoparte stiloul, o examină cu un ochi critic.

Rosemary purta o rochie albă extrem de sobră, cu decolteu pătrat şi mâneci lungi, strâmte. La gât purta o singură cruce din diamante. Era palidă, cu ochii adumbriţi. Cu părul strâns într-un coc la ceafă, avea o figură extrem de mândră şi de o frumuseţe pură. Ar fi vrut să-i cadă la picioare şi să-i sărute gleznele, în adorare. Ştia că putea transforma albul de zăpadă în foc şi că, în braţele lui, acea figură de călugăriţă ar fi devenit o femeie pasională. Acum, că o văzuse, o dorea îngrozitor. I se părea că trecuseră ani de când îi atinsese buzele ultima oară.

— Te simţi mai bine?

— Da.

— Pot face ceva pentru tine?

— Ai făcut deja. Aproape că m-ai omorât.

Rosemary se crispă, dar continuă să-şi ţină capul semeţ.

— Ştii bine că nu-i adevărat. îţi repet că sunt

total nevinovată.

— Cred, începu Paul cu răceală, întorcându-şi privirea de la ea, ca şi cum ar fi vrut să scape de subjugarea farmecului ei, că mâine voi pleca de la Vila Lucia. Poţi rămâne aici cu vărul meu sau cu o duzină de alţi amanţi.

O privi muşcându-şi buza de jos, primind lovitura dureroasă pe care i-o pregătise el.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Şi, de ce. de ce o crezi pe Mercedes Cadozza şi nu pe mine?

— Nu cred pe nimeni. Vreau doar să scap de toată lumea.

— Credeam că ştii, cel puţin, ce înseamnă dreptatea.

— Şi sunt nedrept dacă plec şi-ţi las totul?

— Nu vreau să-mi laşi totul. Vreau doar să crezi în mine.

—De când această bruscă transformare? Ţi-ai petrecut atâtea luni spunându-mi că mă urăşti.

— Da - încuviinţă ea, împreunându-şi mâinile, ca pentru a-şi potoli bătăile inimii - dar ne-am înţeles că va fi pace între noi. Ţi-am spus că. mi-am dat seama că te iubesc.

— Şi am băut otravă, toastând pentru aceasta.

— Dumnezeule, ştii bine că nu eu ţi-am pus otrava în pahar, Paul. *Trebuie* să mă crezi. E un

complot. Vărul tău Harry este un ticălos. El îţi vrea banii, iar Mercedes te vrea pe tine. Amândoi încearcă să mă îndepărteze. Chiar nu vrei să crezi?

Paul scutură din cap, nervos. Era prins în capcana suspiciunii şi bănuielilor lui asupra ei.

— Sună plauzibil, dar pot fi doar simple cuvinte.

— Vei avea dovada, dacă aştepţi.

— Lasă-mă. Nu mă mai tortura cu asta acum.

Era încă prea slăbit pentru a suporta emoţii puternice.

Rosemary lupta însă pentru tot ce-i era drag. Aparenţa de trufie şi răceală se topi. îngenunche şi-şi lipi buzele de mâna lui.

Mercedes făcuse nu de mult acelaşi lucru şi gestul îl iritase. Dar, atingerea ca de catifea a buzelor lui Rosemary de degetele lui era o invitaţie căreia cu greu îi rezista. Şi, în plus, era ceva atât de neobişnuit să vadă acel cap frumos plecat. admiţându-şi supunerea totală în faţa lui.

— Paul, spune-mi că mă crezi. Nu mă alunga. Te iubesc atât de mult. Dacă mi-ai da măcar o şansă.

Tăcu, înecându-se în lacrimi şi-l privi. Don Pablo privi acei ochi cu reflexe aurii simţind că se pierde în infinitul lor. *Madre de Dios,* era singura femeie de pe pământ care-l putea face să se simtă aşa! Aproape că-i era ruşine de slăbiciunea lui. O dorea şi totuşi nu

suporta ca raţiunea să-i fie condusă de sentimente. îşi trase mâna brutal.

— Nu pot gândi. nu pot respira, mă sufoc.

— Ti-ar face bine să ieşi puţin. Doctorul te-a sfătuit să ieşi la aer curat. Pot să rog să mi se pregătească maşina - cea mică, pe care o pot conduce? Este o noapte minunată. Nu e vânt deloc. Lasă-mă să te duc până la munţi. Acolo vom putea discuta în linişte.

Copleşit de personalitatea ei, se simţea ca o bucată de ceară în mâinile ei fragile. Şi el vroia să fugă. împreună cu ea. departe de casă, de Mercedes, de lume. Nu-şi dorea decât să fie singur cu Rose-Marie, undeva unde să poată asculta şi crede. îşi simţea trupul clocotind de viaţă şi de energie.

—Bine, voi merge. Sună-l pe Pietro. roagă să ţi se pregătească maşina.

Speranţa îi dădu aripi lui Rosemary. îl chemă pe Pietro, apoi îmbrăcă o haină de blană de nurcă şi merse să-l aştepte pe Paul în maşină.

— Hai, vino. Vom discuta şi ne vom înţelege, Pablo mio.

— Dac-aş putea să te cred, spuse el urcând în maşină. Dac-aş putea să înţeleg.

Mercedes ieşi din casă şi alergă spre maşină. Văzuse totul şi fierbea de furie şi deznădejde. Trebuia

să joace ultima carte aşa cum îi sugerase Harry Dyall. îi dădu lui Paul o scrisoare. Plicul era timbrat şi adresat Donei Rosemary; era deschis, ca şi cum ar fi fost citit.

—Lui Rosemary tocmai i-a căzut asta din geantă, se adresă ea dulce lui Paul.

— Ce e, Paul? întrebă Rosemary.

— Ceva ce ţi-a căzut. Puse plicul în buzunar, fără să se uite la el. Porneşte. repede. pentru numele lui Dumnezeu, să fugim de-aici cât suntem în această dispoziţie.

Rosemary nu bănuia nimic. Probabil că scrisoarea era una mai veche de la Ida. Oricum, n-o interesa. Nu-şi dorea acum decât să ajungă cu Paul cât mai repede pe munte, unde, sub lumina stelelor, să facă tot ce-i sta în putinţă pentru a-l recâştiga. Ştia să fie posesivă şi să lupte pentru dragostea ei, cu toată puterea instinctelor ei primare.

Maşina urca tot mai sus pe şoseaua şerpuitoare. Rosemary simţea trupul lui Paul vibrând în acelaşi ritm cu al ei.

„Este al meu, numai al meu”, se gândi ea fericită. „Trebuie să mă iubească şi să creadă în mine din nou.”

După ce au urcat cam trei sute de metri, Rosemary opri. Rămaseră în continuare unul lângă

celălalt, fără să se atingă.

Rosemary îşi scoase haina şi-şi ridică mâinile deasupra capului.

—Ah, Paul, şopti ea, suntem singuri aici, departe de toată lumea.

— Dac-aş putea crede!

— Poţi, dacă încerci.

— Nu ştiu. Toate aceste lucruri îngrozitoare.

— Care n-au nici o legătură cu mine. Se întoarse repede şi se aruncă în braţele lui. Paul, dragul meu, *trebuie* să crezi în mine. îţi spun că Mercedes este răspunzătoare pentru tot ce s-a întâmplat. Mercedes şi Harry Dyall. Te iubesc, Paul. Te rog, ascultă-mă *pe mine,* nu pe ei. Să plecăm din Spania, să fugim de toţi şi să începem o viaţă nouă, doar tu şi cu mine. Nu te vreau decât pe tine.

După câteva clipe de îndoială, Paul o luă în braţe.

—Vreau să te iubesc din nou. Eşti singura femeie din viaţa mea.

— Sărută-mă. Nu a existat niciodată vreum alt bărbat în viaţa mea în afară de tine.

Buzele lor se întâlniră într-un sărut lung.

— Rose-Marie, soţia mea, dragostea mea. Te iubesc. *Te quiero - Siempre*... întotdeauna.

— Să stăm aici, sub stele.

— Nu te voi mai părăsi niciodată.

— Spune-mi că ai încredere în mine.

—Am; da, am încredere în tine. Cum ai putea fremăta aşa la sărutările mele dac-ai iubi alt bărbat? Ce frumoasă eşti!

Scrisoarea dată de Mercedes alunecă din buzunarul hainei lui în braţe la Rosemary şi rămase acolo ca un şarpe alb care aştepta să se strecoare în Grădina Paradisului.

— Paul, şopti ea.

Paul însă privea lung scrisoarea. Recunoscuse scrisul lui Harry. Aşadar, vărul lui i-o trimisese lui Rosemary. încet, o ridică şi i-o dădu ei.

— Scrisoarea aceasta. spuse el cu o voce ciudată. Vrei să mi-o citeşti şi mie. Ce are să-ţi spună vărul meu?

Rosemary ridică scrisoarea şi o întoarse încet pe o parte şi pe cealaltă, încruntându-se. Apoi, îl privi mirată.

— Scrisoarea? Nu ştiu ce-i cu ea. Mercedes ţi-a dat-o chiar înainte să plecăm, nu-i aşa?

— Da. A spus că ţi-a căzut ţie.

— Da? Spuse Rosemary zâmbind. Atunci, nu-mi pot imagina ce este.

— îţi este adresată ţie şi plicul a fost deschis.

— Dar nu de mine.

Suspiciunea se strecură din nou în inima lui Paul.

Buzele lui, până atunci pline de pasiune, se strânseră într-o linie îngustă în care se concentra cruzimea.

— Rose-Marie, scrisoarea aceasta este de la vărul meu Harry. De ce îţi scrie?

— Nu ştiu, sincer. Paul, dragul meu, de ce să lăsăm această scrisoare să strice totul? Eram atât de fericiţi cu câteva clipe înainte şi.

— Pot să văd scrisoarea? întrebă el cu voce dură, ca o lovitură de bici.

Rosemary ezită; începuse să simtă pericolul. Trebuia să fie iarăşi cine ştie ce joc murdar în spatele căruia se afla iar Mercedes cu lăcomia, gelozia, ura ei. îşi ridică bărbia, semeaţă.

— Forte bine, Paul. Iată scrisoarea. îţi dau cuvântul meu că nu ştiu ce conţine.

Paul luă plicul şi scoase o foaie subţire de hârtie. Nu dură decât câteva secunde ca să citească:

„Rose-Marie a mea” simplul apelativ îl făcea să scrâşnească dinţii de furie - „cât timp vom mai putea suporta această poziţie intolerabilă? Când vei veni la mine? Ai spus atât de des că mă iubeşti, că-l urăşti şi te temi de Paul. Nu-ţi fie teamă. Părăseşte-l şi vino cu mine în Anglia. Planurile noastre au eşuat, dar. până la urmă vom reuşi. Nu trăiesc decât cu speranţa de a te ţine din nou în braţe şi a simţi buzele tale minunate. înnebunitoare, sărutându-mă ca ultima

dată când ne-am întâlnit. îţi sărut urmele paşilor. Iubitul tău, Harry."

Paul tremura din toate încheieturile şi ochii lui aruncau fulgere de mânie.

— Se pare că nu ştii nimic. Dumnezeule, aşa se pare. Tu.

Se întrerupse, ca şi cum nu putea găsi cuvintele potrivite
pentru a-şi exprima dezgustul şi indignarea.

Rosemary privi lung scrisoarea, apoi o citi repede, reuşind să pătrundă înţelesul acelor cuvinte incriminatoare. Sigur că era vorba despre o nouă urzeală diabolică a lui Harry şi a lui Mercedes. Sângele începu să-i clocotească de mânie.

— Paul, este pentru prima dată când văd această scrisoare. Altcineva a deschis-o. Cu siguranţă, Mercedes. Harry trebuie s-o fi scris şi apoi i-a dat-o ei. Este un complot mârşav. Nu-ţi dai seama? Nu înţelegi?

Paul ridică o mână, încă tremurând.

— Nu, nu pot spune că înţeleg. Vărul meu chiar *este* iubitul tău. Am bănuit şi înainte... când ai plecat cu el. Mercedes mi-a spus că v-a văzut de multe ori împreună. îţi spune Rose-Marie. Credeam că numai eu îţi spun aşa. Ştie că mă urăşti şi te temi de mine... şi lasă să se înţeleagă foarte clar că tu împreună cu el aţi pus la cale să vă debarasaţi de mine cu două

seri în urmă. Dumnezeule, ce înfiorător! Şi ai mai îndrăznit să mă săruţi şi să-mi zâmbeşti.

— încetează! Este o cumplită nedreptate. Scrisoarea aceasta a fost scrisă special ca să mă incrimineze. Paul, nu fi atât de orb! Chiar nu-ţi dai seama că aceştia doi vor să ne despartă?

Paul îi dădu mâna la o parte, în ghearele unei gelozii iraţionale, primitive. O privi îngrozit, spunându-şi furios că este ultima oară când va mai avea încredere în ea sau în vreo altă femeie.

— Du-te la Harry al tău! Du-te la el. M-aţi fi omorât, dacă aţi fi putut. Du-te la el şi bucuraţi-vă amândoi de fapta voastră. Ah, Dumnezeule!

Se simţi brusc foarte slăbit şi corpul i se acoperi de transpiraţie. încă nu era complet refăcut pentru a rezista unei asemenea emoţii. Nu-şi mai putea ţine capul drept şi se rezemă de spătarul banchetei.

— Paul! Paul! strigă Rosemary înspăimântată, prinzându-l de mâini.

Paul încercă să vorbească, să-i dea mâinile la o parte, apoi leşină. Degeaba îl strigă Rosemary înnebunită şi încercă să-i încălzească mâinile. Nimic nu-l putu readuce în simţiri.

Porni motorul şi coborî la vilă. Când ajunse, sări din maşină, urcă în fugă scările şi intră în casă unde strigând servitorii, desperată.

— Stăpânul vostru este în maşină; a leşinat.

Duceţi-l la el în cameră şi chemaţi imediat doctorul.

Cei doi servitori se înclinară şi se grăbiră să-i execute ordinele.

Rosemary rămase acolo, privind faţa palidă a soţului său, în timp ce-l transportau spre dormitorul lui, înspăimântată la gândul ca nu cumva aceasta să fi fost lovitura de graţie pentru el.

Pentru că, dacă avea să fie aşa, atunci prefera să moară şi ea împreună cu el.

Se uită la ceas şi văzu cât e de târziu. însemna că ea şi Paul petrecuseră câteva ore pe munte.

Mercedes coborî scările în fugă.

— Aşadar, ai mai atentat încă o dată la viaţa lui Pablo? Numai că, de data aceasta, dacă moare, poliţia va afla...

— încetează! Mă-ntreb cum de nu te trăsneşte Dumnezeu când spui aceste minciuni îngrozitoare. Scrisoarea aceea abominabilă pe care i-ai dat-o... asta l-a adus într-o asemenea stare.

Mercedes îşi plecă privirea, dar reuşi să râdă.

— N-am de gând s-ascult aberaţiile tale. Ar trebui să-ţi faci bagajele şi să pleci... să te întorci de unde ai venit. Nu ai nici un drept să stai în casa aceasta.

Rosemary o străfulgeră cu privirea, apoi îi întoarse spatele şi urcă în camera lui Paul.

Paul sta rezemat de perne. Pietro îi tampona

fruntea cu apă de colonie. Rosemary observă, spre marea ei uşurare, că Paul îşi revenise, deşi era de o paloare cadaverică. Când o văzu, tresări şi, împingând valetul, i se adresă pe un ton violent:

— Pleacă din camera mea!

— Paul, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă... calmează-te...

— Pleacă şi din camera mea şi din Vila Lucia. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Paul, de ce nu vrei să mă asculţi? Jur pe tot ce am mai scump că este un complot împotriva mea.

— Nu te cred. Du-te la Harry. *Pleacă,* ţi-am spus!

Rosemary se aruncă în genunchi lângă el.

— Paul, îmi zdrobeşti inima. Chiar nu poţi să mă crezi?

— Nu. Am terminat definitiv cu tine. Nu vreau să te mai văd niciodată. Du-te cu Harry şi voi divorţa de tine; te voi elibera.

Tăcere. Inima lui Rosemary părea să se fi oprit. îl privi lung, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Apoi se ridică încet.

— Nu vrei să-mi mai acorzi o şansă să-ţi dovedesc nevinovăţia mea?

— Nu poţi. Cum ai putea? Este clar că eşti vinovată.

— Da, ştiu că aparenţele aşa arată. Totuşi, dacă

m-ai iubi...

— Te-am iubit! Te-am adorat. întotdeauna mi-am dorit să fii soţia mea, mama copiilor mei... dar m-ai trădat, din prima până în ultima clipă, de când ai luat locul bietei Mercedes în faţa altarului, până în seara aceasta... când mi-ai distrus până şi ultima fărâmă de încredere.

Din nou tăcere. Rosemary se simţi atât de desperată, încât rămase nemişcată lângă el, privindu-l. Era într-adevăr sfârşitul. Luptase din greu pentru dragostea lui Paul şi pentru drepturile ei. Refuzase să se dea bătută în faţa lui Harry, a lui Mercedes şi chiar a lui Paul. Acum, speranţa murise. Nu mai avea putere să lupte. Până la urmă, fusese învinsă.

— Aşadar, chiar crezi tot ce se poate mai rău şi mai urât despre mine? Foarte bine, Paul. Acum chiar s-a terminat totul. Voi pleca. La revedere.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Picioarele parcă-i erau de plumb. Paul o urmări cu o privire neliniştită.

— De ce nu recunoşti ce-ai făcut, înainte să pleci? Te vei întâlni acum cu Harry, desigur.

Rosemary îl privi cu ochi plini de reproş şi durere, a căror expresie avea să-l obsedeze pe Paul ore şi chiar zile întregi.

— Nu, Paul. Nu plec cu Harry. Harry şi Mercedes

au pus la cale acest plan îngrozitor. Mă voi întoarce în Anglia. Poţi divorţa de mine dacă vrei, deşi să ştii că nu ţi-am fost necredincioasă nici măcar o clipă. Nu voi recunoaşte nimic, pentru că n-am făcut nimic. Sunt complet nevinovată. La revedere.

Rămas singur, Paul rezistă cu greu impulsului s-o cheme înapoi. Să n-o mai vadă niciodată, pe Rose-Marie, frumoasa lui soţie, era într-adevăr ceva cumplit! Şi susţinea în continuare că e nevinovată. Dumnezeule, de ce nu putea afla adevărul?

Dar ea plecase şi el n-o chemă.

Ca o umbră întunecată, Mercedes se strecură în camera lui şi veni lângă pat, privindu-l cu ochi plini de pasiune.

— Pablo mio, te simţi mai bine?

— Da, răspunse el plictisit şi trist.

— Acum ar trebui să fii mai liniştit; femeia aceasta mârşavă îşi face bagajul şi se pregăteşte să părăsească vila.

— Nu-mi vorbi despre ea, Mercedes.

Mercedes se aplecă asupra lui, ascunzându-şi un zâmbet triumfător, şi-l sărută plină de îndrăzneală, pe frunte.

— Acum eşti în siguranţă... alături de cea care te iubeşte cu adevărat, *querido mio.*

— Lasă-mă, te rog, spuse el crispându-se şi

făcându-i semn să se îndepărteze.

— Trebuie s-o uiţi, Pablo.

— S-o uit? Acest lucru nu va fi cu putinţă, draga mea.

— Nu merită să te mai gândeşti la ea. Şi vărul tău e un ticălos. Este aici, afară; o aşteaptă ca să plece împreună la Roma.

— Dumnezeule, de ce mă torturezi?... Lasă-mă singur! spuse el scrâşnind din dinţi şi îngropându-şi faţa în pernă.

Mercedes nu reuşi să-l facă să mai rostească vreun cuvânt, dar părăsi încăperea convinsă că înfrângerea lui Rosemary era definitivă.

Capitolul 1

In dormitorul ei luxos, Rosemary îşi făcea bagajul, cu mişcări automate. Acesta era sfârşitul ei ca Rose-Marie, soţia lui Don Pablo; sfârşitul fericirii ei. Ultima lovitură din partea lui Harry Dyall şi a lui Mercedes îşi atinsese ţinta din plin. Acum nu mai putea spera că Paul va mai crede în ea. In plus, era atât de obosită de toată această poveste, încât aproape că-i părea bine că se termina.

Cu gesturi mecanice, îşi pregătea hainele: doar câteva, cele mai simple. Desigur, va lăsa rochiile scumpe şi elegante şi toate bijuteriile familiei Iballo. Era atât de epuizată fizic şi psihic, încât nu se putea gândi clar ce va face. Dar, oricum, se hotărâse să părăsească Vila Lucia. Nu va mai încerca niciodată să-l convingă pe Paul că are dreptate.

Apoi, îşi aminti brusc că trebuia să vină Ida. Era prea târziu ca s-o oprească. Serviciul telegrafic între Spania şi Anglia nu funcţiona bine şi chiar dacă ar fi încercat să trimită o telegramă a doua zi la prima oră, tot n-ar fi ajuns în douăzeci si patru de ore, adică în timp util ca s-o oprească pe Ida.

Rosemary se aşeză pe marginea patului, cu un teanc de ciorapi în braţe, privind în gol, dezolată. Ce situaţie fără ieşire! Nu mai vroia să rămână acolo, nu mai suporta nici gândul că ar putea rămâne, şi totuşi

n-avea alternativă până la sosirea Idei. Va trebui să-i explice întreaga poveste, după care se vor întoarce împreună în Anglia. Acum, că era ceva mai calmă, îşi dădea seama perfect de greutăţile pe care le avea de înfruntat. Era în primul rând problema banilor. Nu avea absolut nimic al ei; va fi nevoită să-i ceară lui Paul bani pentru drum: nu numai pentru biletul ei, ci şi pentru al Idei. In plus, Ida îşi pierduse slujba din cauza ei. Ce perspectivă sumbră! Cum vor ajunge la Londra, va trebui să-şi caute amândouă serviciu, pentru că nu putea spera ca măcar una din ele să se poată angaja din nou la „Tring şi Fiii", unde lucraseră.

Rosemary îşi acoperi faţa cu palmele. Nu mai putea îndura această zbatere. Işi dădu seama, pe jumătate ruşinată, că se obişnuise cu viaţa pe care o ducea aici. Nu numai că-l pierdea pe Paul pe care-l iubea cu desperare, dar faptul că va înceta să mai fie Doña Rosemary Iballo şi va redeveni Rosemary Wallace, dactilografa, nu avea să fie deloc uşor.

Privi patul mare cu lenjerie de satin pe care era brodat însemnul familiei Iballo şi pernele pe care părul lui negru mătăsos se răsfirase de atâtea ori. Copleşită de amintiri, se aruncă pe pat, izbucnind într-un hohot de plâns.

—Ah, Dumnezeule! Ce nedreptate! Paul, te-am iubit atât de mult!

A fost o noapte de cumplită deznădejde. Când Carmenita veni dimineaţa cu tava cu micul dejun, Rosemary încă mai zăcea pe pat, îmbrăcată, aşa cum se trântise în acel moment de durere şi desperare.

Camerista, care se ataşase foarte mult de tânăra ei stăpână, fu de-a dreptul şocată.

— *Doña mia* sunteţi bolnavă? Să chem doctorul?

— Nu mă simt prea bine, răspunse Rosemary, cu ochii stinşi. Simt că-mi arde capul.

— Vai de mine! Aveţi temperatură! Voi chema doctorul.

Rosemary refuză. Avea, probabil, un acces de febră, dar
ştia că boala ei nu era fizică; sufletul îi era bolnav. Era epuizată, incapabilă să gândească sau să acţioneze. Prăbuşirea tuturor speranţelor ei în legătură cu Paul fusese o lovitură mult prea dură pentru ea.

După o jumătate de oră, era în pat, cu temperatură mare. Ii era prea rău ca să-i mai pese ce făcea sau ce gândea Paul. Dar reuşi totuşi să-şi deschidă ochii şi să-i scrie un mesaj pe care i-l trimise prin cameristă. Ii spunea că e bolnavă în pat şi că mâine seară trebuia să sosească prietena ei şi apoi vor pleca amândouă în Anglia.

Paul insistase să se ridice din pat, deşi nu se simţea nici el foarte bine. Primi biletul în timp ce

stătea pe un fotoliu pe verandă, privind trist grădina. în starea în care se afla, nici lui nu-i păsa prea mult de ceea ce se petrecea în jurul lui. Nu dorea decât ca acea poveste oribilă să se sfârşească mai repede. Luase drept bun ceea ce-i spusese Mercedes, şi anume că Rosemary se pregătea să plece imediat. cu Harry. Citi biletul, ridică din umeri şi i-l dădu lui Mercedes care se afla lângă el, nemailăsându-l singur nici o clipă.

— Doamna nu se grăbeşte să părăsească această casă confortabilă, spuse ea ridicând din umeri, la fel ca Paul.

— Las-o să stea, răspunse Paul indiferent. Nu mai înseamnă nimic pentru mine. Aştept să mă fac bine şi să plec la Biarritz. încă o lovitură ca asta îmi va fi fatală.

— Şi ce se va întâmpla cu mine?

Paul ridică din nou din umeri. în ciuda privirii atât de sugestive a lui Mercedes, simţea că nimeni şi nimic nu-l mai pot face să simtă ceva. I se făcu totuşi oarecum milă de ea.

— Nu te teme. îţi voi asigura existenţa.

Mercedes nu mai spuse nimic, dar răspunsul lui n-o mulţumea deloc. Nu doar atât aştepta de la el. Se hotărâse deja să-l însoţească la Biarritz.

Reuşi, mai târziu în cursul zilei, să ia legătura cu Harry. Sub pretextul că vrea să meargă la cumpărături în Malaga, luă maşina lui Paul şi se-ntâlni cu Harry la Clubul Spaniol.

— Scrisoarea a fost un succes absolut, îl felicită ea. Dar încă nu s-a terminat. Rosemary e bolnavă şi nu poate pleca încă, iar această prietenă a ei trebuie să sosească. Sincer, mă tem.

—Individa asta, Bryant, nu poate face nimic, se arăta Harry optimist. Nu-ţi face griji. Rosemary este atât de compromisă, încât nimic n-o mai poate salva. Şi, la o nevoie, poate fi încă şi mai mult compromisă, nu-i aşa?

Când Mercedes se înapoie la vilă, era aproape tot atât de optimistă ca şi Harry şi extrem de bine dispusă. Din păcate, Don Pablo era într-o stare de spirit sumbră şi refuză categoric să discute despre soţia lui. în privinţa lui Harry, nu avea de spus decât un singur lucru: scrisese avocaţilor săi şi le dăduse instrucţiuni ca Harry Dyall să fie dezmoştenit.

Mercedes nu se arăta dornică de a-i da lui Harry această veste, pentru că putea avea un efect devastator asupra lui. Ar fi fost în stare să vină aici, să facă scandal şi s-o implice şi pe ea.

Don Pablo aştepta să se restabilească, iar Rosemary, închisă în camera ei, era îngrijită de Carmenita - singura persoană din Vila Lucia căreia părea să-i pese dacă ea trăieşte sau nu. Aşadar, Rosemary îşi puse toată speranţa în venirea Idei.

Veni, în sfârşit, după-amiaza când aceasta îşi făcu apariţia, în mod spectaculos, la vilă, după cum

Rosemary putu vedea de la fereastra camerei ei. Ida stătea pe bancheta din spate a unui taxi, cu câteva pachete şi o geantă de voiaj strânse la piept şi ţinându-şi picioarele pe valiză; apoi, între ea şi şofer începu o ceartă violentă în care nici unul din ei doi nu înţelegea ce spunea celălalt. Ida, roşie la faţă din cauza indignării şi a căldurii, pronunţa clar cuvântul „hoţ". Chiar aşa trista cum era, Rosemary nu se putu împiedica să nu zâmbească.

După cum Ida povestise mai târziu, când spaniolul cel zâmbitor îi luase bagajele la gară, fusese convinsă că nimerise printre tâlhari şi că ţara era chiar mai barbară decât crezuse.

Când Ida coborî din taxi, şoferul ceru banii. Alte ţipete urmară. De la fereastră, Rosemary îi strigă să urce imediat pentru că va trimite ea camerista să achite suma datorată.

în holul vilei, Ida se ciocni de Paul. Acesta se retrase, scuzându-se şi rămase s-o privească, uluit. îi displăceau femeile urâte şi prost îmbrăcate şi aceasta era categoric, cea mai urâtă şi prost îmbrăcată femeie care intrase vreodată în casa lui. îi privea îngrozit pălăria, părul dezordonat, faţa roşie, rochia şifonată, pantofii ieftini.

— Dumnezeule, cine eşti?

—Slavă Domnului că vorbeşti englezeşte! De două zile nu aud decât ţipetele acestor spanioli

barbari şi m-am săturat! Credeam că nu voi mai scăpa cu viaţă când am traversat Madridul! Nimeni nu-nţelegea nici un cuvânt din ceea ce spuneam. Ce ţară!

Paul, căruia nu-i lipsea simţul umorului, zâmbi. Ce creatură ciudată! Nu putea fi numită femeie, ci doar o curiozitate.

— îmi pare rău că ţara mea ţi se pare atât de primitivă.

— Ţara *ta* ! Eşti spaniol?

— Da.

— Atunci, mă mir că nu scuipi la picioarele mele. Am văzut atâtea astfel de scene, cât să-mi ajungă toată viaţa.

Paul zâmbi din nou, văzându-i grimasa.

— Sunt si oameni civilizaţi în această ţară.

— Nu cumva eşti. da. cred că eşti soţul lui Rosemary, nu-i aşa?

Zâmbetul îngheţă pe buzele lui Paul. Se înclină şi bătu din călcâie.

— Sunt Don Pablo.

— Eu sunt prietena lui Romie, domnişoara Bryant, spuse Ida radiind de bucurie şi întinzând mâna.

Paul nu întinse mâna, ci doar se înclină încă o dată.

—îmi pare bine, spuse el pe un ton glacial, apoi se

întoarse şi plecă, lăsând-o acolo.

„N-a fost prea amabil din partea lui," se gândi Ida. „Ţara asta e plină de nebuni. Dacă nu scuipă, atunci trebuie să fie nepoliticoşi altfel. Slavă Domnului că sunt englezoaică."

— Rosemary! Strigă ea.

— Urcă!

Ce casă! Ca un muzeu. Frumoasă, dar mult prea ostentativ de opulentă. Ar fi preferat s-o ştie pe Rosemary într-o casă frumoasă englezească tradiţională.

Când intră în camera lui Rosemary, nu mai văzu nimic altceva decât figura dragă a acesteia. Dar plăcerea revederii se transformă repede în mirare şi mâhnire: Rosemary plângea în hohote, îmbrăţişând-o şi nu arăta deloc a fi soţia fericită pe care o descria în scrisorile ei.

— Doamne, copila mea dragă! Ce s-a întâmplat? După cum văd, ceva îngrozitor. Arăţi de parcă ai fi trăit într-un iad.

— Cred că ăsta este cuvântul cel mai potrivit.

— Povesteşte-mi totul. Bine că sunt aici. Ştiam eu că nu mă înşel când spuneam că vei regreta c-ai venit aici şi te-ai căsătorit cu unul din aceşti sălbatici.

— Nu este din cauza celui cu care m-am căsătorit şi ţara nu are nici o legătură cu cele întâmplate. Necazurile sunt cauzate de o spaniolă nebună şi. de un englez. Este o poveste lungă. Dar, mai întâi,

spală-te, schimbă-te şi-ţi voi aduce să mănânci ceva.

— Nu vreau decât un pahar cu limonadă.

—Nu preferi un ceai? Am învăţat-o pe cameristă cum să-l facă.

— Asta ar fi dumnezeiesc! spuse Ida ca şi cum ar fi plecat din Anglia de doi ani, nu de două zile. M-am întâlnit cu soţul tău. Nu pot spune c-a fost încântat să mă vadă.

— Nu, nu cred.

— Bine, dar credeam că vă adoraţi!

— Ah, Ida, l-am adorat! Şi încă îl mai ador. Cred că totul ar fi fost perfect dacă femeia aceasta n-ar fi venit în casa noastră. Sigur, am şi eu partea mea de vină. Dar, vei putea judeca singură după ce vei auzi totul.

Ida ascultă uluită fantastica poveste, din ce în ce mai indignată.

— De ce naiba nu te-ai întors acasă?

— Pentru că-l iubeam.

— Asta n-o mai înţeleg. Dacă un bărbat s-ar purta aşa cu mine, aş rupe umbrela lovindu-l.

— Il iubesc Ida. {tiu că nu înţelegi, dar îl voi iubi mereu. Acum însă, nu mai e nimic de făcut decât să mă iei înapoi acasă, unde voi încerca să-l uit.

— Nu! N-am de gând să te iau acasă, cel puţin până nu spun ce-am de spus acestor doi ticăloşi. Nu admit să ţi se frângă inima şi să ţi se distrugă viaţa, dacă pot să fac ceva să te ajut.

— Acum nu se mai poate face nimic. Nici nu-ţi închipui cât de mult am încercat.

— Da, şi arăţi pe jumătate moartă. Dar acum, Ida e aici.

— Paul nici nu va vrea să te asculte.

— Vei vedea că mă va asculta.

— Nici nu încerca măcar! Să plecăm acasă!

— Dacă-l iubeşti, trebuie să facă pentru tine ceva!

— E prea târziu. mult prea târziu.

In seara aceea, Ida cină cu Rosemary, în camera acesteia, apoi, la insistenţele Idei, Rosemary acceptă să se culce.

Mai târziu, însă, Ida se hotărî să coboare şi să discute cu soţul bietei Rosemary. Aşadar, îmbrăcată cu singura ei rochie de seară, cu capul semeţ, se pregăti să-l înfrunte.

Când termină de coborât treptele de marmură, o fată tocmai ieşea din bibliotecă. Era o tânără blondă, frumoasă, îmbrăcată în negru, cu un trandafir alb prins după ureche, în stil spaniol.

— Hei, spuse ea, închizându-şi pe jumătate un ochi. Te cheamă Mercedes?

Mercedes se opri şi o privi mirată. Dumnezeule, ce arătare! Asta era señorita din Anglia, prietena lui Rosemary!

— Da, răspunse ea, într-o engleză stricată.

— Atunci, ai s-asculţi ce cred eu despre tine.

Şi, timp de cinci minute, spuse pe nerăsuflate, care era părerea ei. Chiar dacă Mercedes nu înţelese multe din injuriile care-i erau adresate, Ida făcu astfel încât câteva să-i fie foarte clare, la fel ca şi acuzaţia de a se afla în spatele întregului complot.

Când Ida tăcu o clipă ca să respire, Mercedes spuse ceva tot atât de pasional în spaniolă, apoi pocni din degete şi încercă să treacă mai departe.

— încă nu! Spuse Ida, barându-i drumul. Nu vei trece de mine până nu promiţi să-i laşi pe Rosemary şi pe soţul ei în pace şi să părăseşti această casă.

—Cum îndrăzneşti, bătrână urâtă ce eşti! Se întoarse, încercând s-o ia pe altă parte.

Atunci, Ida o prinse de umăr cu mâna ei mare, osoasă.

—*Dios,* cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine! Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a-mi promite.

— Ola! Pablo! Pablo! începu ea să strige, brusc cuprinsă de panică.

Paul auzi strigătul şi ieşi din bibliotecă, unde încerca să se concentreze asupra corespondenţei.

— Ce naiba se-ntâmplă?

—Aceasta este prietena încântătoarei tale soţii şi e nebună. încearcă să mă agreseze.

înainte ca Paul să poată răspundă, Ida îi dădu drumul lui Mercedes şi înaintă la fel de curajoasă spre el, privind dispreţuitoare la ţinuta lui impecabilă.

— Scuză-mă, Don Pablo, dar n-am de gând să-nghit prostiile pe care tu şi fata asta le spuneţi. Auzi! O agresez! Voi amândoi aţi agresat-o pe prietena mea până a cedat nervos. Acum, cât sunt eu aici, încetaţi! Domnule Don Pablo, faci cea mai mare greşeală din viaţa ta şi ai s-asculţi până la capăt ce am de spus.

— E nebună! murmură Mercedes.

Paul ridică ironic o sprânceană şi abordă acel zâmbet pe care Rosemary l-ar fi recunoscut ca pe un avertisment.

— Aşa că, ascultă ce am să-ţi spun, băiete!

Probabil că nimeni nu i se adresase vreodată aşa lui Paul, ceea ce-l făcu să izbucnească în râs.

— Mi se pare amuzant! exclamă el.

— Mie, nu, spuse Mercedes.

— Tu, taci! Ai produs deja destulă suferinţă amestecându-te. Lasă-mă să spun ce-am de spus.

— Nu prea cred că ai ceva de câştigat, domnişoară Bryant.

— Oricum, mă vei asculta.

— Oare?

— Da. Şi nu te voi lăsa până când nu vei auzi ce am de spus.

—Atunci, să intrăm în bibliotecă şi să terminăm mai repede. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu lăsat în pace.

— N-o asculta, Pablo!

—Dacă te iei după reptila asta, nu vei avea linişte niciodată. Te rog să mă scuzi că-ţi spun asta, domnule Don Pablo, dar eşti un mare prost dacă te laşi convins de această brută mică în loc să crezi în ceea ce-ţi spune prietena mea.

Paul, iritat şi totuşi pe jumătate amuzat de acel ciudat produs al Insulelor Britanice, ridică din umeri şi o invită în bibliotecă.

Timp de o jumătate de oră, Paul o ascultă pe Ida, fără a-i fi fost îngăduit să spună şi el ceva.

Aşadar, ascultă cum Ida îi spune că e un ticălos şi o brută, că a profitat de gluma prostească a lui Rosemary şi a reţinut-o acolo şi că, după ce a trăit cu ea s-a purtat mizerabil; că trebuia să-şi fi dat seama că Rosemary era doar o copilă şi nu o aventurieră; că era oare posibil să nu-şi dea seama că Mercedes pusese la cale totul, ajutată, după toate aparenţele de vărul lui?

Paul asculta fumând în tăcere, fără ca nici un muşchi să tresară pe faţa lui când Ida îi arunca întrebare după întrebare, din ce în ce mai acuzatoare. Apoi, când îi fu îngăduit să vorbească, îi reaminti domnişoarei Bryant, sarcastic, că are dovezi

împotriva soţiei lui; că încercase s-o creadă şi chiar dorise; că era dispus să uite de încercarea de otrăvire. Dar scrisoarea pe care Rosemary o primise?

— Da, sigur că mi-a povestit despre acea scrisoare - o altă probă falsă pe care cei doi încercau s-o aducă împotriva ei.

Paul începu să se plimbe prin bibliotecă. Tot ceea ce domnişoara Bryant îi spusese nu făcuse decât să reînvie vechea lui dorinţă de a crede în Rosemary. Nu-şi putea înăbuşi pasiunea pentru ea. încercase; dorise s-o scoată din mintea şi din viaţa lui. Hotărâse deja să părăsească Vila Lucia a doua zi şi să nu-şi mai vadă niciodată soţia. De ce-o lăsase pe această fată bătrână ridicolă care se autointitula cea mai bună prietenă a lui Rosemary, să-l tulbure şi să-l lase pradă din nou îndoielilor?

— Eşti un monstru! Dac-ai putea să vezi în ce hal ai adus-o. Tu şi femeia asta aproape că aţi omorât-o! Şi, când am întrebat-o de ce-a îndurat toate astea, ce crezi că mi-a spus? „pentru că-l iubesc.” şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Biata copilă! Ca şi cum cineva care-o cunoaşte şi-ar putea-o imagina în stare să facă aşa o ticăloşie! Nu eşti chiar atât de inteligent cum pari, domnule Don Pablo!

Paul se întoarse, tremurând, cu fruntea scăldată de sudoare,cu ochii sclipind.

— Nu te cred! De ce te-aş crede? Am avut destule

dovezi...

— îţi pleci urechea unde nu trebuie! îţi repet, dacă o laşi pe biata copilă să plece în starea de spirit în care se află acum, o vei avea pe conştiinţă tot restul vieţii. N-aş vrea să fiu în locul tău!

Paul o privea mut de mirare. Nu ştia ce-l făcea să-i suporte acuzaţiile. Putea foarte uşor să cheme servitorii şi să pună să fie dată afară. Şi totuşi, în ciuda lui însuşi, era ceva în acea creatură ce-l făcea să se încline cu respect în faţa ei. Simţea că nu există nimic fals în femeia aceasta care credea în Rose-Marie. Rose-Marie era sus, bolnavă, declarând cu lacrimi în ochi că-l iubeşte. Era ciudat! De ce nu fugise RoseMarie în braţele lui Harry, aşa cum Mercedes îl făcuse să creadă? *Madre de Dios*, va înnebuni dacă nu rezolvă definitiv această problemă. Refuză s-o mai asculte pe Ida.

— Destul! Nici eu nu mă simt prea bine. Merg în camera mea. Mâine voi discuta cu soţia mea.

Ida respiră adânc. Acum, că scena se terminase, era gata să izbucnească în lacrimi.

— Mă bucur că ai această înţelepciune. Noapte bună.

— Noapte bună, îi răspunse el, înclinându-se.

— Ai vreun mesaj pentru Romie?

— Nici un mesaj. Dar voi vorbi cu ea mâine.

După ce ascultă relatarea Idei, Rosemary tot nu se simţi mai liniştită.

— Asta nu-nseamnă nimic. îmi va arunca iar acele acuzaţii. Nu pot să dovedesc nimic. Nu trebuie să te necăjeşti, Ida, dar îţi mulţumesc din tot sufletul.

— Nu fi aşa tristă, copila mea. Ceva îmi spune că totul se va aranja. Şi pot să-ţi spun că soţul acesta al tău nu e chiar atât de rău. Când a lăsat să-i cadă masca aceea de Don Pablo de gheaţă, a devenit chiar uman. Fac pariu că încă e îndrăgostit de tine, indiferent de ceea ce pretinde.

Singură în dormitorul ei, Rosemary încercă să se consoleze în următoarele câteva ore cu aceste cuvinte. Dar, de fiecare dată când se gândea la Paul, izbucnea în lacrimi şi-şi spunea, cu inima frântă, că o urăşte. Ida se-nşela. Nu o mai iubea şi nu o va mai iubi niciodată.

Abia spre dimineaţă, reuşi să adoarmă, agitată. Se trezi speriată când obloanele de la balcon se deschiseră. Văzu silueta unui bărbat care intră repede în camera ei. Ţintuită de groază, crezu mai întâi că este vorba despre un hoţ care vroia să-i fure bijuteriile. Apoi, bărbatul vorbi.

— Rosemary!

— Dumnezeule... tu, Harry Dyall!

— Da. Am venit să te iau. Mercedes m-a anunţat că intenţionezi să părăseşti vila mâine dimineaţă. Doar nu vrei să pleci cu prietena ta. Vei merge cu mine. Voi avea eu grijă de tine.

Rosemary se trase înapoi, îngrozită. Nu-i vedea

bine faţa, dar simţea că miroase a alcool.

— Pleacă... Pleacă repede, până nu o strig pe prietena mea care e în camera de alături.

Se repezi la ea şi-i prinse mâinile.

— La dracu cu prietena ta. Ascultă-mă...

— îţi mai dau o şansă. Ori ieşi imediat, ori ţip.

— Nu vei îndrăzni. Paul crede că sunt iubitul tău şi, dacă mă găseşte aici, îi voi spune că tu m-ai chemat.

O clipă, aceste cuvinte o speriară, dar când îi simţi faţa fierbinte lipită de a ei, începu să ţipe, pierzându-şi controlul.

— Paul! Paul!

Pe Paul îl strigase, nu pe Ida. Pe Paul îl vroia şi Paul fu cel ce veni.

Paul nu dormea. Aproape toată noaptea fumase şi se gândise ce să facă şi ce să spună când se va-ntâlni cu soţia lui. Când auzi vocea lui Rosemary, fugi spre camera ei. Mercedes apăru şi ea pe palier şi-l urmă. Când Paul deschise uşa, o auzi pe Rosemary.

— Dă-mi drumul. Paul te va omorî dacă te găseşte aici. De data aceasta, nu mai scapi. Sunt total nevinovată şi nu accept să fiu învinuită... nu accept!

„Dumnezeule!” se gândi Paul. „Harry e aici. Harry, în dormitorul lui Rose-Marie... iar ea îl strigase pe el, soţul ei. Nu-l vroia pe Harry. Era nevinovată. Asta îi

spunea lui Harry.

— Rose-Marie!... Unde eşti? Harry... porcule...

Nu vedea nimic. încăperea era în beznă. înaintă, încercând să ajungă la comutator.

în clipa următoare se auzi o împuşcătură. Harry Dyall, beat, scosese un revolver din buzunarul hainei şi trăsese în direcţia din care se auzise vocea lui Paul.

— Paul... Paul! ţipă îngrozită Rosemary.

Un geamăt adânc... apoi tăcere.

Lumina se aprinse: Ida Bryant găsi comutatorul. Rosemary privi cu ochii mari de spaimă; văzu silueta lui Paul

- stătea, înalt şi drept, în mijlocul camerei.

— Slavă Domnului, nu te-a nimerit pe tine! izbucni ea.

— Nu, răspunse el încet. *Dar pe cine?*

Toţi se întoarseră şi văzură zăcând pe podea, în pragul uşii, trupul lui Mercedes, ca al unei păpuşi groteşti, cu o pată de sânge în dreptul capului.

— *Pe ea* a nimerit-o glonţul, spuse Paul cu voce răguşită. Era chiar în spatele meu.

Apoi îngenunche lângă ea şi o ridică. încă nu murise şi-l privea cu ochi mari.

— *Santa Maria,* roagă-te pentru mine... S-a terminat cu mine... Justiţia divină... glonţul destinat ţie... m-a ucis pe mine... ce ironie a sorţii...

— Taci, vom chema doctorul şi te vei face bine.

— Nu, mor, dar nu pot pleca de pe această lume cu sufletul împovărat de acest păcat. Rosemary... e nevinovată. Este numai vina mea... şi a lui Harry.

Paul privi lung deasupra capului ei. Era prea bulversat ca să mai gândească; simţea doar o dorinţă imperioasă de a-l prinde pe Harry care reuşise să fugă înainte de-a se aprinde lumina.

Mercedes făcu această mărturisire cu ultima suflare, apoi muri în braţele lui, strângând în mână crucifixul pe care unul din servitori îl adusese repede.

Misterul sinistrului complot ieşise la iveală. Mercedes plătise pentru păcatul săvârşit. Urma să plătească şi Harry. Pentru Paul, însă, nu mai conta decât nevinovăţia soţiei lui.

Rămas singur cu ea, îngenunche şi-şi puse capul în braţele ei; încă nu putea vorbi, dar lacrimile lui fierbinţi îi cereau iertare.

***

Trecură multe luni până când Paul şi Rosemary reuşiră să uite acea noapte de coşmar.

Puţin mai târziu după crima comisă, Harry Dyall îşi puse singur capăt vieţii sale irosite; fusese găsit în maşina lui, pe un drum puţin circulat, omorât de glonţul pe care-l trăsese chiar el.

După ce lucrurile se aranjaseră pentru copila ei dragă, Ida Bryant nu se înapoie în Anglia chiar atât de repede cum se aşteptase, pentru că, între timp, începuse să descopere că Spania era un ţinut chiar

atrăgător, mai ales ţinutul andaluz, atât de plin de soare, flori, cântec şi soare.

Mână în mână, Paul şi Rosemary părăsiră terenurile, intrând într-un cerc de lumină. O însoţiră şi ei pe Ida în Anglia. Paul avea planuri mari pentru viitor. împărtăşind pe deplin afecţiunea soţiei sale pentru Ida, îi umplură o mică fermă de păsări, făcând-o pe deplin fericită. La rândul ei, şi Ida îl adora, pur şi simplu.

Apoi, Paul şi Rosemary se întoarseră în Spania, dar pentru că Vila Lucia era plină de atâtea amintiri, Paul o vându şi cumpără o casă la fel de frumoasă nu departe de satul Torremolinos, lângă mare.

Acolo, Rosemary îl născu pe fiul lor, cel ce avea să moştenească titlurile şi averea lui Paul, cel care le pecetluise fericirea. Avea părul auriu şi mătăsos al mamei lui, ochii negri expresivi şi mâinile fine ale tatălui.

— Este perfect, spuse Rosemary, rămasă singură cu soţul ei, chiar în ziua în care copilul se născuse.

— *Tu* eşti perfectă.

într-adevăr, Rose-Marie cu fiul lor în braţe, era imaginea perfectă pe care orice poet sau pictor şi-ar fi dorit s-o redea.

— Ce nume să-i dăm? întrebă ea visătoare.

— Cum vrei.

— Atunci, îl va chema Pablo, ca pe tine.

— Dar va trebui să fie mai bun decât mine.

— Imposibil.

— Trebuie să fie ca mama lui.

— Nu, cu mult mai bun decât mine.

— Te asigur că aşa ceva nu se poate.

Râseră amândoi, încrezători în dragostea lor.

Atunci, tânărul moştenitor al familiei Iballo, deşi avea doar câteva ore, hotărî că este o persoană importantă şi, pentru că mama şi tatăl lui, absorbiţi de marea lor iubire unul pentru celălalt, îl excluseseră, începu să plângă şi să ţipe, cerând imperios să fie inclus imediat în cercul dragostei lor.

Sfârşit